

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 347 • CENA 42,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,55 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
4. maj 2003.

UBICA UMIRE POSLEDNJI

★ **DOK HOLIDEJ** ★

347

Frenk Larami

**UBICA UMIRE
POSLEDNJI**

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 347

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

RIDE FOR TEXAS

Recenzija i adaptacija

Tomislav KETIG

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAĆEŠA

Štampa: 24. IV 2003.

Tržište: 4. V 2003.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: JP MAGYAR SZÓ – OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – RIDE FOR TEXAS

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Tomislav KETIG

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Na okuci uzanog puta Holidej je zaustavio svog ždrepcu kako bi bacio pogled na predeo kroz koji je upravo prošao. Bio je to deo puste, divlje zemlje koja se sastojala od kamenih litica, kanjona i šiljatih planinskih vrhova, zemlje na kojoj niko nikada nije pokušao da uzgaja stoku niti da je zaore plugom. Bilo je to zemljište koje niko nikada nije želeo da poseduje, ispucalo i sprženo suncem, zemljište koje biju suvi vetrovi i pali ga žega.

Holidej je osećao tu žegu, smetala mu je, ali ju je podnosio. Bio je takav tip čoveka. Poučen mnogim nevoljama kroz koje je prošao, navikao se da prihvata ono što ga zadesi, znajući kako svemu na svetu jednom dođe kraj.

Sedeći nepomično u sedlu, puštao je da vreme lagano teče. Nije se nikuda žurio i na umu nije imao nikakav određen cilj. To je i bio razlog što je s poslednje postaje do koje je vozila diližansa, krenuo još dalje na jug.

Iza njega pružala se prostrana zemlja na kojoj, dokle god je oko dopiralo nije bilo nikakvog kretanja niti nagoveštaja postojanja žive duše. Ipak, u toj pustoši ukrštale su se stotine nevidljivih puteva ljudi koje nije poznavao i koje najverovatnije neće

nikada ni upoznati. Puteva koji su počinjali neznano gde i vrlo često nisu vodili nikuda.

Ipak, krećući se tom pustoši, Dok je očekivao da će njemu lutalici ovo putovanje doneti nešto novo, pružiti mu šansu da sretne nove ljude i upozna nova lica, što će učiniti da zaborav prekrije ono što je prošlo i što se više neće ponoviti. Pri pomisli da je to „nikada više“ nešto što se ne može izmeniti, osetio je pritajenu setu. Uspravio se u sedlu kao da očekuje kako će je tim pokretom odagnati.

Tako se osećao uvek kada bi se našao u pustoši, usamljen i kada bi se setio nekih trenutaka svog života za koje je mislio da su duboko pokopani u njemu. Ali život je takav i ne vredi se buniti.

Ždrebac pod njim počeo je nestrpljivo da trupka prednjim nogama i Holidej je popustio uzde. Senka sete nestala je s njegovog lica i on je duboko uzdahnuo. Potegao je vođice i snažna životinja krenula je uz kamenitu teško pristupačnu kosu prema planinskom prevoju. Tamo, na većoj visini, i vreli vetar bio je jači i duvajući zapadnjaku u široka leđa, navodio ga na pomisao kako bi bilo dobro da skrene s tog teškog puta i pronađe neki pristupačniji i lakši. Ali, ma koliko tražio,

pogled mu se zaustavljao na pustinji koja je takva bila oduvek. Nigde na vidiku ni parčeta pitomine, ni blagih brdskih prevoja.

Zbog toga je, kao i mnogo puta ranije, odlučio da produži dalje, bez pouzdanog cilja pred sobom. Na kraju planinskog prevoja predeo se pretvarao u blagu kosinu koja ga je prirodnim putem usmeravala ka drugoj ogoleloj dolini.

Jahao je tako još jedan čas, ili možda i više s namerom da do kraja dana prevali što veći put. Sem šuma vetra, koji je dizao spirale prašine i klopao suvim granama drveća, ništa se drugo nije čulo. Prešavši još dve udoljice, njegov konj je počeo pokazivati znake umora. Osmotrivši predeo ispred sebe, Dok se odlučio da se ulogori u jednoj dolji pola milje daleko.

Stigao je na stotinak metara od šumovite uvale i već se unapred nasladio hladovinom koja ga je tamo čekala, kada je metak zviznuo pored njegove glave, a odmah zatim iz šumice se začuo pucanj. Konj je frknuo, ali zapadnjak nije preduzeo ništa, već je samo spustio ruku na dršku kolta. Ostao je da nepomično sedi u sedlu, znajući da tu, na čistini, predstavlja savršenu metu i da onaj ko je metak opalio teško može promašiti ako namerava da ga ubije.

– Polako, mali – umirivao je Miga, nastojeći da pogledom prodre u gusto žbunje pred sobom. Laganim pokretom izvadio je revolver iz futrole i položio ga pored jabuke sedla. Pred njim se ništa nije kretalo, a i odjek pucanja zamro je u daljini. Ždrebac je ne-

mirno stajao u mestu ali se pokoravao čvrsto zategnutoj uzdi. Čovek i konj su čekali... ali ne dugo.

Prolomio se drugi pucanj i tane je proletelo levo od Doka, suviše blizu da bi se moglo shvatiti samo kao opomena. Zapadnjak je tek sada otkrio da mu sunce sija u leđa i da je njegov sjaj verovatno sprečio strelca da bude precizniji. Tako dakle! Zapadnjak je cimnuo uzdu, podbo petama Miga u slabine i konj je, zaboravljajući na umor, jurnuo napred. Holidej je dojahao do ruba šumarka, skočio iz sedla i pustio konja da nastavi trk. Zastavši iza jednog drveta, dohvatio je komad suve grane i bacio je pokraj sebe. Kada je grana pala u žbunje, on je skočio iz svog zaklona i malo dalje našao nov. U istom trenutku treći pucanj posvedočio mu je da je njegov trik uspeo. S mesta gde je grana pala lišće i grančice poleteli su u vazduh. Treći put strelac je ciljao dobro.

Zapadnjak je jurnuo prema mestu gde je cenio da se nalazi ubica iz zasede. Nekoliko sekundi ranije ugledao je nejasnu siluetu opruženu iza jednog oborenog debla. Na šum njegovih koraka glava tog čoveka okrenula se prema njemu i na licu mu se ukazali iznenađenje i zbunjenost.

Dok se bacio na njega i zamahnuo pesnicom. Istovremeno je shvatio da je skriveni strelac vrlo mlad, skoro dečak. Udarac pesnice odigao je mladica s tla i odbacio ga u žbunje. Holidej je skočio za njim, digao ga i ponovo zamahnuo pesnicom. Još je bio ljut, ali je njegova ljutnja odjednom splasnula kada je pred sobom video

mladićeve sklopljene oči i kada je njegovo mlitavo telo klonulo. Spustio je mladića na zemlju i tada je na strelčevim prsima blesnuo odsjaj sunca na metalnoj zvezdi.

Prigušivši uzvik iznenađenja, Dok podiže mladog šerifa i nasloni ga na deblo, a onda skide njegovu žutu vratnu maramu i pokupi mrlje krvi s njegovih usana. Pošto se mladić ni tada nije osvestio, Holidej je pošao da nađe svog konja i doveo ga je do čistine. Zatim je skupio suve grančice, zapalio vatru i nalio vode u lonče za kafu. Udarac jeste bio vrlo jak, ali se ipak čudio da je mladi šerif toliko dugo ležao onesvešćen. Ili je bio slabić ili krajnje premoren. Pošto se pažljivo zagledao u njegovo lice, Dok zaključi da je u pitanju ovo drugo. Moraće, dakle, još malo da sačeka objašnjenje zbog čega je taj potpuni neznanac pokušao da mu oduzme život.

*

Šerif Rik Loban osetio je toplinu na licu i bol u vilici. Za trenutak nije znao gde se nalazi i šta se dogodilo. Otvorio je oči i pogledao oko sebe. Odmah je opazio vatru na nekoliko metara od mesta gde je ležao i dva konja sapeta nedaleko od nje. Okrenuo je polako glavu, a s vraćanjem svesti počeo je da ga obuzima strah. Dovraga, promašio ga je i to s tako bliskog rastojanja! Prokleo je samoga sebe kao poslednju budalu. Kečel mu je naišao u zasedu, neoprezno, kao na dlanu, a on ga je promašio!

Mladi šerif podiže ruku do lica i iznenadi se kad je napipao mokru ma-

ramu, koja mu je hladila naduvane usne. Podigao je maramu s usta i video na njoj tragove krvi. Kako je moguće da je još živ, to nije mogao da shvati, a da ne govorimo o tome zašto mu je Kečel zaustavio krvarenje iz usana. Sada se već svega sećao: čoveka koji je skočio na njega, strahovitog udarca koji ga je pogodio u vilicu...

Na šum s leve strane Loban je seo i okrenuo se. Ugledao je jednog visokog čoveka koji je ležernim hodom prilazio vatri, noseći konzervu pasulja i držao se nezainteresovano, kao da ulazi u salun u Denveru. Kada se sasvim pribrao Loban je zablenuto zinuo. Taj čovek je bio odeven u pristojno građansko odelo od finog štofa i više je ličio na poslovnog čoveka sa šetališta u Nju Orleansu nego na kauboja. To nije zapazio kada je pucao u njega, a što je još važnije, taj čovek bio mu je potpuno nepoznat, što tada zbog bleska sunca nije bio zapazio. Glasom, koji se jedva oteo iz stisnutog grla izustio je:

– Vi niste Kečel!

Dok Holidej se mirno okrenuo i pogledao mladog predstavnika zakona. Nije više bio ljut. Zaključio je da je mladi šerif žutokljunac i najneiskusniji strelac iz zasede na koga je ikada naišao. Smetnuo je s uma da će mu blesak sunca smanjiti preciznost gađanja i bio je toliko nestrpljiv da opali prvi hitac da nije sačekao da mu se meta približi na sigurno rastojanje, što bi iskusniji strelac svakako učinio. Iz toga je Holidej zaključio kako je mladić bio ne samo neiskusan nego i temperamentan i da se verovatno

bojao čoveka na koga je mislio da puca.

– Ne, ja nisam Kečel – odgovorio mu je Dok. Nasuo je pasulj u jednu zdelicu i promešao ga viljuškom. Posle toga njegov ne baš prijateljski pogled vratio se na Lobana.

– Ko ste vi onda, mister? – upita Loban nategnuto.

Zapadnjak je nastavio da meša pasulj.

– Radije razgovarajmo o vama – predložio je.

Loban pipnu prstima usne, koje više nisu krvarile.

– Mislio sam da ste vi Džad Kečel. Dodavola, ko bi se drugi mogao mirno šetati ovim krajem i to baš putem kojim ste vi išli.

– Nemam nikakvog razloga da se mirno ne šetam i idem baš tim putem – odvrati Dok. – Sem ako razlog nije luckasto krvožedno štene od šerifa, koje bez razloga puca na sve i svašta što se miče.

Loban je stisnuo usne i pobledeo. Spustio je pogled na svoju okrvavljenu vratnu maramu i počeo je okretati u rukama.

– Nema smisla rizikovati s Džadom Kečelom, mister – promrmlja izvinjavajućim tonom trenutak kasnije. – Kečel je najopasniji i najbrži revolveraš koji postoji. Ako mu date samo trenutak prednosti to vam dođe isto kao da ste sami sebi iskopali raku.

– Vi gonite Kečela? – upita zapadnjak.

Loban je ozbiljno klimnuo glavom:

– Da. A vi?

Dok je odmahnuo glavom:

– Nikad nisam čuo za njega.

Mladi šerif zinu i ustade:

– Nikada niste čuli za Džada Kečela, stranče? Dodavola, pa gde ste vi bili?

– Svugde pomalo. A sada, recite mi nešto više pa ću možda zaboraviti da ste pokušali da me ubijete. – Dok nasu pasulja u tanjir i pruži ga Lobanu. – Poslužite se i kafom.

Loban mu se zahvalio i ulivši kafu vratio se do debla. Jeo je halapljivo, a Holidej ga je posmatrao s umerenim zanimanjem. Konačno je mladi šerif progovorio:

– Jašem već osam dana krajnje zabrinut da neću naići na Kečela – rekao je preko zalogaja. – Ako ga mimoidem, mogu slobodno predati svoju značku i izgubiti se iz ove pokrajine. On me traži i ako me prvi ugleda sigurno će me ubiti. Zbog toga moram da ga naciľjam pre nego on mene.

Holidej je srknuo kafu i pažljivo odmerio zabrinutog mladića preko ruba lončeta:

– Znači, već ste se ranije sukobili s njim?

Loban potvrdno klimnu glavom:

– Bilo je to mesec dana nakon mog postavljenja za šerifa. On je došao u grad i počeo da stvara ršum. Ceo grad se preplašio, građani su se zaključali u kuće, a mene ostavili da se nosim s njim. Ja sam ga presreo i zatražio sam da mi preda oružje... – Loban proguta zalogaj i obrisao znoj s čela. Zbunjeno je pogledao Doka, svestan da mu se nervoza čita na licu. – Kečel mi se glasno nasmejao, udario me nadlanicom i razoružao me. Hteo je

da od mene načini budalu, ali nije znao koliko ova značka meni znači. Ja sam se napravio kao da se pokoravam i kao da nameravam da pobegnem iz grada, ali sam se krišom dočepao drugog revolvera, iznenadio ga, ustrelio jednog od njegovih ljudi, a njemu kuršumom skinuo šešir s glave. On je pobjegao, ali se zakleo da će izravnati račune sa mnom. Kad biste poznavali Kečela ne biste sumnjali da će on to i izvršiti. On je ubica i ništa mu ne predstavlja da nekoga usmrti.

– Kada je to bilo? – upita zapadnjak, podstičući Lobana da nastavi s pričom. Primetio je da je mladi šerif sve manje nervozan.

– Pre četiri meseca.

Dok se nije iznenadio čuvši da je Loban tako kratko na šerifskoj dužnosti. To je objašnjavalo njegovo neiskustvo pri postavljanju zasede notornom ubici. Ako bude poživio, moraće se tome naučiti.

– I tako ste vi, dakle, dočuli da se Kečel vraća? – upita.

Loban je ozbiljno zaklimao glavom:

– Kečelova banda je pokušala pljačku banke u Templ Kriku. Nije im potpuno uspelo. Trojica su ubijena, ali je Kečel uspeo da pobjegne s delom opljačkanog novca. Stigla je vest zatim da se uputio u ovom pravcu, pa sam odlučio da mu pođem u susret.

Holidej začuđeno podiže obrve:

– Zar je javio kuda će pobeći, šerife?

– Nije mogao da javi. Njegova žena živi na Token Springsu u staroj postaji diližanse. Nema sumnje da se tamo

uputio i ovo je put kojim će morati da prođe. Kada sam uzeo u obzir put kojim je krenuo i vreme koje će mu biti potrebno da stigne dovde, zaključio sam da ste vi on. Ono prokletu suncu onemogućilo me je da vas bolje osmotrim... i to mi je zaista žao.

Zapadnjak je ćutao. Sunce je u međuvremenu zašlo i vetar je postao hladniji. Najzad upita:

– I šta ćete sad?

– Čekaću.

Holidej je uzeo svoj tanjir i očistivši ga, vratio ga zajedno s praznim lončecom za kafu u svoje bisage. Kada se vratio vatri zatekao je Rika Lobana kako stavlja nagorele grančice na sredinu vatrišta. Izgledao je opet nesiguran u sebe kao u početku i kada je Dok namestio sebi ležaj za spavanje, upitao je:

– Šta ako se Kečel noćas pojavi?

– Neće – odgovori Dok.

– Otkud znate, mister? – upita Loban s nevericom.

– Ja jašem kroz ovaj predeo već dva dana, Lobane i da je nekoga bilo u blizini, ja bih to znao. Ako je taj Kečel pošao ovim putem, sigurno mu treba bar još jedan dan jahanja. Prema tome mirno spavajte!

Zapadnjak je namestio sedlo pored jednog drveta, skinuo opasač i opruživši se na ležaj, stavio ga zajedno s revolverom na prsa.

– Čini mi se da bi ipak trebalo da se upoznamo – javi se mladi šerif. – Ja sam Rik Loban, a kako mi se čini, vi niste običan lutalica. – Pošto Holidej nije ništa odgovorio, Loban produži: – Vi izgledate kao čovek naviknut na

opasnost. Kao čovek koji zna da prođe kroz vatru i kroz vodu.

Zapadnjak je kratko vreme ćutao, ne znajući da li da se predstavi ili da kaže svoje uobičajeno izmišljeno ime. Posle nekoliko trenutaka zaključio je da će ipak biti bolje ako ostane nepoznat i zato reče:

– To ste dosta dobro pogodili, šerife. Ja sam Džon Blejk, a u životu sam doživeo sve i svašta. Sada bih najviše voleo da živim u miru, ali želja za putovanjem mi je druga slabost. I tako, kao što vidite... putujem... prema svojim mogućnostima.

Loban je klimnuo glavom:

– Ostajete li do jutra?

– Ne znam.

– To bi mi odgovaralo, Blejk. Mogli biste mi pomoći. Džad Kečel je opasan, bezobziran ubica i ucenjen je značajnom sumom. Nas dvojica mogli bismo ga srediti, a budući da sam ja šerif i ne mogu da naplatim ucenu, vi biste mogli uzeti sve.

– Polazete mnogo vere u nepoznatog čoveka, Lobane – odvrati Dok kratko.

– Da ste jedan iz Kečelove bande ili neko drugi ko je u bekstvu pred zakonom, vi biste me već ubili. Ne, dobro sam vas procenio. Vi ste čovek koji zna šta hoće i koji zna kako da dođe do onoga što želi. Mislim da s vama ništa ne rizikujem.

Dok je zevnuo.

– Hajdemo na spavanje – predloži.

Čuo je kada je Loban nešto promumlao, a zatim jasnije upitao: – Šta ste rekli, mister Blejk?

– Kažem da ne date mom konju da spava – osmehnu se zapadnjak i okrete na drugu stranu. Rik Loban shvati da je to kraj razgovora i on se gundajući udaljio.

Neki tvrdoglav momak, pomislio je Holidej i zaključavši mozak za šerifove probleme, pustio je da ga hvata san. Bio je tri dana na putu i dosta umoran. Ako je Loban govorio istinu o tom Džadu Kečelu, sutrašnji dan neće mu biti nimalo lak.

*

Krckanje grančice u neposrednoj blizini probudilo je Holideja. Instinktivno, bez razmišljanja, otkotrljao se u stranu, mašajući se istodobno drške kolta. Još dok se kotrljao u blizini je grmnuo pucanj i cebe na ležaju se zatreslo od udara kuršuma. Otkotrljao se još dalje, polomio žbun pod sobom i napola ustao, ostajući u zgrčenom stavu. U sivkastoj svetlosti zore ništa oko njega nije imalo neki određen oblik. U tom trenutku odjeknuo je i drugi pucanj i plamen baruta pokazao mu je mesto gde se nalazio strelac. Ma ko da je opalio hitac, nalazio se tamo gde je sinoć gorela logorska vatra. To je značilo da je Rik Loban s druge strane čistine i da je uljez negde između njih. Holidejev revolver je planuo i on začu prigušenu psovku, praćenu batom nogu po tlu pokrivenom rastinjem. Zatim su se oglasila još dva revolvera i kuršumi su zazviždali kroz granje oko njega. Holidej je nečujno promenio položaj i uzdržao se od dalje paljbe. Jutarnju tišinu prolamala je buka, šum koraka ljudi u tr-

ku, lomljenje granja i odjednom prodoran krik jednog čoveka:

– Blejk! Za ime božje, Blejk!

Zapadnjak je prepoznao glas Rika Lobana, mada je on od bola bio izmenjen. S drugog kraja logorišta odjeknula je još jedna salva pucnjeva pre nego što je Holidej privikao oči na mutno jutarnje svetlo. Ugledao je dvojicu na konjima i trećeg, koji je sa zadimljenim revolverom u ruci odstupao natraške prema njima. Rik Loban je ležao priljubljen uz tle pored oborenog debla iza kojega je ležao i pretrodnog dana kada je napao Holideja. Kuršumi napadača nisu mu dali da otvori oči i njegovo mlado lice bilo je orošeno znojem, a košulja poprskana krvlju.

Holidej je pripucao. Napadač koji je uzmicao odjednom je zamlatarao rukama u vazduhu, pao na stranu, udario o jedno drvo i ostao da leži ničice prema zemlji. Ostala dvojica, pucajući i dalje, nagnali su svoje konje unazad. Zapadnjak je izašao iz zaklona pucajući i pod njegovom preciznom paljbom dvojica napadača su okrenuli konje i pobjegli.

Dok pride Riku Lobanu i povukavši ga s tla, naslonio ga leđima na stablo. Loban je ubrzano, isprekidano disao. Jedan kuršum bio ga je pogodio u grudi i kada mu je Holidej rascepio krvavu košulju ugledao je delove polomljenog rebra, koji su izvirivali iz velike krvave rane. Dok pride svom konju i iz bisaga izvadi čist zavoj, koji je uvek nosio u svom prtljagu za slučaj nevolje. Pošto je pažljivo oprao Lobanovu ranu, čvrsto ga je previo. Kada je za-

vršio taj neprijatan posao Loban je otvorio oči, osmehnuo mu se malaksalo i ponovo izgubio svest.

Zapadnjak ga je ostavio, osedlao svog konja i pri već jasnoj vidljivosti oprezno pojahao tragom koji su napadači jasno ostavili za sobom. Nigde, međutim, nije video ni znaka od tih podlih ubica. Sledio je njihov trag sve do mesta gde su, na nekih pola milje od logora, prešli preko brdskog prevoja i nestali u susednoj dolji. Pošto je zaključio da nema smisla dalje ići za njima i izložiti se riziku da upadne u njihovu zasedu, Dok se vratio u logor i tu zatekao Lobana kako mutnih očiju zuri pred sebe, još uvek leđima naslonjen na oboreno stablo.

– Kako je? – upita ga Dok.

Loban je duboko uzdahnio kroz stisnute zube i odmahnuo glavom:

– Ovo je prvi metak koji sam dobio, mister Blejk. Uvek sam se pitao kako će to izgledati.

– Ako budete brzopleti, Lobane, nećete baš dugo živeti da biste sada strepeli od broja takvih rana.

Lice mladog šerifa se zgrčilo u neprijatnu masku i za trenutak je u njegovim očima kresnula iskra ljutnje:

– Nema potrebe da se držite tako nadmoćno, mister Blejk. Čovek mora da uči i ono što je najteže, zar ne?

Zapadnjak je to prihvatio s osmehom i klimnuo glavom u znak slaganja. Zatim je pogledao leš čoveka koga je ubio. Loban je bauljajući prišao do Doka, koji je vrhom čizme okrenuo poginulog na leđa i usmerio njegovo lice prema svetlosti izlazećeg sunca.

Kada je video to lice Loban je odmah izustio:

– Ben Vin. Jedan iz bande Džada Kečela. On je onom prilikom dojahao u moj grad s Kečelom, ali se nije mnogo pojavljivao jer je po prirodi pritajen, zmijski karakter. U svakom slučaju, bolje je što je mrtav.

– Trebalo bi ga sahraniti – reče Dok, ne pokazujući na licu šta oseća. Mladi šerif primeti na to:

– Neka ostane tako, kao hrana lešinara, mister Blejk.

Zapadnjak ga je pogledao, ali je njegovo lice i dalje ostalo bezizrazno.

– Možda on to i zaslužuje, jer je verovatno da su mnoge njegove žrtve razneli lešinari. Ali ipak, bio je ljudsko biće i treba mu oprostiti nakon smrti. Samo... i kad bismo hteli, nemamo čime da mu iskopamo grob.

Dok baci pogled oko sebe i odvu-kavši telo do jedne plitke rupe, natrpa preko njega granja i šiblja, koliko je mogao naseći svojim lovačkim nožem, a onda sve to pritisnuo s nekoliko težih kamenova. Zagrejan od tog napora, umio se vodom iz čaturice, a onda počeo pakovati svoju opremu. Loban ga je sve vreme ozbiljno posmatrao bled u licu.

Holidej ga pogleda.

– Nema smisla ovde ostajati, Lobane – obrati se mladom šerifu. – Koliko je udaljen sledeći izvor?

– Nema nijednog u krugu od petnaest milja. Dodavola, ne ostavljajte me valjda ovde samog?

– Ne. Vodim vas sa sobom.

– Ali ona dva bandita mogu biti u blizini.

– Poznajete ih?

– Mislim da su to bili Rork i Mek Klilen. – Loban otre rukavom znoj s obrva. – Da, to su Kečelovi pajtaši, mister Blejk. Najopasniji zlikovci na koje ste naišli. Moramo poći za njima i doznati gde je Kečel. Oni će to sigurno znati, jer nisu od one vrste ljudi koji se lako razdvaja od plena.

Holidej ništa ne odgovori. Osedlao je Lobanovog konja i priveo ga mladom šerifu. Sačekao je da se Loban uhvati rukom za jabuku sedla, a onda pružio ruku da mu pomogne.

Loban se namrštio i promrmljao:

– Mogu i sam, mister Blejk.

Naslonio se na konja, prikupljajući snagu da pojaše.

– Rork i Mek Klilen su otišli, a Kečel, ako dolazi ovamo, još uvek je pola dana iza nas, čak i ako je putovao celu noć – zaključio je Dok. – Prema tome, moramo poći negde gde možete dobiti potrebnu negu. Vi recite kojim pravcem da krenemo.

Lobanovo lice oblio je znoj kada je pokušao da pojaše i posle nekoliko trenutaka mučenja Holidej mu ipak pomože. Ranjeni šerif, sklopivši oči, ostao je da sedi nepomično u sedlu i Dok ga pusti da povрати dah. Zatim se i sam vinu u sedlo. Poterao je konja s čistine uporedo s putem kojim su krenuli Rork i Mek Klilen. Zapitao se za trenutak kud su se u ovoj pustoši njih dvojica mogli uputiti. Predosećao je da će i taj dan biti kao i prethodni: pun napora, žege i verovatnih neprilika.

– Kečelova žena živi na desetak milja zapadno odavde, mister Blejk –

obavesti Loban zapadnjaka kada su stigli do raskršća s jednim slabo korišćenim putem. – Kečel će bez sumnje poći tamo.

Dok ga tmurno pogleda.

– Zašto onda vi niste pošli tamo, Lobane? – upitao je podozrivo.

Šerif odmahnu glavom:

– Nije imalo smisla uvlačiti Suzan Kečel u ovakve poduhvate. Njena je najveća želja da Džada Kečela više nema i da je on više ne uznemirava. Ona je fina žena.

– Znaju li Rork i Mek Klilen gde ona živi? – raspitivao se zapadnjak.

Šerif slegnu ramenima i duboka bura ukaza mu se na čelu:

– Ne znam da li znaju. Koliko mi je poznato, Kečel nikada nije dovodio kući nijednog svog pajtaša. Jedina dobra stvar koju je u životu učinio jeste da ih je držao podalje od nje.

– Ali doveo ih je u vaš grad, Lobane – podseti ga Dok.

– Tačno. Ali samo da bi se dočepali pošiljke novca. Posle toga verovatno su podelili plen i banda se razila.

Holidej se osvrnuo oko sebe. Jučerašnji dan bio je vreo i zamoran, ali je bar bio miran. Sada je na vratu imao jednog tvrdoglavog i svojeglavog mladog čuvara zakona, koji će tokom sledećih desetak milja morati da podnese mnogo muka. Nalazili su se u oblasti kojom je harao jedan notorni bandit i gde su razne pustahije mogle da im prave smetnje i neprilike. Konačno, jedino mesto gde je bilo verovatno da će naći tog Kečela bio je dom banditove žene. Duboko je uzdahnuo.

– Pa, dobro. Onda je bolje da krenemo. Kada budete hteli da stanemo, samo recite. Prema zapadu, rekoste?

Šerif pokaza prstom. Put je vodio južno od onog pravca kojim su se Rork i Mek Klilen uputili. Doku je to bilo drago, jer je moglo značiti da ih neće sresti, a s Lobanom kao balastom to je i bilo najbolje rešenje.

Jahao je polako, putem koji se blago penjao prema sledećem brdskom prevoju. Gore, iznad njih, s vedrog neba sijalo je nemilosrdno sunce. Vrelina je bila sve veća, a u tom stenovitom predelu bilo je malo hladovine. Puna dva časa Holidej je jahao brdskim grebenom i zaustavio se tek kada je put skretao u jednu dugačku, neplodnu dolinu bez rastinja.

Osvrnuvši se, ugledao je šerifa mlitavo opuštenog u sedlu, lica izbrazdanog borama, koje su iskazivale patnju i bol. Zglavci na rukama bili su mu beli od stiskanja jabuke sedla. Holidej dograbi vođice njegovog konja i povede ga u hlad jednog velikog kamena, gde pomože Lobanu da sjaši. Kada ga je prslonio na stenu Dok mu poprskao lice vodom iz čaturice i dade mu da sa par gutljaja ovlaži usne i grlo. Tada se dao na loženje vatre.

Mladi šerif nije se ni pomakao sve dok mu zapadnjak nije nasuo kafu u usta. Tek tada je otvorio oči i Holidej je bio iznenađen jačinom bola koji se video u njima.

– Trebalo je da kažete – primetio je uzrujan. – Nije imalo smisla kretati kad ste u takvom stanju.

– Dom Sju Kečel... je blizu... pred nama. Moramo stići... pre mraka.

Glas mu je zamro u grlu. Holidej ga je prihvatio da ne padne onesvešćen i položivši ga na zemlju ponovo mu umio lice. Pogledao je ranu na rebri-ma i zapazio da se pri rubu rane pojavila prva tanka linija koja je nago-veštavala trovanje.

Skinuo je zavoj, prelio ranu viski-jem i zatim je ponovo zavio koliko je mogao, a onda je onesvešćenog Lobana podigao i posativši ga u sedlo ve-zao ga konopcem. Zatim je i sam poja-hao svog konja.

Po njegovom računu bili su prešli osam ili devet milja, pa zato dom Sju Kečel nije mogao biti dalji od dve mi-lje, što je za zapadnjaka značilo da njena kuća treba da bude negde na kraju ove doline. Ako ne bude tako, znao je da će nad Lobanom morati preduzeti manju hiruršku interven-ciju.

Poterao je svog konja, vodeći šeri-fovog za uzdu, osećajući na rameni-ma prve znake umora od putovanja. Konj pod njim spontano je usporio hod, jer je i on bio umoran od više-dnevnog putovanja. Podnevno sunce peklo je kao u paklu, a vreo vetar tre-nutno je sušio kapi znoja.

Holidej je jahao duž dna doline i dalje, uz blagu padinu, ne razmišlja-jući ni o čemu i tako je stigao do pos-lednjeg malog uzvišenja, očekujući da će ispred sebe ugledati opet istu tak-vu dolinu bez vegetacije. Pridigao se na uzengijama da bi bolje video i naj-pre je ugledao dim koji se dizao iz dimnjaka, zatim krov, pa sunce, izble-dele zidove zgrade, koja je izgledala kao usputna postaja diližanse. Ogra-

đeni prostor za konje pružao se iza glavne zgrade, ali u njemu nije bilo konja.

S uzdahom olakšanja Dok pritera svog konja Lobanovom i dodirnu mla-dog šerifa rukom ne bi li ga povratio iz nesvesti. Loban se trenutno trgao, kao da se probudio iz teškog i ružnog sna. Pogled njegovih izmučenih očiju sreo se sa zapadnjakovim.

– Blizu smo, momče. Izdržite još malo – reče mu Dok.

Loban pogleda mimo Holideja i ma-lo boje vratilo se u njegovo lice.

– Dom Sju Kečel – promrmljao je. – Videće ona da sam o-kej. Ona i ja... ne želimo više da vidimo Kečela.

– Bolje nemojte da govorite – posa-vetova ga zapadnjak videvši da je mladić ponovo klonuo u sedlu. Nasta-vili su put. Jahanje do prilaznog puta izgledalo im je beskrajno dugo, ali ka-da su stigli na ravno tle Holidej opazi da su vrata zgrade otvorena i da s njih prema njima gleda neka žena. Na tolikom rastojanju bilo je teško pro-ceniti njene godine i njen izgled, ali se zapadnjak nadao da će kao žena jednog bandita znati dovoljno o rana-ma i da će umeti da se snađe i po-mogne Lobanu.

Poterao je konje malo brže i video kako je ona šakom zaklonila oči od sunca i izašla nekoliko koraka na verandu ispred kuće. Odmah zatim konji su presekli preko čistine i došli upravo pred kuću, gde ih je Holidej zaustavio.

Izbliza, žena je izgledala visoka i čvrste građe, ali skladnih i diskret-no izazovno zaobljenih linija. Imala je

pravilno ovalno lice s nekoliko jedva primetnih bora, nastalih više kao posledica brige i tegobnog života nego njenih godina, tamne, brigom zamučene oči i uzdržano držanje prema nepoznatom došljaku.

– Misis Kečel? – upitao je Dok.

Ženino lice odjednom postade bezizrazno.

– Ko ste vi? – upitala je. – Šta želite?

Kada joj je zapadnjak rekao svoje izmišljeno ime, ona je odjednom uzviknula i pošla napred, prepoznavši osobu sklupčanu na sedlu drugog konja.

– Rik Loban! – izustila je, sklapajući ruke na prsima. – Šta se, za ime božje, desilo?

– Ozbiljno je ranjen, gospođo. Treba mu postelja i nega. Ja sam učinio što mogu i učiniću još, ali možete li i vi pomoći?

– Naravno! Pomozite mi da ga unesemo.

– Samo vi podite napred, a ja ću ga poneti. Trebaće nam tople vode i čist zavoj, jer je rana već zagađena.

Sju Kečel ga je upitno pogledala, ali kada je Dok sjahao iz sedla i, skinuvši Lobana s konja, pažljivo ga poneo prema kući, ona je pohitala ispred njega. Kada je Dok ušao žena se okrenula i pokazavši rukom na malu sobu, rekla:

– Tamo unutra! Izujte mu čizme i skinite košulju.

Holidej je učinio kako mu je rekla i kada je Sju Kečel ušla u sobu, noseći lavor vrele vode i svežanj zavoja, on se odmakao od postelje. Posmatrao

je dok je ona skidala krvav zavoj s rane i počela je prati zavojem natopljenim u vrelu vodu. Videvši da je vična tom poslu, Dok ju je ostavio i izašao iz sobe. Došavši do ulaznih vrata zapalio je cigaru, a onda kritičkim okom osmotrio dvorište postaje.

Bilo je očigledno da već duže vreme muška ruka tu ništa nije dotakla. Ograda korala za konje bila je iskrivljena, neki stubovi polomljeni, a neki su nedostajali. Valov za napajanje stoke ležao je prevrnut na jednu stranu, jer je potporni stub na jednom kraju takođe bio polomljen. Od nekadašnjeg privezišta za konje ostao je samo jedan od sunca izbledeo, nakrivljen stub. Ostatak grede ležao je na tlu, pokriven prašinom i polutruo.

Holidej je čuo šum koraka iza sebe. Okrenuo se da oslovi Sju Kečel, ali još dok se okretao iz zaklona na udaljenoj padini pojavila su se dva konjanika i trkom se ustremila prema postaji. Zapadnjak je odmah prepoznao u bradu zarasla lica dvojice koji su tog jutra napali njega i Lobana. Mašio se rukom za revolvere i istovremeno odgurnuo ženu u stranu. Ona je prigušeno kriknula.

Dva konjanika su nastavili da se približavaju, očigledno ne primećujući njegovo prisustvo. A onda su zastali, dižući oblake prašine. Holidej je video da u rukama drže zapete revolvere i pripućao je. Jedan od dvojice prevaleo se preko sedla i bolno kriknuo. Drugi, čiji se kuršum zario u drveni zid zgrade, naglo se okrenuo i zgrabivši uzde ranjenikovog konja, počeo da uzmiče. Holidej je ispalio za

njim još nekoliko hitaca, ali iznad glave i bandit je pobjegao kroz otvorene vratnice ograde.

Sju Kečel je resko primetila:

– Jeste li najzad završili?

Holidej se napravio da nije čuo njen napad. Znao je da je bila uplašena isto koliko i ljuta. Pošao je da uhvati svog ždrepcu i Lobanovog konja, koji su nemirno kaskali oko ograde i kada ih je uhvatio i poveo prema štali pred njim se odjednom stvorio neki čovek gromadnog stasa. Našli su se toliko blizu jedan drugoga da je Holidej čuo kako mu je zastao dah kada ga je pogledao. Nepoznati je pružio ruku ka revolveru, ali je Dok pustio uzde iz ruke i pesnicom pogodio nepoznatog u vrh brade. Nepoznati je, padajući, uspeo da izvuče oružje, ali mu je Dok udarcem noge izbio revolver iz ruke i pesnicom mu zadao udarac u pleksus. Nepoznati je zastenjao, otkotrljao se, zatim pokušao da ustane, ali se ipak skljkao na tle i ostao nepomično da leži.

Sju Kečel je dotrčala, grubo odgurnula zapadnjaka i pre nego što je on mogao nešto da kaže, besno mu se obratila:

– Zašto ste ga napali? Šta mislite ko ste vi uopšte?

– Mašio se revolvera. Bilo je pitanje: on ili ja.

– On ili vi? – prodera se žena. – Jeste li vi poludeli?

Zapadnjak je odmahnuo glavom i onda slegnuo ramenima. Nije imalo nikakvog smisla raspravljati se s tom ženom. Otišao je do konja, rasedlao ih i pustio u štalu. Kada se vratio,

zatekao je Sju kako pomaže snažnom čoveku da ustane. Čuvši zapadnjakovo približavanje, čovek se okrenuo i besno ga presekao pogledom.

– Prenaglili ste, prijatelju – rekao je Holidej, ali je nepoznati prasnuo:

– Đavola prenaglio! Trebalo je da vam razbijem glavu!

Zapadnjak je začuđeno digao obrve. Nije ništa odgovorio. Zapazio je da je nepoznati bio lepo odeven, čak pomalo kicoški i da je nosio revolver ispod širokog kaputa. Po finom štofu bila je napadala prašina i Sju Kečel ga je počela čistiti. Holidej je čuo kako ga je oslovila sa „Li“.

Nepoznati je i dalje gundao i trljao vilicu tamo gde ga je Holidej dokačio. Onda je žučljivo zapitao:

– Ko ste vi, dođavola?

– On je doneo šerifa Lobana, Li – preduhitрила je Sju Kečel Doka. – Loban je ranjen.

Na Liovom licu pojavio se izraz koji je Dok mogao protumačiti samo kao ljutnju. U njemu nije bilo ni trunke brige zbog Lobanovog stanja.

– Ranjen? Kako?

– Ne znam, Li – Sju je ustuknula korak i rukom zabacila pramen kose.

– U stvari znam vrlo malo o tome šta se jutros desilo. Najpre je ovaj gospodin, koji reče da mu je ime Džon Blejk, dojahao s Rikom Lobanom tako reći na izdisaju. Zatim su nas napala dvojica pustahija i mister Blejk je ranio jednog. Onda je povredio i tebe. – Žena se okrenula i ogorčeno pogledala zapadnjaka: – Mislim da je vreme da nešto razjasnite, mister.

Blejk! Nimalo mi se ne sviđa način na koji postupate.

Holidej je zagladio rukom kosu, pomalo začuđen držanjem ove žene, koja mu je u najmanju ruku mogla biti zahvalna što je osujetio napad bandita. Ipak, umesto da se i sam naljuti, samo je mirno odgovorio:

– Objasnićemo se unutra.

– Đavola! – zarežao je Li. – Recite ovde šta imate.

– A da u međuvremenu pružim onoj dvojici šansu da nas na miru pobiju? – odvrati Dok.

Li ga je besno odmerio, ali se Sju Kečel ovaj put složila s Holidejem:

– Unutra je bolje. Uđimo, molim vas.

Zapadnjak je zakoračio u stranu da je propusti, a Li je pokretom palca dao znak Doku da je sledi. Holidej je pošao, ali se okrenuo i našao se pred uperenim revolverom:

– Zauzmite mesto, Blejk i otkopčajte opasač s revolverima! Časna reč, saznaću ja istinu o ovome!

Sju Kečel je užurbano prišla:

– Ne budi nesmotren, Li. Možda mister Blejk ima objašnjenje za sve. Ako ništa drugo, odbio je onu dvojicu bandita.

– Video sam to – reče Li – ali to za mene ništa ne znači. Možda je za to imao neki lični razlog. Ne mešaj se, Sju i donesi malo viskija.

Žena ga je s nedoumicom pogledala i zabacivši glavu pošla niz dugačku i prostranu sobu. Holidej se leđima naslonio na zid i iz tabakere izvadio cigaru. Li ga pogleda preteći i zažmiri očima:

– Ja sam Li Hamer. Za vas ovo je moj ranč, a misis Kečel je moja prijateljica. A sada pričajte!

Dok je odgrizao vrh cigare, osluškujući zveckanje čaša u kuhinji. Tek kada je pripalio cigaru ponovo je pogledao Hamera:

– Koliko sam čuo, misis Kečel još uvek ima muža, Hamere – rekao je.

– Pa? – spremno je ovu primedbu dočekao Li. Još dok je govorio bacio je pogled prema vratima na kojima se pojavila domaćica, noseći na poslužavniku bocu viskija i čaše. Doku se činilo da je nešto pribraniya i manje zabrinuta.

– Pa – nastavio je on, ne obazirući se na prisustvo žene – stoji činjenica da me je Loban zamenio za Džada Kečela i pokušao da me ustreli. Ja sam uspeo da ga savladam i namera-
vao sam da produžim svojim putem kada su nas tri lupeža napala. Ja sam jednoga od njih smaknuo, ali je, na nesreću, Loban bio ranjen. On me je zamolio da ga dovedem ovamo, što sam i učinio. Pošto ga je misis Kečel smestila u postelju, ranč su napala dvojica lupeža, a onda ste naleteli vi.

– Naleteo? – graknuo je Hamer začuđeno.

– Pa, kako da kažem... niste došli normalno, na glavni ulaz, kao što ljudi rade, zar ne? – Holidej odbi gust dim i izdrža Hamerov užareni pogled. Nešto u tom Hameru nagoveštavalo je slabića. Holidej nije još jasno video šta je to, jer je Hamer bio krupan, snažno građen, govorio je odsečno i izgledao energično. Može biti, zaključujući Dok, da je razlog tome njegovo

kicoško odelo. Ili je možda razlog bio to što bi uvek, kada je govorio, pogledao misis Kečel, očekujući njenu reakciju.

– I, šta mislite, da ćemo sve to poverovati – primeti Hamer resko. – Da poverujemo da ste veliki junak?

– Verujte šta god hoćete – odbrusi Dok. – Kada se Loban oporavi možete sve to proveriti. U međuvremenu nije važno.

Sju Kečel je spustila poslužavnik i udaljila se. Zapadnjak je zapazio da su na poslužavniku bile samo dve čaše. Hamer je uzeo jednu, a Holidej je natočio drugu i hladno se zahvalio. Neko vreme Hamer ga je pažljivo posmatrao, ali je konačno vratio revolver u futrolu i prišao prozoru, koji je gledao na dvorište. Od napadača nije bilo ni traga i zato se Dok obratio misis Kečel.

– Kako je Loban? – zapitao je.

– Izgleda da sada mirnije spava. Dala sam mu laudanoma da mu smirim bolove.

– Mlad je i to je njegova glavna šansa. Možda je dobro što se ovako desilo.

– Kažete da je možda dobro što je ranjen? – zapitala je žena ne skrivajući svoj revolt. Bila je ljuta kao tigrica. No Dok zaključio da se ipak dobro drži s obzirom da se vrlo dugo, makar i protiv svoje volje, družila s čovekom kao što je Kečel.

– Ako mladi Loban nastavi da se ponaša kao onda kada sam ja naišao na njega – objasnio je svoje reči – onda neće doživeti da dođe u zrele go-

dine, misis Kečel. Nije on još dovoljno iskusan da se lati gonjenja ubica.

– Ako govorite o mom mužu, kao što mislim, mister Blejk, onda nema potrebe da birate reči. Šerif Loban je dovoljno često i dosta glasno govorio kako namerava da uhvati mog muža. Mislim da mu je to postala opsesija. Ali, govoreći o Džadu Kečelu, ne morate štedeti moje osećaje. Ja prezirem tog čoveka i gadim ga se.

Kada je Sju Kečel povisila ton Li Hamer se okrenuo. Pogledao je zapadnjaka natmureno, ali se ovaj nezainteresovano osvrnuo oko sebe i izjavio:

– Hteo bih da se malo odmorim. Umoran sam od putovanja.

– Tamo iz dvorišta je ulaz u jednu praznu prostoriju – rekla je Sju. – Probudiću vas ako se nešto dogodi. – Onda je dodala sa sarkazmom koji nije mogla da prikrije: – Nešto za šta će možda biti potreban vaš talenat, mister Blejk.

– Mislim da nećete morati da se mučite, gospođo – odvratio je otežući Dok. – Kako se ovde stvari odvijaju, ja ću se već sam pobrinuti.

Rekavši to, prešao je preko odaje, spustio praznu čašu na prozorsku dasku i izišao u dvorište. Brzo je našao prostoriju o kojoj je Sju govorila. Na njoj je postojao prozor okrenut prema čistini, vrata koja je ostavio otvorena, jedan ležaj u uglu i gomila vreća u drugom uglu. Pružio se po ležaju i položio revolver na dohvat ruke. Sklopio je oči i opustio se. Ali pre nego što je utonuo u san zamislio se, misleći na Sju Kečel. Uprkos njenom oštrom

jeziku i podozrivom držanju, imao je utisak da pod skramom strogosti i krutosti možda ipak kuca milosrdno srce. Podsećala ga je na izvestan način na jednu njegovu davnašnju ljubav. Razmišljajući o toj ljubavi i prošlosti koja se više neće vratiti, zaspao je dubokim snom.

*

Holidej je lagano otvorio oči i ostao mirno da leži, siguran da ga je nešto uznemirilo i probudilo iz najsladeg sna. Bilo mu je toplo i iznenadio se kada je ustanovio da mu je čelo oznojano. Otro je znoj prstima i ostao da i dalje mirno leži, mada mu je svaki živac podrhtavao. Kroz mali otvor prozora u sobu je prodirala mesečina i dovoljno jasno osvetljavala sve predmete u sobi. Uzeo je revolver u ruku i proteglio noge. Taj pokret nije proizveo nikakav šum.

A onda je odjednom osetio miris. Dim. Slab ali specifičan miris dima. Okrenuo je glavu i pogledao kroz prozor. Pramenovi dima, nošeni povetarcem lebdeći su u vazduhu pored njega. Nije se čulo pucketanje drveta, koje bi ukazivalo da je zgrada u plamenu, niti je pak dim bio dovoljno gust da ukaže na smer odakle je dolazio.

Zapadnjak spusti noge na pod. Stajao je nepomično nekoliko sekundi i pažljivo osluškivao. I dalje se nije čuo nikakav šum, sve dok u blizini, na proplanku, nije zarzao konj. Holidej polako priđe vratima, otvori ih i proviri napolje. Mesečinom obasjana čistina bila je prazna. Oprezno je zakoračio u stranu i na uglu zgrade pro-

virio pored stražnjeg zida, gde je ugledao kako gomila slame i granja, naslonjena na zid kuće, lagano gori. Izgledalo je to kao nespretni pokušaj podmetanja požara.

Pošavši pored zida odbacio je udarcem noge granje dalje od zgrade. Od udarca prsnuli su rojevi varnica, plamen se još više pritulio i dim je postao gušći.

Onda je odjeknuo pucanj. Tane se zarilo u zid tik kraj Holidejeve glave i on se zgrčio i okrenuo lice u smeru odakle je došao hitac. Još dva metka zarila su se u zid pored njega, a onda je, u žestokoj paljbi, kuća zasuta kišom kuršuma.

Dok je potrčao nazad prema vratima. Uspeo je da stigne do njih, ali je još žešća kiša tanadi zasula vrata i unutrašnje zidove. U magnovenju ugledao je dva konja, vezana za ono što je ostalo od privezišta, ali od njihovih gospodara nije bilo ni traga.

Holidej je za trenutak bio zbunjen. Pitao se šta se to događa. Očigledno da nije postojala namera da nađe smrt u požaru. Da je ta namera postojala, požar bi bio bolje organizovan. Izgleda da je njega podmetač požara smatrao za čoveka lakog na snu i opreznog, te je smatrao da će ga vatrom izmamiti na čistinu gde bi bez rizika po napadača lako bio pogođen i ubijen.

Gust oblak dima spustio se niz krov. Pucnjava je na trenutak prestala, ali je Dok znao da će ukoliko izađe iz senke u sobi, pri jasnoj mesečini predstavljati skoro idealnu metu. Dim je, međutim, postao još gušći i počeo

da prodire između razređenih, pro-sušenih dasaka, pa je Dok zaključio kako je vetar promenio pravac... Ili je vatra možda buknuła jače i da sada, hvatajući sve više građe, proizvodi i više dima, koji se diže prema nebu, ali i spušta tamo gde ga vetar nosi.

Holidej je uvukao glavu u ramena i potrčao prema zadnjem delu ranč kuće. Nekoliko hitaca je zapraštalo, ali je on stigao do vrata, gurnuo ih ramenom i uleteo unutar. Dočekao ga je gust dim. Prvi utisak je bio da je požar počeo u kuhinji, ali je onda opazio da je izgleda zahvatio najpre zadnji zid i kroz ostavu dopro do kuhinje. Sada je vatra već besno buktala. Čuo je spolja paljbu, ali je ona dolazila s veće udaljenosti.

Uputivši se prema sobi Rika Lobana ugledao je jednu priliku kako se tetura iz bočne sobe. Trenutak kasnije shvatio je da je to Sju Kečel. Prišao joj je, grubo je zgrabio i poveo prema prednjem delu zgrade. Naslonivši je za zid, ostavio ju je tamo, a sam se ponovo vratio unutra. Boreći se s gustim oblacima dima, probio se do Lobanove sobe i digao ranjenika iz kreveta. Loban nije davao ni glasa od sebe. Holidej ga je proneo kroz dim i položio ga napolju pored Sju Kečel. Ona se u međuvremenu pribrala.

– Za ime božje, šta se to desilo? – upitala je.

– Neko je pokušao da vas zapali, misis Kečel. Ostanite ovde i pobrinite se za Lobana i čuvajte se ovih lešinara.

Ušao je u kuću, dozivajući Lija Hamera. Poslednji put pre spavanja kad

ga je video Hamer je nalivao svoju čašu viskijem i izgledao je raspoložen da isprazni bocu. Možda je ležao suviše pijan da bi nešto primetio.

Pošto nije dobio nikakav odgovor, išao je od sobe do sobe, ali visokog neznanca nije našao. Onda se usmerio na gašenje zapaljene drvenarije, posluživši se jednom starom vrećom. Prošlo je dosta vremena pre nego što je lokalizovao vatru u kuhinji. A onda, iscrpljen, upola ugušen i poluslep od dima, vratio se napolje do Sju Kečel i Rika Lobana.

Za to vreme Sju je odvukla mladog šerifa malo dalje od kuće i Dok ju je našao u dubokoj senci. Klečala je pored ranjenika, a pramenovi kose visili su joj pokraj lica. Kada je osetila da joj je zapadnjak prišao, okrenula se i kosa joj se kao slap zaljuljala oko glave.

– Ne mogu da nađem Hamera – obavestio ju je Dok.

– Li je otišao da sačeka diližansu i da ih upozori na nezgodu – objasni mu žena.

– Kakvu diližansu? – upita Dok oštro, ne uspevajući da prikrije ljutnju u glasu. Njegovo nepoverenje prema Hameru se produbilo.

– Diližansu koja treba sutra da stigne ovamo. Ona se obično preko noći zadržava kod Blek Velsa i stiže ovamo ujutro. Kompanija je zaključila da je ovo mesto suviše opasno za noćno zadržavanje.

To je zapadnjaku izgledalo razumno. Ali nije mu izgledalo logično što je Hamer pošao u susret diližansi. Re-

kao je to misis Kečel i dodao: – Ostavio vas je ovde samu?

– Znao je da ću ja umeti da se snadem – odgovorila je ona hladno.

– Iako su u blizini dvojica nevaljalaca spremnih na sve, a vaš muž može svakog trenutka da se pojavi? – provocirao ju je dalje Dok.

Sju je zadržala mirno držanje.

– Rekao je da ste vi čovek koji je u stanju da se suprotstavi svakoj opasnosti, a budući da ste bili umorni, znao je da ćete ostati preko noći. Što se tiče mog muža, Li zna da mi Džad Kečel neće naneti nikakvo zlo.

– I tako vas je on ostavio ovde s potpuno nepoznatim čovekom, misis Kečel? Kakav je to ludak?

Sju se odjednom uspravila i rukom zabacila kosu na ramena. Pri mesečini netremice je posmatrala zapadnjaka.

– Li zna da ja umem da izađem na kraj s muškarcima, mister Blejk. Sem toga, ja imam revolver.

Holidej se blede osmehnuo:

– Nije vam bio od velike koristi kad su vam zapalili kuću.

Žena je pogledala dim koji je još kuljao na vrata i odgovorila:

– I ako bi kuća izgorela do temelja, ja tu ne bih mogla ništa. Možda bi to, uostalom, bio blagoslov neba.

– Kako to?

Sju je širokim pokretom ruke obuhvatila celu postaju:

– Ja ne volim ovo mesto, mister Blejk. Ovde nema ničega sem prašine, žege, ropkog rada i usamljenosti. Već mnogo puta sam pomišljala da prodam kuću i da se odselim u neki

drugi kraj, negde gde me moj muž nikada ne bi mogao da nađe.

– Ovde ima malo šta za prodaju – podseti je Dok i ona mu se prvi put osmehnula:

– I do sada sam često bila na dnu, mister Blejk. U stvari, teško mogu da se setim nekog trenutka u svom životu kada nisam bila u teškoj situaciji. Podneću ja sve to.

Čuvši topot kopita, Holidej se okrenuo. Sju je zastao dah kada je primećtila da mu se ruka spustila na dršku kolta. Istog trenutka Dok se odmakao od nje da bi ona ostala neprimećena u senci.

Stajao je nekoliko trenutaka napregnut i u iščekivanju da se nešto desi. Sju je nervozno ćutala. Onda Dok reče:

– Otišli su. Za sada su se zadovoljili ovom sitnom šalom.

– Zadovoljili? Oni? – upita žena. – Jeste li ih videli?

Holidej odmahnu glavom:

– Nisam, ali sigurno je da nije bio samo jedan. Čini mi se da su podmetnuli požar samo da bi nas poplašili. Ništa drugo.

– Ne shvatam šta mislite, mister Blejk? – reče Sju, udaljavši se od ranjenika i prišavši zapadnjaku.

– Imali su šansu da se privuku i da nas pobiju na spavanju. No, čini mi se da za to nisu bili spremni. Bar ne za sada.

– Za sada? Znači li to kako vi mislite da će oni ponovo doći? – uzviknu žena.

– Da, kada budu spremni i rešeni da započeti posao dovedu do kraja, misis

Kečel. Ima dosta toga što ne razumem, ali pretpostavljam da će se sve na kraju razjasniti. Za sada, hajdete da ranjenog šerifa prenesemo u štalu i da ga tamo smestimo. Posle toga obići ćemo u kuću i ostalo što još postoji da vidim šta se može spasti. Čini mi se da je ostava izgorela, a i kuhinja, što znači da će vam uskoro nedostajati namirnica.

– A šta je s magacinom?

– Gde je magacin?

– Izdvojen je od kuće, u dvorištu. Tamo imam brašna, pirinča i nešto konzervirane hrane.

– Fino – reče Dok. – Moguće je da još uvek imamo sreće. Pomoći ću vam da smestimo Lobana.

– Mogu ja i sama, mister Blejk. Molim vas, ne brinite za mene.

– Shvatio sam iz vaših reči da je vaš čovek računao na to da ću vam ja pomoći – odgovori je na to Dok.

– Moj čovek? – upita Sju.

– Li Hamer.

Žena ljutito pogleda zapadnjaka i ponosno diže čelo.

– Li Hamer mi je samo prijatelj i ništa više – odvratila je resko. – Došao je ovamo pre tri meseca i video da mi je pomoć neophodna. Od tada je često dolazio i pomagao mi u svemu i svačemu.

– Nekakav samarićanin, jel'te?

Holidej otkri u sebi dozu radoznalosti i upitao se otkud mu to. Nije davao ni pet para za Hamera, a činilo mu se ni za ženu, makar koliko zgodna ona bila. Što se tiče Rika Lobana, on je bio od one vrste ljudi koji će, bez obzira na najdobronamernije savete,

uvek pronalaziti neprilike i nevolje za sebe. Zbog toga je nastavio:

– A šta je u pozadini takvog njegovog ponašanja?

– Ne znam, mister Blejk. Jednostavno gaji saosećanje prema meni i ljubazan je. Ima li u tome nečeg lošeg?

Zapadnjak slegnu ramenima:

– Ako vi mislite da nema, onda i ja tako mislim, misis Kečel. Ali pustimo sad to i namestimo Lobana što udobnije.

Rekavši to, Holidej podiže ranjenog šerifa sa zemlje i ponese ga preko čistine. Hodao je držeći revolver u ruci i pritom je krstario pogledom preko čistine, sve do podnožja planinskih padina. Ali nigde u noćnoj tami nije se čuo nikakav šum, a i vatra se polako gasila. Ušao je u štalu, sačekao da Sju upali svetiljku, a onda spustio Lobana na ležaj od slame. Ne rekavši više ni reč, poveo je svog i Lobanovog konja i pustio ih u ograđeni koral. Pošto je to obavio, vratio se do kuće, pronašao magacin pored nje i pretražio je sve dok nije našao, kako mu je žena i nagovestila, vreću brašna, nešto pirinča i konzervirane hrane. Natovaren namirnicama, zastao je iza kuće i pri slabom sjaju vatre koja je još tinjala, osmotrio štetu pričinjenu ranč kući. Bilo je pravo čudo da zgrada nije do temelja izgorela, jer je drvo bilo suvo.

Stigavši do štale, stavio je hranu na gomilu vreća i neko vreme posmatrao umorno lice Sju Kečel. Ona je još uvek nešto poslovala oko ranjenog šerifa i izgledala je zabrinuto.

– Odmorite se malo – posavetova je zapadnjak.

Sju okrete glavu k njemu i u njenim očima ponovo blesnu ljutnja:

– Mister Blejk, nemoje mi govoriti šta da radim!

Holidej slegnu ramenima:

– Vaša volja. Ali pred nama je još dosta duga noć, a imam osećaj da sutrašnji dan neće biti pogodan za piknik.

Rekavši to, on načini sebi ležaj od sena i stavivši odozgo cebe, opružio se po njemu. Zauzeo je položaj odakle je kroz otvorena vrata mogao da vidi šta se događa na mesečinom obasjanom dvorištu. Sklopio je oči i na nezadovoljstvo Sju Kečel posle nekoliko minuta čvrsto zaspao.

Prošlo je neko vreme i kada ona nije više obraćala pažnju na njega, on se probudio, otvorio oči i uputio ispitivački pogled kroz štalska vrata, a onda ponovo zažmurio.

*

Kada je sledećeg jutra otvorio oči, sunce mu je grejalo lice. Ležao je na senu udobno, kao u finoj postelji i osećao se potpuno odmornim. Pred oči su mu izašli događaji od prethodne noći i on je bacio pogled tamo gde je ležala Sju Kečel, šćućurena sasvim blizu Rika Lobana i videći je takvu bio je spreman da joj oprostí svu njenu jučerašnju oštrinu.

Mahinalno se pomerio, pogledao svoje koltove i vratio ih u futrolu. Zatim se osvrnuo po štali, pazeći da ne uznemiri usnulu ženu. Štala je bila udobna, prozračna i prijatno je miri-

sala na seno. Znao je, međutim, da ni takva nije zgodno mesto za sklonište. Izašao je iz nje, pogledao da li su konji u koralu i odšetao do kuće. Vatra je bila dogorela. Šteta je, kao što je i prethodne večeri procenio, bila velika. Srećom, velika odaja na prednjoj strani zgrade ostala je netaknuta, jedino su zidovi bili delimično pocrneli od gara. Nogama je očistio nago-rele letve i dogorelo ugljevlje ispred kuće, a onda u ruševinama kuhinje našao dva noža, jednu kutlaču i lonac za kuvanje kafe. Uzevši sve to, vratio se u štalu, gde je Sju zatekao budnu pored Lobana. Mladi šerif se nemirno okretao na ležaju, a lice mu je bilo orošeno znojem.

– U bunilu je – rekla je žena kada je zapadnjak ušao. – Možete li mi pomoći?

Dok je kleknuo pored ranjenika i pipnuo mu čelo. Nije se moglo ništa više učiniti i sada je sve zavisilo od Lobanove snage i mladosti.

Odjednom je tišinu poremetio topot kopita. Sju je kriknula i mahinalno se priljubila uz Doka. Taj dodir ponovo je u Holideju probudio zaboravljena osećanja.

Sju se tada, kao iznenađena nečim što je i sama osetila, naglo odmakla od Doka. On je ustao i s revolverom u ruci pošao prema vratima, ali pre nego što je stigao do njih ugledao je Lija Hamera kako na konju pravi krug u dvorištu. Kada mu se Sju pridružila, Holidej joj reče:

– To je vaš samarićanin. Li Hamer. Ona je umorno odahnula:

– Ne mogu više da izdržim. Da nekim slučajem to nije bio Li, mislim da bih se onesvestila.

Holidej joj nije odgovorio. Hamer je zategao vođice i, skočivši iz sedla, uveo konja u štalu. Privezao ga je za prvi boks, pogledao uzgred Lobana, a onda se pažljivo zagledao Sju Kečel u oči:

– Nisam naišao na diližansu. Sigurno se zadržala negde dalje uz put.

– Ne mari, Li – odgovori Sju. – Vidiš li šta se desilo? Požar.

Hamer klimnu glavom i pogleda Holideja.

– Kako je izbila vatra? – upita.

– Verovatno od šibice – odgovori zapadnjak i oseti zadovoljstvo kad je na Hamerovom licu ugledao izraz negodovanja. Hamer stisnu pesnice.

– Zar to vama izgleda smešno, Blejk? – upita.

– Ne, Hamere – odgovori zapadnjak istim tonom. – Ništa što se desilo nije bilo smešno. Šteta je što niste bili tu da vidite.

– Imao sam druga posla – odvrati Hamer resko. – Misliš Kečel to zna i zato nemojte pokušavati da intrigirate.

– Nema tu nikakvog intrigiranja, ali jasno je kao na dlanu da ste prošle noći ostavili misis Kečel na cedilu. Ne sviđa mi se što ste u tom trenutku bili negde drugde.

– Ne sviđa vam se? – Hamer povisi ton i počeo dizati pesnicu. – Dodavola, Blejk...

– To ste već jednom pokušali i nije vam uspelo – upozori ga Dok. – Zato

sedite mirno i odgovorite mi na nekoliko pitanja.

– Da odgovorim vama? Probisvetu? – grmnu Hamer. – Vi ste zaista drski!

– U ovom trenutku zaboraviću na vaše bezobrazno etiketiranje i postaviću vam pitanje: čime se vi bavite, Hamere?

Hamer je žmirnuo očima i lice mu je postalo hladno i skamenjeno.

– Ne moram ništa da vam kažem, Blejk. Vi ste u dom misis Kečel doneli već mnoge nevolje i zašto onda ne pojašete konja i ne odete odavde? Ovde više niko ne želi vaše prisustvo.

– U pravu ste, Hamere – odvrati zapadnjak takođe hladno. – Ne morate ništa da mi odgovorite... ukoliko imate nešto da sakrijete.

Na licu Sju Kečel ukazao se narogušen izraz, ali Dok ostade na to potpuno ravnodušan. Činilo mu se da je neko ovde, na postaji, morao da istera stvari na čistinu, a taj zadatak bio je iznad moći ove žene.

– Nemam šta da skrivam! – prasnuo je Hamer.

– Čime se onda bavite? – ponovi Dok pitanje.

Hamer je primetio da ga Sju Kečel zainteresovano posmatra i činjenica da nije napala Holideja zbog njegovog upornog postavljanja tog pitanja, počela je da ga brine. Stojeći raskrečeno, rekao je:

– Ja sam stočarski trgovac, Blejk. Bavim se time već skoro deset godina.

– U ovim krajevima?

Hamer je odmahnuo glavom i kradomice brzo pogledao Sju Kečel. – Ne,

ovamo sam došao pre nekoliko meseci – nastavio je – i zaključio sam da poslovi loše idu. Ali svuda je isto, kao što verovatno znate. Sada niko ne prodaje stoku. Ipak, nameravam da ostanem u ovim krajevima. Tokom vremena sklopiću poslovne veze i naći svoje mesto.

– To objašnjava zbog čega toliko dolazite i odlazite, mister? – primeti zapadnjak naizgled nezainteresovano.

Hamer nabra obrve i pogleda Sju Kečel. – Izgleda da ste razgovarali o meni! – prasnuo je. – Zašto, Sju?

Na ženi se videlo da se oseća nelagodno.

– Mister Blejk je želeo da nešto sazna o tebi, Li – pravdala se. – Ne vidim šta u tome ima loše.

– I šta si mu rekla?

Žena se nelagodno premestila s noge na nogu:

– Samo to da si prijatelj koji mi pomaže.

– E, onda mi dopusti da ovoj radoznaloj skitnici tačno objasnim stvar.

– Okrenuo se ka zapadnjaku: – Ja sam ovoj dami nešto više od prijatelja. Kada sam prvi put došao i ostao par dana samo sam osmotrio ovo mesto. Ali kada sam otputovao za Silverston, mnogo sam razmišljao. Bilo mi je žao misis Kečel, prikovane ovde, za ovo zabito mesto, bez prijatelja i zato, sasvim prirodno, usamljene. Pošto sam imao dovoljno vremena i pošto sam čuo za njene probleme s mužem, odlučio sam da se vratim i da joj pomognem koliko mogu. – Okrenuo se prema ženi i nastavio: – Znao sam da ne bi prihvatila milostinju, ali sve

što sam učinio, učinio sam iz poštovanja prema njoj.

Sju je pocrvenela, ali nije rekla ni reč. Okrenuvši se opet ka Holideju, Hamer je dodao:

– Jesmo li se objasnili, Blejk? Loban je došao iz Silverstona. Zašto ne upregnute konja u kola i ne odvezete Lobana tamo odakle je došao? Možete i vi otići s njim! Ovde nam niste potrebni.

– Loban se ne sme pomerati, Hamere – reče Dok kategorično.

– Pa ne može ni ovde ostati, to je izvesno. Ne želimo ni vaše prisustvo, Blejk. Sju i ja rizikovaćemo s Kečelom i njegovim pajtašima, ali ne možemo preuzeti nikakav rizik ako ste vi tu. Vreme je da odete.

– Da li biste vi mogli da ostanete i vodite brigu o misis Kečel? – upita ga Dok.

– Da, ja ću se pobrinuti za nju.

Holidej je zainteresovano pogledao ženu i pošto ona nije ništa rekla, on otide do Rika Lobana i ponovo proverio njegovo stanje. Samo što ga je dodirnuo rukom po ramenu, Loban se trgao i uprkos svojoj slabosti pokušao da se odupre. Holidej je čvrsto stegao mladićeve podlaktice i iznenadio s ustanovivši koliko je još snage ostalo u njima. Onda je šerif hrapavim, isprekidanim glasom prošaptao, zanoseći pritom glavu levo-desno:

– Moram da uhvatim Kečela... da ga ubijem... da se pobrinem za Sju... da bude moja.

Holidej je čuo kako je Sju Kečel kratko, prigušeno kriknula, a istovre-

meno je Hamer, mršteći se, poskočio:
– Šta je to rekao?

– U bunilu je, Hamere. Pustite ga na miru!

– Štene! – Hamer je iskolačenim očima pogledao ranjenika, koji je opet zapao u nesvesticu. Dok je ustao i isprečio se ispred Hamera.

– On se nikuda neće maći odavde! – rekao je. – Ako ga pokrenemo, neće preživeti.

– Neće preživeti ni ovde – promumlao je Hamer. – Koga je, uostalom, briga za to? Sve što je učinio do sada bilo je hvalisanje o tome šta će učiniti s Kečelom kada ga bude uhvatio. Za mene on je obična budala i usijana glava.

Zapadnjak je ne preterano uglađeno uklonio Hamera u stranu.

– Mislim da odluka zavisi od vas, misis Kečel – obratio se ženi.

Sju je preletela pogledom od Holideja do Hamera, a zatim do bledeg lica mladog šerifa. Ne pokazujući nikakva osećanja, rekla je:

– Moraće da ostane ovde do dolaska dilažanse. – Hamer zausti da se usprotivi, ali ona, ne obrativši pažnju na njega, nastavi: – Vozaar dilažanse može poslati telegram lekaru u Neusu. Potrebna mu je lekarska nega.

Dok je zadovoljno klimnuo glavom.

– Vrat ćemo ga nazad u kuću – odlučio je. – Posle toga ću otići.

Dok je Hamer mršteći se stajao, Holidej je od vreća i dve dugačke grane načinio primitivna nosila i prevaljao Lobana na njih. – Trebaće mi vaša pomoć – obratio se Hameru. – Prihvatite drugi kraj. – Hamer je već hteo ljuti-

to da odgovori, ali je Dok u tom trenutku dao Sju svoj revolver.

– Štitite nas za svaki slučaj – rekao joj je.

Žena je uzela revolver i pogledom ispratila dvojicu muškaraca koji su poneli nosila. Nije mogla a da se ne divi hladnokrvnom načinu na koji je taj Blejk sproveo svoju volju i pokazao se jačim od Hamera. Imala je osećaj, kao što je Hamer i nagovestio, da taj čovek nije obična lutalica. Odjednom se zainteresovala za njega i njegove planove za budućnost. Čovek kao on svugde ostavlja svoj pečat. Sve što je činio sadržavalo je u sebi neki znak sigurnosti, čak i način na koji se borio. Setivši se toga, ponovo se uzrujala. Taj Džon Blejk upotrebljavao je revolver kao profesionalac, a takvi ljudi bili su opasni.

Šta se tu može, pomislila je. Uzela je nešto hrane, koju je Holidej doneo iz magacina, a uz to nož i posudu za kafu. Bila je rešena da od onoga što joj je ostalo u kuhinji napravi najbolje i najviše što može. Konačno, Džon Blejk joj je spasao život i najmanje što je za njega mogla učiniti bilo je da mu pre polaska pripremi dobar obrok.

Za divno čudo, odjednom se osetila nesrećnom zbog Blejkovog odlaska. Morala je priznati sebi da joj je postao važan i potreban.

– Zapaliću vatru – reče Holidej i osetivši da to zvuči kao crni humor, dodao je: – Mislim, vatru u štednjaku.

Oborenih očiju Sju se dala na pripremanje hrane, svesna da je Holidej blizu nje i da je posmatra, a svesna i toga da njegovo prisustvo unosi nemir

u nju. O Li Hameru, koji je sedeo na verandi i osmatrao okolinu, nije uopšte razmišljala.

*

Negde oko polovine prepodneva sunce se kao veliki crveni krug jedva probijalo kroz koprenu prašine. Vetar je duvao oko postaje i lupkao polutruhim daskama. Zapadnjakov konj stajao je osedlan i spreman, ali se Dok ustezao da pođe. Prvi put od njegovog susreta s šerifom činilo mu se da mladi Loban umire.

Stajao je naslonjen na dovratnik i laganim pokretom vadio cigaru iz pozlaćene tabakere. Negde pozadi kuće Sju Kečel je nešto poslovala i Holidej je čuo zveckanje posuda i drugih predmeta. Hamer je stajao pored jednog prozora i gledao napolje.

Odjednom se s puta začuo topot kopita i klopavanje točkova. Dok je vratio nezapaljenu cigaru u tabakeru i čuo Hamera kako nešto dovikuje. Ruka mu se spustila na dršku kolta... i tu ostala.

Putem se približavala diližansa, vijugajući i ljuljajući se kao pijana.

Odmah zatim Hamer i Sju Kečel pojavise se na vratima iza njega. Zapadnjak je skoro osetio ženino podrhtavanje. Kada je ugledala diližansu, žena uzviknu:

– Hvala Bogu!

– Izgleda da nešto nije u redu – promrmlja Dok.

– Vozar! – izustio je Hamer kratko, još uvek držeći revolver u ruci. – Upavlja zapregom samo s jednom rukom!

Kola su se približavala, a konji su frktali i brektali. Vozar je sedeo naslonjen leđima na naslon sedišta, desna ruka mu je mlitavo visila, a kajase je držao levom rukom. Desno rame bilo mu je krvavo.

Holidej je pogledao uz padinu dokle god mu je pogled mogao dopreti, ali tamo se ništa nije kretalo. Svi troje su i dalje ćutke stajali na vratima. Tek kada je diližansa, uz škripu kočnica, zastala ispred verande, Holidej se okrenuo. Vozar je s mukom držao diližansu i zapregu pod kontrolom, ali je konačno, okrenuvši glave konjima prema zidu stanice, uspeo da ih zaustavi i smiri. Zapadnjak je dograbio vodećeg konja za uzdu i umirio ga. Vozar se skljkao na sedište još uvek pritiskajući nogom kočnicu.

Vozar diližanse bio je koščat, od naporanog putovanja ogrubeo čovek, naboranog lica oblivenog znojem i bio je bez šešira. Dok je zapazio da ima tanak, crven vrat, vitko telo i suncem opaljene ruke. Odelo mu je bilo prašnjavo, a košulja od ramena nadole natopljena krvlju.

Hamer mu se obrati prvi:

– Šta se to, dođavola, dogodilo, Korigane?

Sju Kečel je izašla na verandu, a lice joj je bilo bledo i zabrinuto. Korigan u međuvremenu odgovori odsečnim, malo prigušenim glasom:

– Desilo se svašta, Hamere. Napadnuti smo na dvadesetak milja odavde. Bio sam bliži smrti nego što sam ikada mislio da ću biti.

– Ko vas je napao?

– Onaj prokleti Džad Kečel. Poznavao sam razne zlikovce i podlace, ali on je gori od svih za koje sam čuo. Blokirao je put granama i trupcima, a kada smo sišli s kola da uklonimo prepreku, on je pripucao na putnike i mene. Ubio je dvojicu i ranio još neke, a ja sam dobio metak. – Vozar obriše lice rukom u rukavici i pogleda Sju Kečel. – Izvinite, misis Kečel, ali mislim da je krajnje vreme da neko obesi tog zlikovca. On je obična krvožedna zver.

Žena je stisnula usne, ali je ćutala. Holidej je pružio ruku da pomogne Koriganu da siđe. Vozar ga je pažljivo pogledao pre nego što ga je upitao:

– Ko ste vi?

– Putnik koji se slučajno tu zatekao – objasni nestrpljivo Hamer. – Ne obraćaj pažnju na njega. Reci nam odmah šta se desilo i kada.

– Bolje da nam to ispriča unutra, u kući – reče Dok kratko. – I to tek pošto pogledamo u kakvom vam je stanju rame i pošto predahnete i nešto prezagajite.

Korigan je klimnuo glavom u znak saglasnosti.

– Pametno, mister. Pre svega ostalog treba mi jedno piće. Nagutao sam se toliko prašine da bi to moglo zadaviti i konja.

Zapadnjak mu je pomogao da uđe u kuću i prepustio ga brizi Sju Kečel. Zatim je izašao da osmotri putnike. Diližansa je bila izbušena kuršumima. Na krovnom prtljažniku bilo je labavo vezano nekoliko torbi i kofera – pouzdan dokaz da je diližansa jurila neravnim putem. Nekoliko manjih pa-

keta nalazilo se unutra, ispod sedišta, pored razbacanih šešira, kaputa i dva suncobrana. Ali putnika nije bilo. Vratio se u kuću gde je Korigan ponovo navlačio svoju krvavu košulju. Gnevno je rekao:

– Ova gospođa kaže da mi je kuršum prošao kroz rame. Stavila mi je gazu na ranu i previla me.

Rekavši to, uzeo je čašu i pohlepno ispio piće.

Hamer sada još nestrpljivije upita:

– Za ime božje, reci nam šta se desilo, Korigane. Nećeš valjda da kažeš da je Kečel sam izvršio prepad?

– Rekao sam da nas je napao, Hamere, ali nisam mislio time da kažem i da nas je opljačkao – ispravi se vozar. – Tačno je da nas je zaustavio, ali čini mi se da nije bio zainteresovan ni za šta drugo sem za naše glave... Sačekao nas je da počnemo da raščišćavamo prepreku koju je sigurno on postavio. U diližansi su bile dve žene i one su izašle da protegnu noge, a Kečel je baš tada pripucao. Ne znam tačno šta se posle toga desilo. Putnici koji su sklanjali jedno deblo pali su prvi, hladnokrvno pobijeni. Žene su vrištale i svi su bežali da nađu zaklon, gazeći jedan drugog i u tom času na jednoj steni pojavio se Kečel i nastavio da puca kao lud, smejući se pritom kao da je napravio dobru šalu. Pružio sam ruku da uzmem svoju dvocevku i tada me je pogodio i skoro oborio sa sedišta. Sledećeg trenutka zaprega je jurnula i kada sam uspeo da uhvatim kajase kola su već bila odmakla čitavu milju i jurila su i dalje kao paklena mašina.

– A putnici? – upade mu Dok u reč.
 – Mislim da nijedan od njih nije stigao do diližanse – vozar se promeškolio, skrivajući nelagodnost. – Šta sam mogao kad se zaprega uplašila i jurnula?

– Niko vas ne osuđuje, Korigane – reče mu zapadnjak smireno, ali Hamer se ljutito umeša:

– Koliko ljudi je bilo s Kečelom?

– Nisam video nijednog. Verujem da je poduhvat izveo sam.

– Zašto se onda nisi vratio? – optuživao ga je Hamer. – Mogao si bar pomoći ženama!

– Vratio sam se! Imao sam muke da jednom rukom okrenem zapregu, ali sam posle par milja ipak uspeo da okrenem diližansu i da se vratim. Tamo, na licu mesta, nisam zatekao ni žive duše. Sve je bilo tiho. Doživao sam, ali mi niko nije odgovorio. Dvojica pobijenih još su ležali tamo, ali ostalih putnika nije bilo.

– Kako to? – prekide ga Hamer grubo. – Kuda su mogli da odu?

– Otkud bih to mogao da znam? Možda su otišli da potraže vodu. Možda... ne znam! Smatrao sam da će biti najbolje ako dođem ovamo i zatražim pomoć. Znao sam da je Loban u potrazi za Kečelom i računao sam da ću ga ovde možda sresti.

Vozaar natoči sebi još jedno piće. Živac na vilici mu je nervozno podrhtavao. Hamer progundā:

– Lobana si ovde i našao, Korigane, ali, kao što vidiš, on nije u stanju da bilo kome pomogne. No neka te to ne brine. Šta misliš, šta je Džad Kečel tražio?

– A šta on uopšte traži u ovim krajevima, Hamere? Svoju ženu, naravno. Šta bi drugo?

Holidej je primetio kada je Sju Kečel čvrsto stisnula ruke.

– Izgleda da je promenio stil, zar ne? – iskušavao je Hamer Korigana.

– Sada je prešao na pljačku diližanse.

– Zar nisi čuo šta sam rekao? – vozar ga natmureno pogleda. – Kečel nije nikoga opljačkao. Čini mi se da je hteo da zaustavi diližansu i da joj one-mogući dalju vožnju kako bi na miru mogao da dođe ovamo. – Pogledao je ženu: – Vi ste uvek lepo postupali sa mnom, gospođo, i hteo sam da vas opomenem da će možda doći ovamo.

– Hvala vam – odgovori Sju – ali sada je najvažnije saznati šta se desilo s jadtim ljudima koji su diližansom putovali.

– Kada se odmorim, vratiću se da ih potražim – obeća vozar. – Nisu mogli odlutati daleko.

– Vi niste dovoljno sposobni za tako nešto – reče Sju Kečel. – Izgubili ste mnogo krvi i sigurno ne možete voziti.

– Stigao sam dovde, zar ne? – opirao se Korigan ratoborno. – I odvešću diližansu do Silverstona kako znam i umem! Samo mi dajte vremena!

– Vreme odmiče – primeti Hamer. Onda se obrati zapadnjaku. – O-kej, Blejk. Iako vas niko nije zvao, vi u ovoj igri delite karte. Šta da se radi?

– Hoćete moj savet? – reče Dok ravnodušno.

Hamer se kiselo osmehnuo:

– Ne savet, Blejk. Tako nešto nika-
da ne bih tražio od vas. Samo želim
da znam da li odlazite ili ostajete.

Holidej slegnu ramenima:

– Ja, u principu, gledam svoja posla,
Hamere. Ako sam nekome potreban,
ostaću. A ako ne, odlazim.

– Neko će morati da pođe po pomoć
– izjavi Hamer. – Loban to ne može,
a kao što je Sju rekla, Korigan u ovom
trenutku nije sposoban za neki veći
poduhvat. Izbor se, dakle, svodi na
vas i mene.

Zapadnjak je kurtoazno klimnuo
glavom, ali se u tom trenutku žustro
umešala Sju Kečel.

– Ovo se ne tiče mister Blejka, Li.
Ne možemo tražiti od njega da riziku-
je život za ljude koje čak i ne poznaje.

– Onda to nećemo ni tražiti od njega
– resko odvrati Hamer. – Neka on os-
tane ovde, a ja ću poći po pomoć. Poz-
najem puteve bolje nego on i znam
gde mogu dobiti pomoć. Blejk treba
samo da dežura ovde za slučaj da se
tvoj muž odnekud pojavi.

– Hvala – primeti Holidej suvo. –
A šta ako se Kečel pojavi sa dvojicom
svojih kompanjona?

Hamer uzdržano odgovori:

– U tom slučaju moraćete da izdr-
žite veliki okršaj. Da li vas to plaši?

– Ne – odgovori Dok. – Kečel će
možda doći ovamo i verovatno je da
hoće, ali oni drugi sigurno traže ono
što je kod Kečela.

Sju začuđeno raširi oči:

– A šta je to?

– Novac koji je Kečel opljačkao. Ka-
ko mi je Loban rekao, Kečelova banda
se razdvojila i svi su pošli različitim

putevima. Posle pljačke u Templ Kri-
ku, Kečel je viđen sam, što znači da
njegovi ljudi znaju kuda se uputio, pa
su došli ovamo da uzmu svoj deo. Ali
mi smo još uvek ovde, uključujući i
mene – pogledao je značajno Sju, koja
je porumenela i skrenula pogled.

Videvši to, Hamer se namrštio.

Zapadnjak je mirnim korakom pre-
šao preko odaje i ponovo napunio Ko-
riganovu čašu. Stari vozar diližanse
je klonulo sedeo na stolici. Prihvatio
je čašu uz mumlanje koje je trebalo
da bude izraz zahvalnosti.

– Dobro, ja onda ostajem – reče za-
padnjak glasno. – Bar dok ne nađete
putnike iz diližanse i dovedete ih
ovamo, Hamere. Koliko ih je bilo, Ko-
rigane?

– Šestoro unutra i dvojica na koli-
ma. Ta dvojica odozgo su mrtva. Pre-
ma tome ostala su još četiri muškar-
ca i dve žene, koji negde lutaju.

– Još četvorica muškaraca bili bi od
koristi – primeti Dok. – Čak i ako su
dvojica ranjeni, kako vi, Korigane, ka-
žete. Hamer će nekako iskoristiti šan-
su da se provuče pored Kečela i dove-
de pomoć iz Silverstona. – Ponovo je
pogledao vozara. – Koliko daleko
odavde ste ih ostavili?

– Vozio sam oko dva časa, ali sam
morao da se držim puta. Neko ko bi
išao prečicom mogao bi to rastojanje
preći za polovinu tog vremena.

Holidej je zamišljeno stajao. Sve oči
su bile uprte u njega. Onda se obra-
tio Hameru:

– Savetujem vam da ne gubite vre-
me, Hamere. Uzmite ta kola, koja ste
pomenuli i stavite u njih hranu i nešto

viskija. Do sada su ti nesrećni putnici verovatno pali u crno očajanje. Mi ćemo se ovde držati do zalaska sunca.

Hamer se nervozno uputio ka vratima.

– Izgleda da vi opet izdajete naređenja, Blejk. Zar vi uvek vodite glavnu reč?

– Sami ste odlučili da pođete – podseti ga Dok.

Hamer se nevoljno osmehnuo polovinom usana:

– Da, da... a vi ste me na to naveli. Inteligentni ste, Blejk, ali možda i ja imam nekoliko aduta u rukama. – Izvukao je iz pojasa rezervni revolver i prišao Koriganu. Pružajući mu revolver, rekao je naelektrisano: – Korigane, o ovom Blejku ne znamo ništa. On može biti i jedan od Kečelovih ljudi, koji igra mudru igru i čeka pogodan trenutak. Uzmi zato ovaj revolver i dobro motri na njega. Ako preduzme nešto neuobičajeno, hladnokrvno ga ubij.

Sju Kečel je prigušeno kriknula, ali je vozar, mršteći se, uzeo revolver i stavio ga ispod košulje. Rekao je:

– Tebi će, Hamere, možda trebati nešto više od običnog revolvera. Šta je to jedan revolver protiv Kečela?

– Uzeću pušku od Sju – reče Hamer i osmehnu se zapadnjaku: – Slažete li se s tim, putniče?

Holidej slegnu ramenima i oćuta. Hamer izađe iz zgrade i pohita preko dvorišta. Posle nekog vremena začu se kloparanje lakih kola, koja je Hamer prethodno natovarao i vezao svog

jahaćeg konja za njihov zadnji deo. Doviknuo je Sju Kečel:

– Vратиću se što brže budem mogao!

Pljesnuo je vođicama konja po sapima i kola su se, tandrkajući, udaljila. Holidej i Sju su ga pratili pogledom sve dok nije iščezao iza brežuljaka. U sledećem trenutku začuše se pucnji puške. Sju je zgrabila zapadnjaka za ruku, a u istom času začula se brza puščana paljba, praćena gromkim praskom skraćene dvocevke. Zatim je nastala tišina.

– Oh, mister Blejk – prošaputala je Sju. Holidejevo lice bilo je bezizrazno. Osluškiavao je još neko vreme, a onda rekao:

– Mislim da je uspeo.

Žena ga je netremice gledala. Odjednom je izgledala vrlo mlada i bespomoćna.

– Otkud znate?

– Po pucnjima pušaka. Uspeo je da ih odbije. Taj vaš čovek nije mlakinja. Kladim se da se provukao. – Onda je dodao: – A može biti da banditi i nisu baš žestoko nastojali da ga smaknu.

Začudo ga je pogledala:

– Šta hoćete time da kažete?

– Ne znam zašto, ali imam neki osećaj da ti zlikovci igraju s nama neku igru. Udari pa beži! Možda će Hameru biti mnogo teže da se vrati.

Sju je oborila pogled i zadrhtala. Osećala se zbunjeno, pa ipak, uprkos njenim instinktima, bilo joj je drago što je taj Džon Blejk pored nje. A onda, uplašena da će on možda naslutiti njena osećanja prema njemu, okrenula se odlučno i pošla da vidi ka-

ko je mladi Rik Loban. Bilo joj ga je strašno žao, posebno zato što je vrlo malo mogla da mu pomogne. Obrisala mu je znoj vlažnom krpom i osetila kako se u nju uvlači neka grobna tišina. A ovo je ipak bio njen dom... Dom, pomislila je onda. Je li bilo koje mesto stvarno bilo njen dom?

U sećanje su joj se vratila mesta i kuće u kojima je živela, većinom mesta gde je bila prinuđena da ode. U početku, kada ju je Džad Kečel osvojio svojom smelošću i hvalisavošću, bila je voljna da pođe sa njim svuda kud je on hteo. Volela ga je bezgranično, bespogovorno, jer je po prirodi bila takva. Prihvatila je i njegova dugotrajna odsustvovanja. On je retko dolazio kući i još ređe ostajao kod kuće duže jer je, kako je govorio, odlazio za poslom, idući za dogonima stoke ili boraveći kao dreser konja na rančevima, katkad udaljenim, čak do Montane. Ali dok je bio odsutan često joj je pisao i uvek je dolazio kući s novcem. Obasipao ju je poklonima i pružao joj sve što je mislio da želi i ona mu je zbog toga uvek sve opraštala.

Ali jednom prilikom, kada je bio odsutan više od mesec dana i kada od njega nije primila ni retka, posetio ju je jedan predstavnik zakona i pitao da li zna gde se Džad Kečel nalazi. Sju je bila besna zbog drskog nastupa tog čoveka, bar isto koliko i zbog njegovog pitanja, ali je začutala kad joj je taj čovek objasnio da je Džad Kečel razbojnik za kojim je raspisana poternica i nagrada za hvatanje.

Ona je u prvom trenutku odbila da to poveruje i ljutito je naredila čuvaru zakona da ode, ali je ovaj još punu sedmicu ostao u blizini i teško naoružan patrolirao oko njene kuće, a za to vreme Džad se još uvek nije vratio. Onda je jedne noći na sporedna vrata kuće zakucao neki nepoznati čovek i predao joj poruku od Džada. Džad joj je javljao da posluje nešto u jednoj drugoj državi i da se neće vratiti bar još dve sedmice.

Ubrzo potom čuvar zakona je otišao i kratko vreme posle njegovog odlaska Džad se na zadnja vrata ušunjaio u svoj dom. Bio je zarastao u dvonedeljnu bradu i imao je ranu od dvocevke teškog kalibra, ali oči su mu gorele od ljutnje. Te noći je prvi put od njihovog venčanja bio grub prema njoj i postupao je s njom s brutalnošću koju su ljudi obično pokazivali prema salunskim zabavljačicama. Posle te noći ona se osetila duboko poniženom, mada je u isto vreme bila i uplašena.

Sutradan ujutro njega više nije bilo. Sledećih petnaestak dana nije čula nikakve vesti o njemu, a onda se predstavnik zakona opet vratio, ovaj put sa svojim pomoćnicima. Sju je bila podvrgnuta unakrsnom ispitivanju. Pronađeni su tragovi Džada Kečela, ali je ona odbila da ga izda. Onda joj je u ruke data poternica, koja je u njenim očima sve izmenila. Džad Kečel je bio lopov i ubica i na poternici je pisalo da se traži živ ili mrtav.

Istoga dana ona se spakovala i otputovala. Tri meseca lutala je, idući sve dalje na zapad, prihvatajući se

svakakvih grubih poslova, svega što bi joj omogućilo da dalje nastavi put. A onda ju je Džad stigao i istukao ju je... Ona je opet ulučila priliku i pobjegla. Tri puta je bežala od njega i sva tri puta on ju je ponovo našao. A onda je došla u Silverston, kupila prolaznu postaju za opskrbu diližanse, moleći se sve vreme nebu da više nikada ne vidi Džada Kečela.

A sada se činilo da ju je opet pronašao i da će doći. Saznanje te neminovnosti nateralo ju je da pogne glavu i zaplače iznad onesvešćenog Rika Lobana. Dok je plakala osetila je da se nečija ruka spustila na njeno rame i začula blag ali odlučan glas Doka Holideja:

– Vi ste pali s nogu od umora, gospođo. Ja sam prošle noći dobro spavao i red je da ostanem na straži. Idite i odmorite se malo.

Korigan je hrkao u stolici za ljuljanje. Dok pomože Sju da ustane, ispratio je pogledom do njene sobe i sačekao da zatvori vrata. Onda je prišao stolu i natočio sebi u čašu viski. Čuo je kako je hrkanje prestalo, a onda se naglo nastavilo kao bujica kroz provaljenu branu. Zatim se vozar probudio, izustio kletvu na račun bola u rame-nu, ugledao zapadnjaka i upitao:

– Gde je misis Kečel?

– Odmara se.

– Zaslužila je to, mister. – Ustao je, posrnuo i prišavši stolu poslužio se pićem. Holidej ga je ćutke posmatrao. Nije mogao a da se ne divi hrabrosti starog vozara. Ali u dubini duše morao je da prizna kako Sjuzan Kečel nema baš jake čuvare koji bi je štitili.

Bili su to samo on i jedan ranjeni stari čovek.

Onda se setio Lija Hamera. Taj čovek ga je zbunjivao bar isto koliko i Džad Kečel, mada je taj neuhvatljivi bandit za njega još uvek predstavljao samo ime.

Ispio je još jednu čašicu žestokog pića i po ko zna koji put se zapitao zašto je dozvolio sebi da se petlja s ovim ljudima. Da je imao makar gram zdravog razuma, rekao je u sebi, osedlao bi konja i odjahao.

Spustio je praznu čašu na sto i u tom trenutku neposredno iza njega odjeknuo je nepoznati glas:

– Ruke u vis!

Holidej je podigao ruke do visine ramena i polako se okrenuo. Našao se licem u lice s muškarcem rošavim od boginja, čije su oči ludački sijale i koji je nekada verovatno pristojno izgledao. Došljak je držao u ruci upe-ren revolver.

– Gle, gle, ko bi se tome nadao – prevalio je cinično preko usana došljak – dobili smo društvo! – Nije skrenuo pogled sa zapadnjaka ni onda kada je stari vozar ispustio čašu koja se razbila o pod i kriknuo:

– Kečel!

*

– Ti, visoki... digni ruke više. Samo jedan pogrešan potez i mrtav si. Ako staviš ruke na revolvere, biće ti to poslednji pokret!

– Džade!

Dok Holidej je ugledao Sju na vratima sobe. Ne okrećući se, Kečel je rekao:

– Ostani tamo gde si, medena, ako znaš šta je dobro za tebe! Isto važi i za tebe, stari, ili ću ti još na jednom mestu izbušiti kožu!

Džad Kečel je zakoračio dublje u prostoriju i postavio se tako da sve troje može držati na oku.

– Reci kako se zoveš, visoki – obratio se zapadnjaku.

Holidej mu reče ime kojim se i ostalima predstavio.

– Jesi li iz ovih krajeva?

Dok odmahnu glavom.

– Izgledaš mi kao neki samouveren čova, Blejk, mada bih po tvom odelu rekao da si varošanin... čak kicoš. Varošani, a pogotovo kicoši, obično su kukavice. Kako to da me se ti ne bojiš? Možda ne znaš ko sam ja, a?

– Znam.

Kečel je neprimetno podigao obrve. Prišao je Doku korak bliže.

– Znaš ko sam, ali ti to ipak ništa ne znači, Blejk? Šta radiš ti ovde, kod moje žene, je li?

Zapadnjak ne odgovori, ali je i dalje gledao Kečela u oči. Bio je pripravan na sve što bi mu taj bandit mogao učiniti. Sada je shvatio zašto su se svi toliko bojali Džada Kečela i zašto je Loban bio spreman da ga hladno, bez opomene, ustreli. Iznenada Kečel je pesnicom, u kojoj je držao revolver, zamahnuo prema zapadnjakovoj glavi. Zahvaljujući svom munjevitom refleksu, Dok se malo pomerio i namerno plegao pod udarcem tako da ga nije pogodio punom snagom. Ali Kečel je bio spreman na to. Digao je koleno u vis i pogodio Holideja u pleksus, a kada se Dok previo od bola,

bandit je ponovo zamahnuo revolverom u suprotnom smeru i to smrtonosno klatno pogodilo je Doka u vrat. Zapadnjaku su klecnula kolena i on je glavačke pao na pod.

Pre nego što mu je svest preplavila tama, čuo je Kečelov podrugljiv glas:

– Sledeći put ćeš me prepoznati, Blejk.

*

„Sledeći put ćeš me prepoznati“, te reči su se, kada je došao sebi, vrtele kao neki pomahnitali ringišpil zapadnjakovom glavom. Osećao je ustajali miris polutrulih dasaka poda, a u glavi mu je bubnjalo od tupog bola. Ležao je, čekajući da mu se misli razbistre, pribirajući delić po delić sećanja, svestan da je upao u gadnu nevolju i pripremajući se da uzvрати udar. Čuo je žensko vrištanje, a zatim i glas starog Korigana:

– Kečele! Ona je žena! Ako želiš nekoga da tučeš, onda počni od mene!

– Doći ću ja već do tebe kada budem hteo, mister – zaurao je bandit gnevno. Holidej je pomerio glavu da bi video Kečela kako vuče za kosu svoju ženu, koja je klečala na kolnima. Jednom rukom držao ju je za kosu, a druga mu je bila podignuta na udarac. Sju je hrabro pokušala da mu udarac uzvрати, na šta se Kečel zadovoljno zasmejao i odjednom promenio taktiku. Pustio ju je i kada je ona poletela prema vratima, pritrčao je Riku Lobanu i prslonio cev revolvera na šerifovo čelo.

– Hoćeš li da ga vidiš mrtvog, Sju?
– upita ženu.

Sju je stala i okrenula se. I posljednja kap krvi nestala je iz njenog lica, dotad crvenog od Kečelovih šamara.

– Za ime božje, Džade, ostavi ga na miru! On je tek malo više nego dečak!

– Dečak s dugačkim jezikom i velikim ambicijama, Sju – osmehnuo se Kečel zlobno. – Ali, kako izgleda, on odavde neće nikud drugde otići nego pravo na nebo!

Umornim pokretom žena je zabacila kosu s lica. Gledajući je s poda, Holidej je vrebao priliku kao lovački hrt. Uglom oka video je Koriganove noge i čuo škripanje čizama na podu pokraj sebe. Nadao se da će vozar dobro razmisliti pre nego što stupi u akciju. Imao je revolver u košulji i ako ga u pravom trenutku iskoristi...

Onda je čuo Kečelov nabusiti glas.

– Hej, ti, stari, šta te to muči?

– Znaš dobro, Keče! Prosvirao si mi kuršum kroz rame i ubio si dve nedužne osobe.

– Dve budale koje su mi stale na put – slegnuo je ramenima bandit. – Idi napolje i pobrini se za mog konja!

– Ja sam ranjen, Keče! – zacvileo je Korigan i u sledećem trenutku krenuo je u akciju. Holidej je čuo banditov iznenađeni uzvik, zatim psovku, a onda je revolver grmnuo. Začuo se zveket razbijenog stakla.

U istom trenutku Dok je skočio. Oštar bol prostrela mu je glavu i on je za trenutak zastao, ljuljajući se i upinjući da povрати snagu.

Vozar je bio potegao revolver i pro-mašio. Boca s viskijem bila je razbije-

na i na starčevom licu ogledao se izraz očajanja. Kečel je onda opalio i Korigan je udarom taneta bio odbačen na zid. Sju je očajnički vrisnula i jur-nula na muža, ali on ju je nadlanicom udario po licu, a onda se okrenuo da nanišani na Korigana koji se teturao. Revolver je ispao iz ruke starog voza-ra i on je stajao na sredini odaje klecajući kolenima, drhtavih ruku, već upola mrtav.

– Prokleta matora budalo! – ciknuo je Kečel i ponovo opalio. Korigan je poleteo unazad, drhtavo kriknuo i pružio se koliko je dugačak na pod, grebući krvavim rukama daske, pocr-nele od gara i dima.

Onda je i zapadnjak nenaoružan i očajan, neustrašivo skočio na Kečela. Bandit je zakoračio u stranu i zamah-nuo čizmom. Vrh čizme je pogodio Holideja u koleno i on je poleteo glavom napred. Još dok je bio u letu Kečel ga je po drugi put udario revolverom po glavi i Dok je ponovo izgubio svest.

*

Na prasak pucnjave Rik Loban je otvorio oči i malo hitrijeg uma pogle-dao oko sebe i video Korigana kako umire i Holideja na podu. Video je i Kečelovu ženu naslonjenu na zid, a i samog Kečela, koji se okretao oko se-be, kao pijan od želje za daljim ubija-njem.

Prikupivši poslednje ostatke snage, ranjeni šerif se pridigao na lakat i promuklim glasom progovorio:

– Za ovo ćeš biti obešen, Kečel. Obešen na najviše drvo.

Bandit se polako okrenuo. Cev njegovog revolvera preteći je zjapila prema mladom šerifu.

– Tako, dakle. Mlado pašče ipak ima jezik – procedio je Kečel kroz zube i prišao dva koraka bliže.

Loban je nastavio, sada nešto jačim i jasnijim glasom:

– Ti si ubilačka svinja, Kečele. Dabogda goreo u paklu!

Bandit je preteći prislonio revolver Lobanu na vrat. Pritisnuo je okidač i opalio ranjeniku u vratnu arteriju.

– Pokušaj sad nešto da kažeš – rekao je jetko i ustuknuo da bi izbegao mlaz krvi koji je prsnuo iz Lobanovog grla.

Sju Kečel je pala onesvešćena.

Kečel je ostao da stoji, dišući ubrzano, sav preplavljen mržnjom. Zatim je prišao vratima i osmotrio čistinu pred kućom. Tamo se ništa nije micalo.

Vratio se ponovo unutra, našao u ormaru nenačetu bocu viskija i izvadi-vši čep otpio dobar gutljaj. Onda je nervozno prišao prozoru i kroz njega izbacio iz revolvera prazne čaure i ubacio nove metke, a onda opet prišao ulaznim vratima i konačno do Doka Holideja, koji je ležao na podu. Vrhom čizme udario je zapadnjaka u slabinu i kada je Dok zaječao, Kečel je uperio revolver u njega i grmnuo:

– O-kej, dugonjo! Ustaj!

Holidej se s mukom prisetio gde je i u kakvom je položaju. Oštar bol žigao ga je po licu i vratu. Osetio je dodir snažnih prstiju, koji su ga zgrabili

za košulju i povukli uvis. Ustao je i počeo da se ljulja, žmirkajući zbog bleštavih sunčevih zraka koji su prodirali kroz otvorena vrata i zaslepljivali ga.

– Potreban si mi, mister – čuo je Kečela kako govori. Činilo mu se po glasu da je bandit miljama udaljen od njega. – Ali nisi mi toliko potreban da te neću ubiti ako ponovo pokušaš da mi se suprotstaviš! A sada sedi na stolicu.

Holidej ga poslušao, skljkavši se na sedalo. Prvi put je tada jasno video Lobana mrtvog na ležaju i Korigana upola oslonjenog na zid, mlitavo iskrivljenog vrata, široko otvorenih očiju koje, međutim, više ništa nisu videle. Osvrnuo se oko sebe, tražeći Sju Kečel. Ugledao ju je kako sedi naslonjena na zid. Bila je došla sebi, ali je glavu držala zagnjurenju u šake. S jednog klina na zidu Kečel je dograbio komad konopca i svezao Holideju ruke. Zatim se udaljio dva koraka od njega i uperivši revolver, ludački sevrnuo očima.

– Gde je Hamer? – upitao je.

Dok ga je kratko vreme gledao polusvesnim, praznim pogledom, a onda uspeo da progovori:

– Odjahao je.

– Kada?

– Morali ste ga videti. Prošao je vrlo blizu vas.

Kečel se zamislio.

– Je li zbog toga bila ona pucnjava tamo dole, na putu? – upita.

– Pretpostavljam da jeste.

Bandit je lagano zaklimao glavom. Razmišljao je trenutak, a onda rekao:

– Čuj me, gospodičicu! Prestani da me blefiraš ili ću te ubiti. Hoću činjenice, jasne i glasne. Kuda je pošao Hamer?

Holidej sleže ramenima:

– Možda u Silverston.

Kečel je ozbiljno pogledao zapadnjaka i obliznuo usne:

– A zbog čega je tamo pošao?

Doku je bilo jasno da je Kečel mnogo puta u životu bio priklješten u tesnac i izvukao se iz njega, pa je iz toga naučio sve što bi jedan čovek njegovog zanimanja trebalo da zna. Nije stoga imalo smisla okolišati.

– Da dovede pomoć. Šta drugo? Očekivalo se da ćete doći, Kečele. Posle pljačke u Templ Kirku primećeno je vaše kretanje, a pre dva dana opaženo je da se krećete u ovom pravcu.

Bandit se mračno namrštio:

– Prokleti varoški kicoš – rekao je više za sebe, nego što su te reči bile upućene nekom drugom. – Nema hrabrosti da se suoči i pravi se onesvešćen kada čovek prođe pored njega, a onda napada s leđa.

Holidej je ćutao. Posmatrao je bandita u kome je još uvek ključala zloba i žeđ za ubijanjem.

– Ovaj šerif... otkuda on ovde? – upita Kečel.

– Bio vam je na tragu.

– Ko ga je prvi ranio?

– Tri vaša čoveka, Kečele.

Bandit je izvio usne u jednak, ciničan osmeh:

– Sve znaš, je li? A ko si ti, dodavola i otkuda ti ovde?

– Ja sam čovek koji putuje. To mi je navika.

– Više neće biti – reče Kečel. – Ovde će biti kraj tvojih putovanja.

Bandit se premesti s noge na nogu i shvativši da mu je bolje da se odмара, privukao je stolicu vrhom čizme. Posadio se u nju, ostavivši zapadnjaka ispred sebe, tako da je pored njega mogao da gleda kroz otvorena vrata.

– Reci mi sve, mister – obrati se svom zarobljeniku. – Ispričaj mi sve tačno i po redu.

Da bi malo dobio u vremenu, kao i zato što više nije bilo važno da li taj bandit nešto zna ili ne, Dok mu je ispričao sve pojedinosti svog sukoba s Lobanom i uzgred pomenuo kako je tom prilikom ubio čoveka koji se zvao Ben Vin.

– Vin nikada nije mnogo vredeo – primeti Kečel. – S njim sam načinio grešku. A šta je s Rorkom i Mek Klilenom? Loban ih je verovatno znao.

– Oni su se povukli.

– Bedni pacovi. A ipak su došli ovamo?

Holidejeve misli bivale su sve bistrije i jasnije. Objasnio je kako je doveo Lobana u postaju diližanse i da su ih kasnije Rork i Mek Klilen napali, a zatim pokušali da zapale postaju. Činilo se da je Kečel zadovoljan time što je Holidej ranio Rorka ili Mek Klilena. Ta činjenica zainteresovala je Doka. Kečel je takođe poznavao Lija Hamera, tako da se zagonetka počela polako rešavati. Zapadnjak se pitao je li Sju čula da je njen muž pomenuo Hamera, tobožnjeg trgovca stokom, koji je u početku gajio prema

njoj saosećajnost i simpatiju a kasnije potpuno podlegao njenim čarima.

– Pa, lepo, Blejk, čini mi se da sam ti na neki način obavezan. Ali to ništa neće promeniti u odnosu nas dvojice. Dodavola, pokušao si da me iznenađa napadneš! Nikome još nisam dozvolio da mi to učini!

– Ne volim kad me neko udara revolverom, Kečele. A što se mene tiče, u ovom trenutku najviše me privlači da što pre odem.

Kečel se napola osmehnuo i zavrteo glavom:

– Ne, nećeš ti nikuda otići! Rork i Mek Klilen će se vratiti. Sigurno će doći. Njih mogu da sredim, ali s Lijem Hamerom moram da budem veoma oprezan. I Li će dobiti ono što zaslužuje, ali on je bistar i lukav tip. Nameravam da te iskoristim, Blejk, jer se očekuje da ćeš biti ovde i da ćeš pokušati da odigraš igru s mojom ženom.

Holidej se zavalio u stolicu, pokušavajući da razlabavi konopac koji mu je jako stezao zglavke ruku. Kečel ga je čvrsto vezao i koža ga je već pekla na mestima gde mu se konopac duboko usecao. No, činjenica da je Džad Kečel nameravao da ga iskoristi pružala mu je nešto vremena, a to je bilo ono što mu je bilo potrebno. Pošto je Sju Kečel mogla, bar privremeno, slobodno da se kreće, možda je ipak postojala šansa da se iz ovoga izvuče.

– Nisam zainteresovan za vašu ženu, Kečele – rekao je. – Došao sam ovamo zbog onoga što sam vam ispričao i odjednom su nevolje navalile na mene. Ja želim samo otvoren put i da

što pre i što dalje odem od vas i od vaših ljudi.

– Sju nije žena koja se tako lako napušta, Blejk, i nemoj pokušavati da me uveriš u suprotno. Video sam mnogo ljudi koji je željno gledaju. To je slučaj s Hamerom, a bio je i s Lobanom. Bilo je i drugih, gde god, u svakom gradu u kome smo bili. Svi su jedva čekali da odem pa da se ubace na moje mesto. Samo, ja nikada nisam otišao za stalno! Ono što je moje, to je moje i niko nikada neće uzeti od mene ono što mi pripada.

Dok je ćutao dok je Kečel nastavio da niže reči i rečenice, povremeno preteći osvetom, a povremeno jednostavno zureći u svoju ženu, zgrčenu pokraj zida.

– Ne verujem da je vaša žena ikada ohrabrivala nekog drugog muškarca, Kečele – reče Holidej s određenom namerom. – Posle vas mislim da bi njeno interesovanje za muškarce moralo biti ravno nuli. Po onome što sam video, ona je duhovno slomljena, uništena. Ona vam, u stvari, ne može više pružiti ništa vredno i zašto joj onda ne dopustite da ode? Onda bih i ja mogao otići i neka đavo nosi sve. I vašu bandu i onog Hamera.

Kečel ga je prodorno posmatrao i Holidej je znao da, gledajući ga tako, traži neku slabu tačku u izrazu njegovog lica ili u njegovim rečima. Očigledno on nije bio čovek koji rizikuje.

– Nije to tako jednostavno, Blejk – reče bandit. – Nameravam da smaknem Hamera, makar mi to bio poslednji potez u životu. Što se tiče ostalih, izgleda da su oni uvrтели sebi u

glavu neke glupe ideje, pa im je potrebno nekoliko lekcija. Na moj način. Zato sedi mirno i nemoj mi praviti nikakve neprilike, pa ću možda prihvatiti tvoju tvrdnju da si običan prolaznik koji je slučajno naišao ovamo. Pomozi mi da namamim Hamera i to će mnogo doprineti mom uverenju da nisi protiv mene.

U tom trenutku žena se odvojila od zida. Trebalo joj je dosta vremena da ustane, a još više da drhtavom rukom izravna haljinu koju joj je Džad izgužvao. Izgledala je mnogo pribranije nego ranije i opazivši to, Kečel se namrštio.

– Zašto me ne ostaviš na miru, Džade? – upitala je. – Šta sam ti učinila da me ovoliko zlostavljaš?

– Ti si moja žena – odvrati bandit kratko i uhvati pogledom njenu skladnu, privlačnu figuru.

Sju odmahnu glavom.

– Ja sam bila tvoja žena, Džade, ali sada sam to samo formalno. Sve ostalo je završeno. Molim te, idi.

Kečel je ustao i pažljivo ju je pogledao:

– Ne želim više da te tučem, ženo, i zato budi pametna. Bez obzira što si oštra na jeziku i što postupaš brzo-pleto, nisi nimalo nedužna i mi to oboje znamo. Bilo je još njih koji su se pleli oko tvoje suknje i nameravam najpre njih da sredim. Onda ću uzeti ono što je moje i odvešću te odavde. Naći ćemo neki novi grad i možda ću se tamo skrasiti.

– Skrasiti? – prasnula je Sju resko. – Zar ti da se promeniš i od krvoločne životinje postaneš čovek?

Bandit se snažno trgao. Lice mu se pretvorilo u zlobnu ledenu masku. Usjaktalim očima dugo je zurio u nju. Čutao je. Onda je ustao sa stolice, prišao joj i nadneo se nad nju.

– Znaj da te nikada niko neće imati, ženo! Cela ova oblast zna da pripadaš Džadu Kečelu i, svega mi na svetu, ubediću sve da to i dalje drže ne umu i da se drže podalje od tebe, ili ću ih srediti.

– Kao što si sredio one nedužne ljude iz diližanse, Džade? Je li to početak i kraj tvog ophođenja s ljudima? Zar je hladnokrvno ubistvo način za rešavanje ljudskih odnosa?

– Ti ljudi nisu bili ni od kakvog značaja – rekao je Kečel. – Nisam mogao dopustiti da mi stoje na putu.

– Korigan je rekao da nisu bili čak ni naoružani – reče gnevno Sju.

Kečel je ravnodušno slegnuo ramenima. – To je njihova nesreća – primetio je. Prišao joj je još bliže i kada je ona uznemireno ustuknula, dižući ruke do lica, kao da očekuje šamar, on se samo osmehnuo:

– Doći ćeš ti opet na nekadašnje grane. Setićeš se svega, setićeš se kako je to bilo kad nisi mogla da dočekaš da se ja vratim. Kažem ti: ja sam još uvek pravi muškarac.

Holidej opazi kako joj lice obliva rumen. Obišla je na drugu stranu ležaja i zagledala se u mrtvog šerifa. Kečel je za to vreme kroz prozor posmatrao dvorište i čistinu iza njega, a onda je promrmljao:

– Blejk, oslobodiću ti privremeno ruke kako bi mogao da izneseš ove mrtvace napolje. Na ovoj vrućini biće

bolje ako nisu unutra. – Okrenuo se i pripretivši mu revolverom, nastavio: – Ali pazi dobro, skitnice! Ubiću te dok trepneš!

Zapadnjak je znao da on to zaista i misli. Sedeo je vrlo mirno dok ga je bandit odvezivao, a onda je ustao, protekao se i izvukao iz prostorije Lobanovo i Koriganovo telo. Kad ih je položio pored zida magacina osvrnuo se oko sebe i na jednoj udaljenoj padini ugledao odsjaj sunca na metalu. Okrenuo se i video da i Kečel gleda u tom pravcu s čudnim sjajem u svojim tamnim očima.

– To su sigurno Rork i Mek Klilen – promrmljao je bandit. – Znaš li kakvi su to ljudi, Blejk?

Dok je ćutao.

– To su podle, prevrtljive hulje, Blejk. Jahali su sa mnom skoro godinu dana izigravajući vernost. Ali kada smo pali na tanke grane, kada sam bio u škripcu i kada je izgledalo da mi se loše piše, oni su se zaverili protiv mene. Samo što je ta njihova zavera zakasnila, jer su naišli na boljeg od sebe. – Rekavši to, osmehnuo se zlobno. – Kada odem odavde, ostaviću za sobom gomilu svežih grobova, Blejk. I ti možeš biti u jednom od njih, ali da li ćeš biti, to zavisi isključivo od tebe.

Zapadnjak je znao da ga Kečel neće poštediti kada obračun bude okončan. Kao i svi drugi i on je bio banditov neprijatelj. Ali privremeno Holidej je odlučio da igra određenu igru i da glumi poslušnost. Radeći tako, možda će mu se ukazati šansa. U svakom drugom slučaju bio bi mrtav još pre sunčevog zalaska.

Kada se vratio u postaju Kečel mu je naredio da stane pored zida, a onda rekao Sju da pripremi nešto za jelo. On sam naslonio se na prozor, naizgled umoran, ali ipak oprezan i potpuno spreman za svaku eventualnost.

Zapadnjak se pitao koliko će dugo bandit izdržati i zaključio je da će izdržati dosta dugo. Ono što je Džada Kečela gonilo bilo je nešto više od obične ljudske snage i izdržljivosti. On je u sebi nosio nešto pakleno.

*

Džad Kečel je čekao. Dnevna žega se uvlačila u kuću i činila ga nervoznim i nemirnim. Činilo se kao da u kući nema dovoljno vazduha za sve troje, pa je on neprestano razdraženo brisao znoj s lica i vrata. Posle ručka ispio je nekoliko čašica pića, a onda je produžio da pije, pa se nije znalo da li mu je lice više crveno od pića ili od vrućine. Dok je primetio kako mu raspoloženje postaje sve gore.

Bila je polovina popodneva kada se jedan konjanik pojavio na padini udaljenoj manje od pola milje. Po prvi put tokom poslednjih časova Džad Kečel se zainteresovao za život oko sebe. Prišao je vratima i provirio napolje, pazeći da stoji priljubljen uza zid i van domašaja pogleda konjanika na padini.

Dok je sedeo u svojoj stolici, ruku otečenih od čvrstih konopaca, kojima je bio vezan. Sju Kečel, potpuno obamrla, ležala je na ležaju potpuno ravnodušna prema svemu što se događalo.

Bandit je podigao revolver i pažljivo nanišanio, ali je posle izvesnog vremena odustao od pucnjave. Umešto toga, proverio je da li mu je revolver pun, što je tog vrelog dana učinio već ko zna koliko puta. U njegovim crnim očima pojavio se izraz nedoumice.

Konjanik je projahao kroz jedan šumarak i udaljio se prema drugoj strani padine, kao da ne može da se odluči da li da pride postaji ili ne. Posmatrajući konjanika kroz otvorena vrata, Dok je shvatio kako je konjanik sigurno primetio da ga neko u stanici očekuje i to neko koga on nije mogao nazvati prijateljem.

Kečel se zgrčio i priljubio uz zid pored dovratka.

– Dođi ovamo, Taje – rekao je tiho, glasom nedovoljno snažnim da bi ga konjanik mogao čuti. – Spusti se samo ovamo dole, Taje, da porazgovaramo. Imamo o mnogo čemu da pričamo ti i ja: kako si pobegao, kako si mi se protivio i kako si me na kraju izdao. Nesreća je samo što si oduvek bio budala, Taje, kao što su bili Ejs i Ben. Dođi da dobiješ ono što ti sleđuje!

– Šta... šta to nameravaš, Džade – povikala je Sju s druge stane prostorije. – Zar nisi počinio već dovoljno ubistava?

Kečel odmahnu glavom i pogleda je preko ramena:

– Ne, još nisam raščistio sve račune, Sju. Nisam i neću raščistiti sve dok su ljudi koji su hteli da me prevare jašu živi i zdravi.

– Onda, za ime božje, idi napolje, obračunaj se s njima i mene ostavi na miru! Ne mogu više to da podnesem!

– Doći će on – presekao ju je Kečel kratko. – Taj Rork nikada nije mogao da ode i odrekne se pet hiljada dolara, niti je pustio drugoga da pobegne s tolikim novcem. Što se tiče Ejsa, on je nešto drugačiji. Ejs bi se raspravljao celi dan i na kraju bi dočekao noć. Ali Taj ne! On zna da će se Hamer vratiti i da nema mnogo vremena.

– Li Hamer će nam dovesti pomoć – podsetila ga je Sju. – Šta ćeš onda učiniti? Pobićeš nas sve, a onda i sam poginuti?

Njen muž se lukavo osmehnuo:

– Hamer nije odjahao po pomoć, Sju. Dođavola, sve si pogrešno shvatala. Hamer je moj ortak i on čeka svoj trenutak.

– Tvoj ortak? – izusti Sju, ne skrivajući nevericu.

Kečel klimnu glavom:

– Da, Sju. Moj ortak. Li i ja već dugo vremena radimo zajedno. Mislio sam da mu mogu pokloniti poverenje čak i onda kada su me zatvorili. Ali pretpostavljam kako je on smatrao da ću biti uhapšen, pa se onda odrekao drugarstva. Rork, Mek Klilen i Vin mislili su isto. I kad pogledam kako su stvari stajale, ne mogu ni da ih osuđujem. Vešala su se već gradila i narod se okupljao da prisustvuje predstavi.

Holidej je na licu žene pročitao duboko očajanje. Očigledno nije bila čula kad je njen muž malo ranije već pomenuo Lija Hamera. Ovo što je sada

čula toliko ju je potreslo da je stajala kao omađijana.

– Nisi znala za njega? – upitao ju je Kečel malo kasnije, dok mu je pogled ostao prikovan za konjanika koji je u međuvremenu sišao do podnožja padine i sedeći u sedlu gledao prema stanici.

Sju mu ne odgovori.

– Pretpostavljam da ti je on ispričao neku drugu priču, ženo? To sam mogao i da pretpostavim. Li je oduvek bio slatkorečiv. Dodavola, u prošlosti se desilo nekoliko puta da je, kada sam računao da sam ga priklještio kao zmiju zvečarku, on uspeo da nađe za sebe opravdanje i da se izvuče. Ubedio me je da je uvek bio uz mene i pitam se da li bih ikada saznao da nije tako da mi nije pretila omča. Srećom, tamničar koji se bojao i svoje rođene senke, načinio je grešku i ja sam uspeo da se izvučem. Hamer je znao da ću najzad doći da se obračunam s njim i zato ti se približio i čekao moj dolazak. Znao je takođe da će se pojaviti Rork, Mek Klilen i Vin i verovatno da ih je video s neke tajne osmatračnice. – Bandit se ogorčeno nasmeja: – Vidiš, svi su oni banda prevrtljivih nevaljalaca.

Sju je s tugom u očima pogledala zapadnjaka, ali se Holidej napravio da to nije primetio. Znao je da je njegov položaj u odnosu na Kečela krajnje neizvestan. Ako bi bandit i na najmanji znak posumnjao da Dok čeka svoj trenutak, on bi bio mrtav i ležao bi pored magacina zajedno s Koriganom i Lobanom.

– Kada Taj dođe ovamo, vas dvoje ni reči! – zapreti Džad. – Ako samo čujem da je bilo ko od vas dvoje pisnuo, krv će poteći tako kako u životu niste videli! Jeste li me čuli?

Rekavši to, Kečel se prišunjao pored zida i čučnuo kraj prozora. Revolver je držao spušten pored sebe da slučajni odblesak sunčevih zraka ne bi odao gde se nalazi. Liznuo je usne i obrisao znoj s čela, nervozan i nemoćan da tu nervozu prikrije. A onda je odjednom povikao:

– Taj, jesi li to ti?

Dok opazi kako je konjanik na proplanku poterao konja napred, a onda odjednom opet stao.

– Taj, dodavola, ovde sam ja, Džad! Šta ti znači to šunjanje oko kuće? Dođi ovamo, čoveče!

Taj Rork poterao je konja nekoliko metara u drugom smeru i uzrujano se obazro oko sebe.

– Dodavola, Taj, šta je? Zbog čega si zabrinut? Ja ću doći napolje jer moram da govorim s tobom. Gde su Ben i Ejs?

Rekavši to, Kečel je od prozora krenuo prema vratima. Uz put je pokretom kažiprsta upozorio Holideja da bude miran, a lice mu se pretvorilo u kamenu masku.

– Pazi dobro sada, Blejk! Ako izustiš samo jednu reč otići će ti glava! – rekao je i uputio opominjući pogled ženi. – Isto važi i za tebe, Sju! Vidiš šta hoću i nemoj da me dalje izazivaš! Sedite oboje mirno i možda ćemo uskoro izaći iz ovoga!

Bandit izađe na vrata i teatralnim pokretom vrati revolver u futrolu. Za-

tim je, ne okrećući se, ponovo opomenuo ženu:

– Sju, ako čujem da nešto muvaš vratiću se ovamo pre nego što Blejku odvežeš konopce... a onda ću vas ubiti oboje.

Iako je nameravala da siđe s ležaja, žena je zastala u pola pokreta.

– On nije ljudsko biće – zastenjala je. – Gospode Bože, kakav je to đavo u njemu?

– Samo polako i pribrano – upozorio ju je zapadnjak. – Nešto će se već desiti.

Kečel je ponovo povikao. Glas mu je odjekivao:

– Taj je, ne razumem te. Kakva je to igra? Nisam dobio nikakvu vest od tebe, pa sam mislio da si otišao na jug.

Taj Rork je sedeo na konju u blizini korala, koristeći ovako zaklon koji mu se nudio.

– Je li kod tebe sve u redu, Džade?

– začuo se trenutak kasnije i njegov nervozni glas.

– Da li je sve u redu? Pa naravno da jeste! Uvek sam ti govorio da nijedan vašljivi šerif nikada neće uhvatiti Džada Kečela. Dođi ovamo! Treba nešto da porazgovaramo, a onda ćemo ispiti par čašica i sačekati Lija Hamera. On će uskoro doći s novcem, pa ćemo ga podeliti. Povedi sa sobom Ejasa i Bena.

Dok je sada shvatio šta Kečel namerava. Znao je da je Ben Vin mrtav, jer mu je on rekao da ga je ubio u samoodbrani. Ali Kečel je bio dovoljno pametan da shvati kako će Rork i Mek Klilen biti najlakše prevareni ako se on bude pretvarao da ništa ne

zna. Rork bi tada logično zaključio da ako Kečel ne zna za Vina, onda možda ne zna ni za mnoge druge stvari.

Taj Rork je okrenuo konja i nešto viknuo, a nekoliko trenutaka kasnije iz zaklona je izašao i pridružio mu se i drugi konjanik.

– Ejse – povika Kečel. – Gde je Ben?

– Nije se izvukao, Džade – čuo se odgovor. – Ben je mrtav.

Kečel je stajao kraj otvorenog prozora, izložen suncu. Uzviknuo je s toliko prirodne začuđenosti da bi s takvom glumom mogao prevariti i Holideja:

– Mrtav? Kako to?

– Ubio ga je Loban. Ili možda jedan njegov prijatelj. Jesi li siguran da je s tobom sve u redu, Džade?

– Naravno da jesam. Sve je u redu sem ove proklete vrućine. Zar hoćete da se ceo dan ovde pržim na suncu? Sju je pripremila klopku i dosta viskija. Dodite!

Kečel se okrenuo i ušao na vrata, okrećući im leđa. Kao znak dobre volje otpasao je opasač s revolverom i demonstrativno ga prebacio peko ograde verande. Zatim je ušao u odaju i zašavši van domašaja pogleda svojih bivših kompanjona, uzeo zapadnjakov opasač. Izvadio je teški kolt s drškom od slonovače i zadenuo ga za pojas iza leđa. Onda je uzeo bocu s viskijem i vratio se do ulaznih vrata. Naslonivši se na dovratnik, prineo je bocu usnama i pohlepno otpio nekoliko gutljaja, a onda spustio bocu i, osmehujući se, obrisao usta rukavom.

Posle kratkog domundavanja Taj Rork i Ejs Mek Klilen su lagano poterali konje prema njemu. Sada su bili dovoljno blizu da ih je zapadnjak mogao videti. Primetio je da obojica drže desnu ruku ispod jabuke sedla, jer su verovatno, ne želeći da rizikuju, držali u rukama spremne revolvare.

Da bi još jednom potvrdio svoje dobre namere, Džad Kečel ponovo doviknu:

– Požurite! Ovde nema nikoga sem Sju i mene. One ostale sam pobio da bi vazduh bio čist.

Ponovo je primeo bocu usnama, ispio tečnost do kraja i hitnuo staklenku dalje od sebe.

Rork i Mek Klilen približavali su se veoma polako, osvrćući se oprezno oko sebe. Kečel pruži ruku iza sebe i dohvati unapred pripremljenu novu bocu viskija. Osmehujući se, bacio ju je prema Rorku. Rork je levom rukom prihvatio bocu u letu, a Mek Klilen se ispravio u sedlu i poterao konja malo dalje od svog pajtaša, tako da su sada stajali svaki sa po jedne Kečelove strane.

– Milo mi je što vas vidim, momci – rekao je Kečel ljubazno, gledajući čas jednog čas drugog. Mek Klilen je bio krupniji od Rorka. Imao je snažan volovski vrat i mesnato lice. On kliznu iz sedla, pazeći da njegov konj ostane između Kečela i njega. Sada su se događaji odvijali na Kečelovu štetu. On je mogao pogoditi jednog protivnika, ali ne i obojicu. Džad je znao da ga od brze smrti deli samo trenutak mag-

– Hajdemo unutra – rekao je veselo i ušao u kuću hodajući natraške. Munjevitim pokretom izvukao je zapadnjakov kolt iza leđa, stavio ga na ispust prozora i prekrio ga šeširom. Zatim je stao da čeka.

Rork i Mek Klilen su pred kućom utrošili neko vreme na vezivanje konja. Kečel je znao da se dogovaraju šta da čine. Tobož nezainteresovano, ležernim pokretom namestio je stolicu i seo nedaleko od prozora.

Onda se na vratima ukazao Taj Rork i zastao kao ukopan.

– Ko je ovaj? – upitao je, pokazujući na Holideja. – Rekao si da si ih sve pobio!

– Ovaj? – ponovi Kečel. – Dodavola, njega ne računaj. On je samo u prolazu. I kao što vidiš, neće nam davati briga. Sedi i opusti se. Li će se uskoro vratiti.

Rork se zagledao u zapadnjaka s rastućim nepoverenjem, a onda je konačno rekao:

– Ti si bio s Lobanom.

Dok ga je hladno pogledao. Mek Klilen je u međuvremenu došao do vrata i telom sasvim ispunio otvor. Bocu s viskijem držao je pored sebe, a desna, upola skrivena ruka počivala mu je na revolveru.

– On i Loban? – uzviknuo je Kečel, pretvarajući se da je ljut. Ustao je i nogom odgurnuo stolicu. – Šta to govoriš, Taje?

– To je čovek koji je logorovao sa šerifom, Džade. On je ubio Bena.

Kečelovo lice se izobličilo u gnevnu masku i on zakorači bliže.

Taj Rork odlučno klimnu glavom:

– I više nego to, Džade. Kada smo pokušali da dođemo ovamo i razgovaramo s tvojom ženom on je pripucao i odbio nas. Pogodio je Ejša u rame, a prošle noći pokazao se kao vrlo snalažljiv i pametniji od nas.

– Meni je rekao da je običan putnik, koji se slučajno zatekao u ovom kraju. Ništa više – nastavio je Kečel da grmi. – Sto mu gromova, lagao me je! Ejše daj mi taj revolver s ograde!

Ejše Mek Klilen, čija je košulja na ramenu bila krvava, dvoumio se za trenutak, dok je Džad Kečel psujući prišao bliže prozoru na čijem je ispustu ležao njegov šešir. Zgrabio je zapeći kolt i ispalio jedan hitac. Zaglušujući tresak revolverskog hica zatrešao je prostoriju.

Mek Klilen je jauknuo i posrćući pošao dalje od vrata, mašući mlitavo desnom rukom kroz vazduh. Kečel je na njega ispalio još dva hica, a onda se okrenuo i uperio revolver u Taju Rorka. Rorka je zadržala boca koju je držao u ruci i on je potegao kasno, suviše kasno.

Džad Kečel je stajao i zlobno se smeškao:

– Izvuci ga do kraja, Taje, hajde! Izvuci revolver i izrešetaću te!

Iz Rorkovog lica nestala je i poslednja kap krvi. Liznuo je suve usne i bacio nervozan pogled prema vratima. Video je samo nepomične čizme Ejša Meka Klilena. Onda je odmahnuo glavom s žurbom koju rađa očajanje.

– Nemoj me ubiti, Džade!

– Taje, ti si oduvek bio obična buda-

natraške, došao je do vrata, uzeo svoj opasač s revolverom i pustio ga da mu se klati u slobodnoj ruci. Sjaj njegovih očiju postao je još zlobniji i mada se osmehivao, u tom osmehu nije bilo ničega šaljivog.

– Grešiš, Džade – zacvileo je Rork. – Strašno grešiš.

– Naravno da grešim, Taje. Bio sam prinuđen da bežim s čoporom lovačkih pasa za petama i omčom iznad glave. A zašto? Sve zbog toga što sam bio podlo izneveren.

Rekavši to, Kečel je levom rukom izvukao svoj revolver iz futrole na opasaču i odložio Holidejev kolt u stranu. Činjenica da Taj Rork nije čak ni pokušao da potegne oružje dokazivala je zapadnjaku koliko je Kečel brz s obe ruke. Odmah je u podsvesti zabeležio tu važnu činjenicu.

Taj Rork je očajnički počeo da odmahuje glavom:

– Džade, moraš me saslušati! Moraš čuti šta je stvarno bilo.

Kečel je nogom odgurnuo Mek Klilenov leš. Stegao je vilice i usne su mu se razvukle u zversko keženje, otkrivajući zube. Prišao je Rorku i udario ga revolverom u lice. Rork je pao na leđa, uhvativši se zgrčenom šakom za lice, a između prstiju potekao mu je tanak mlaz krvi. Kada je spustio ruku Holidej je video da su mu usne prosto smrskane. Kečel je tada progovorio tihim, namerno smirenim glasom:

– Znam kako je bilo, Taje. Imao sam dosta vremena da o tome razmišljam. Upropastili smo posao u Templ

ustuknuo. Ti si to video i pobegao si. Tako smo ostali samo ja i Lofti. I Lofti je ubijen. Ja sam se potpuno sam probio iz obruča, sakrio sam novac i vratio se nazad. Puna četiri dana igrao sam se s poterom, ali tada je moj konj uganuo nogu, a ja više nisam imao ni hrane, ni vode, a ni municije. Kad su me uhvatili, jedino na šta sam mogao da mislim bilo je da ste Ejs, Ben i ti pobegli, a da je Hamer pobegao ispred vas.

Taju Rorku su se krupne graške znoja slivale niz lice i mešale se s krvlju na njegovim usnama i bradi.

– Ne, Džade, nije bilo tako – izustio je molećivo. – Mi smo mislili da se ti skrivaš od nas. Plen je bio kod tebe...

Kečel ga udari još jednom, a zatim i treći put. Rork je pao na pod i prestrašeno pogledao vođu bande.

Odjednom je Sju Kečel iz sve snage povikala drhtavim, histeričnim glasom:

– Za ime božje, Džade, prekini s tim!

– Ti zaveži! – ciknuo je njen muž kroz stisnute zube. – Ti ne znaš kako je to kad je čovek izneveren, kada mu se građani smeju i nazivaju ga raznim uvredljivim imenima.

Žena se promuklo nasmejala:

– Pogrdnim imenima? Kao na... primer... životinja ili zver, možda?

Za trenutak se zapadnjaku činilo da će je Kečel napasti i istući. Ali umesto toga, on je prišao Rorku.

– Slušaj me dobro, lasice! Pre nego što su me bacili u zatvor, pokušali su da me slome. Izgleda da su moji ljudi u bekstvu ubili nekoliko njihovih

sugrađana i građani su za to optužili mene. Priredili su mi paklene muke, Taje, ali ja nisam mario zbog toga, jer sam i ranije bio u sličnim situacijama i znao sam da će moji ljudi ubrzo doći i osloboditi me. Ali oni nisu došli.

Kečel je zario vrh čizme Rorku u slabinu i Rork muklo zastenja.

– Niko nije došao – nastavi vođa bande. – Ni Hamer, ni Ben ni Ejs ni ti. Ali ja sam uspeo da izađem i za mnom je krenuo čitav čopor. Uspeo sam da im umaknem i pošao sam da nađem novac, samo što novac više nije bio tamo, Taje. Neko me je preduhitrio.

Taj Rork je očajnički odmahnuo glavom nekoliko puta. Kapljice krvi s njegovih usana poprskale su pod. – Nije bio tamo? – izustio je, gušeći se i još jednom odmahnuo glavom s nevericom.

– Nisam mislio da si ti to učinio, Taje, pošto si ostao ovde, u blizini, očekujući da se ja pojavim. Ti, Ben i Ejs već davno biste bili daleko da je taj novac u vašim rukama. Ali Hamer... Hamer ne bi, zar ne? Li bi ipak ostao u blizini, jer je znao da bih ga ja gonio, jer je znao da na kugli zemaljskoj neće biti mesta gde bi se mogao sakriti. Zbog toga Liju nije na pamet padalo da beži, već je odlučio da ostane ovde i da čeka. On se dočepao mog novca i nadao se da će se dočepati i moje žene.

Taj Rork je s naporom ustao na jedno koleno. Izgledalo je da više ne sluša šta Džad govori. Oborene glave, čekao je sudbinu. Ali Kečel još nije bio završio s njim.

– Ostalo, Taje, i nije toliko važno. Ben je mrtav, što nije nikakav gubitak, Ejs Mek Klilen je takođe mrtav i niko zbog toga ne žali. Ostajemo, znači, samo ti, ja i Hamer.

Taj Rork je digao glavu, ali na njegovom licu nije bilo straha. Holidej je znao da je Rork prekoračio granicu normalnih ljudskih osećaja bilo koje vrste. S njim je bilo svršeno i on je to znao.

– Mi nismo bili u dosluhu s Hamerom, Džade – uspeo je da promuca promuklim glasom. – Možda nismo bili lojalni prema tebi, ali nismo bili umešani s Hamerom. Smatrali smo da si završio svoje, a pogotovo kad su te opkolili i odveli nazad u Templ Krik. Videli smo kada su te odveli, ali ništa nismo mogli da preduzmemo. Čuvali su te pažljivo dan i noć, a sem toga, Ejs i Ben su se bojali.

– A ti se nisi bojao? – reče Kečel podsmešljivo.

Rork je nadlanicom obrisao čelo i lice.

– Naravno da sam se bojao, Džade. Bio sam smrtno uplašen. Izgledalo je da ti nema spasa, jer se ceo grad već okupio da posmatra tvoje vešanje. Zato smo mi odmaglili i idući tvojim tragom našli mesto gde si sakrio novac. Međutim, novac više nije bio tamo, pa smo pošli za Hamerom. Smatrali smo da je samo on mogao da ga uzme. No naleteli smo na Lobana i ovog tipa, pa je Ben poginuo, a Ejs zaradio metak. Hamera smo po drugi put izgubili, davo da ga nosi!

Kečel ga je slušao s budnom pažnjom, smireno i ćutke. Disao je nor-

malno i potpuno je vladao sobom. Zapadnjak je pogledao prema Sju Kečel i video je kako ukrućeno stoji, bledog lica koje nije odavalo ni delić njenih osećanja. Izgledala je kao da je u stanju potpunog šoka.

Njen muž je počeo da šeta po odaji, bacajući povremeno pogled na čistinu ispred kuće. Lice mu je bilo nečitko, neprozirna maska iza koje se nije moglo otkriti ništa. Kada je konačno zastao pored Rorka, nanišanio je na njega i bezizraznim glasom rekao:

– Taje, nikada nisam mislio da si ti čovek koji bi nekoga molio.

Rork je isprekidano, duboko uzdisao. U njegovim sivim očima sevnula je iskra:

– Ja i ne molim, Džade.

– Nas dvojica smo prošli zajedno mnoge teške trenutke – reče Kečel.

– Da, neke lepe i neke teške – klimnuo je glavom Rork. Glas mu je odjekivao šuplje kao da se pomirio sa sudbinom koja mu se bližila.

Kečel klimnu takođe glavom:

– Jeste, dobre i loše, a ponekad vrlo loše. Taje, zašto si me napustio?

– Bio si gotov, Džade.

– Ja? Nikad.

– Ja sam tako mislio.

– Pogrešno si mislio.

Taj Rork je klimnuo glavom i s naporom polako ustao. Zaljuljao se malo kada se našao licem u lice s Kečelom.

– Pogrešno sam mislio, Džade, da. Zao osmeh iskrivi Kečelu usta:

– Ne isplati se pogrešno računati, Taje, bar ne u našem poslu. Ne isplati se pobeći, bar ne od mene, koga si nazivao svojim prijateljem. Ne mogu te

zadržati pored sebe, Taje, jer znam da bi me opet izdao i napustio. I zato... zbogom, ortače.

Usne su mu se razvukle u još širi osmeh.

Taj Rork ispljunu sukrvicu i opusti ramena.

– Bilo šta da se desilo, konačno je moralo doći do ovoga, Džade. Moj otac je govorio da je sve unapred zapisano.

Kečel je podigao malo cev revolvera i lice mu je postalo bezizrazno i hladno kao stena. Zažmurio je i onda mu je u očima blesnula divlja mržnja. Tada se Taj Rork bacio na njega. Džad se nije ni pomerio već je, jedan za drugim, ispalio dva hica. Kuršumi su se zarili u Rorka i zaneli ga, ali se on ponovo okrenuo. Pružio je ruku i zgrabio Kečela za rame. Kečel je mirno stajao, zadržavajući ga levom rukom podalje od sebe. Rork ga je pogledao, upivši mu se u oči sa jedva pola metra rastojanja. Zurio je u njega dugo, toliko dugo da je to izgledalo kao večnost, a onda je krkljajući izgovorio:

– Sve je bilo zapisano, Džade... proklet da si!

Ruka mu je klonula.

Džad Kečel ga je odgurnuo. A Sju Kečel je prodorno vrisnula jer je Taj Rork pao na pod i ostao mrtav da leži.

*

Po prvi put od kako je znao za sebe Li Hamer se osećao nesigurno. Ništa mu nije išlo onako kako je hteo. Od prvog trenutka kada je ujahao na teritoriju grada Silverstona sreća kao da ga je napustila. Pošto je bio čovek

koji je voleo da se nešto događa, ali da se događa brzo, mrzeo je čekanje. A sada je prošlo već pune četiri sedmice, a on još uvek nije bio bliže cilju – da organizuje događanja onako kako je želeo.

Izbio je na vrh poslednjeg brežuljka i video da klade još uvek zatvaraju put na mestu gde je diližansa bila zaustavljena. Nigde nije bilo ni znaka od putnika koje je Korigan ostavio da se sami snalaze kako znaju i umeju.

Li Hamer, naravno, nikada nije ni pomišljao da im pomogne. Neka se te budale pobrinu za sebe i neka se snađu. On je na umu imao nešto drugo.

Bilo je, takođe, i drugih stvari o kojima je trebalo brinuti. Pošto je prošao pored Rorka i Mek Klilena, vozio je kola još nekoliko milja, a onda ih ostavio. Pojahavši svog konja, jahao je časovima tamo-amo, tražeći mesto gde su se Rork i Mek Klilen skrivali. Našao je dva logorišta gde je ložena vatra i gde su vezani konji pasli travu. Ti logori su bili desetak milja udaljeni jedan od drugog, ali oba na domaku postaje diližanse i Sju Kečel. Onda je zaključio da ta dvojica obilaze oko postaje i čekaju svoj trenutak.

Trenutak za šta? To pitanje zbunjivalo je Lija Hamera. Jer ta dvojica su imali više od dva puta šansu da savladaju Blejka i Sju Kečel i da se sami ustoliče u postaji. Ali oni su izabrali da ostanu skriveni. Premišljajući, konačno je zaključio da su tako postupili jer su se bojali da ih može iznenaditi Džad Kečel. Niko nikada nije mogao ne samo da zna nego ni da nasluti šta će Kečel u sledećem trenutku

da učini. Pošto je pobjegao iz Templ Krika i umakao poteri koja ga je gonila, Džad Kečel se uputio u ovom pravcu. Ali do sada ga još niko nije primetio sem vozara diližanse. Pa ipak, Li Hamer je znao da taj bandit mora biti negde u blizini. Skoro da je osećao miris njegovog prisustva, rekao je sebi u jednom trenutku. Osvrnuo se nervozno, pokušavajući da smisli najbolji način kako da odigra svoju igru. Uspeo je da uveri Sju Kečel da je stočarski trgovac i njen prijatelj. Nije bio siguran da je Džon Blejk poverovao u nešto od toga, ali po Hamerovom mišljenju taj Blejk nije ni bio važan.

Njemu je oduvek bilo jasno da ne može pobeći. Kečel bi ga našao makud da ode, privukao bi mu se i ubio ga. Prema tome, morao je ostati tu gde je. Imajući društvo Sju, bio je skoro uveren da može pobediti Džada Kečela. Posle toga mogao je odmagliti iz ove pokrajine, bilo gde, i povesti Sju sa sobom, da bi je se nauživao sve dok je se ne zasiti.

Između njega i žena uvek je išlo tako. One su ga u početku jako privlačile, ali su mu isto tako brzo, možda još brže, postajale dosadne.

Nije se mnogo brinuo zbog tog dela svoje prirode. Smatrao je to običnom životnom činjenicom na koju je uspeo da se privikne. Sumnjao je da će ikada biti drugačije.

Jašući dalje, šarao je pogledom po ogoleloj dolini ispred sebe. Računao je da mora sačekati izvesno vreme, a zatim se vratiti u blizinu postaje i čekati da Rork i Mek Klilen povuku prvi potez. A oni su nesumnjivo bili

tu negde, u nadi da će se dočepati plena zadobijenog u Templ Kriku. Oni bi ga ubili čim ga ugledaju, jer su želeli da ceo plen prigrabe za sebe. Verovatno su bili zabrinuti što on nije pobjegao, ali to je za njih bio normalan način zaključivanja jer su, po Hamerovom mišljenju, obojica bili glupi ljudi.

Kada učine prvi potez i otkriju se, on će ih srediti. To će uveriti Sju Kečel kako je on stvarno njen prijatelj i zaštitnik. Dopašće joj se njegova briga i pažnja i on će je osvojiti. Zašto da ne? Bila je lepa i privlačna, punokrvna žena. Onda će je nagovoriti da Kečelu postave zamku, pa će lako i njega likvidirati. I tada put pod noge! U gradovima na jugu, u kojima nikada niko nije čuo za njega, bilo je veoma zanimljivo i ti gradovi su ga privlačili.

Baš kad je hteo da okrene konja i pođe nazad prema postaji, Hamer ugleda kolonu ljudi koji su se kretali udaljenim padinama suncem spržene doline. Zaklonio je šakom oči da bi bolje video i nabrojao je šest osoba, od kojih su dve bile žene. To šestoro se kretalo ka višim delovima padine. Hamer je shvatio da ako tako nastave, ne menjajući pravac, stići će mimo postaje i odlutati dalje u pustinju. Sumnjao je da će se o njima ikad više nešto čuti ili da će ih neko videti žive.

To ga, međutim, nije nimalo bilo briga. Po njegovom mišljenju, svako ko bi se uputio diližansom i poverio svoju sudbinu budalama kao što je Korigan, bio je potpuno lud. Ljudi koji su putovali ovim pustinjским prostranstvima bez oružja zasluživali su

sve ono što bi ih snašlo. Hamer okrenu konja i polako se uputi prema uzvišenju s kojeg je imao pogled na kuću i dvorište Sju Kečel. Ali je naglo trgao vodice i zaustavio konja kad je čuo odjek udaljenih pucnjeva.

Zamišljeno se počeošao po bradi. Sunce je usporilo njegovo kretanje i bio je umoran od jahanja, ali je u duhu bio svež. Da li su to Rork i Mek Klilen učinili svoj prvi potez?

Sjahao je i privezao konja, a zatim pešice pošao kroz šumu, sve do vrha padine i kamenitog prevoja koji mu je pružao dobar zaklon i još bolji pogled na sve što se nalazilo ispod prevoja. Odatle je ugledao konje vezane pred postajom i to ga je zbunilo. Izgleda da je Sju Kečel imala više od jednog gosta. Pitao se šta je s Džonom Blejkom. Da li se možda udružio s napadačima?

Odmah je tu misao istisnuo sebi iz glave.

Blejk mu je ličio na čoveka koji je sve radio na svoj način, način usamljenika. Bio je brz na potezanju revolvra, energičan i nije uletao u nepotreban rizik, pa nije bilo razloga da se udružuje s huljama kakve su Rork i Mek Klilen. U njima bi čovek njegovog kova lako prepoznao glupake s jednim jedinim talentom... talentom za potezanje oružja. Prema tome, verovatno je da su ta dvojica na kraju savladali Blejka.

Opsovao je sebi u bradu. To mu se nije dopadalo. Zatim se začulo još pucnjeva i konačno slab ženski vrišak. Sju Kečel je, dakle, još bila živa.

Hamer je ustao i rukama stresao grančice sa svojih pantalona. Vratio se nazad u šumu, brišući znoj s čela. Čekanje ga je činilo krajnje nervoznim. Posle izvesnog vremena vratio se nazad u svoje skrovište.

Dole, u postaji, nije se primećivala nikakva aktivnost i ništa se više nije čulo. Naslonivši se na jedno deblo, Hamer se vratio svojim razmišljanjima. Počeo je da duva suv vetar, ali sve je bilo bolje od mrtve tišine, pomislio je. Nastavio je da posmatra stanicu ispod sebe, sada sasvim siguran da dva konja između ostalih pripadaju Rorku i Mek Klilenu. Da li su se nagodili sa Sju i Blejkom? Ili su možda opet uplivali u neku glupost?

Odjednom se trgao i skoro poskočio. Setio se! Čudio se što mu to ranije nije palo na um. Ona dvojica su se privukli kući. A pucnji? Pucnje možda nisu ispalila ta dvojica, nego Blejk i Korigan. Hamer je na to pomišljao, ali nije bio siguran. Da li bi Rork i Mek Klilen ubili branioca, uključujući i Sju Kečel?

Vratio se do svog konja još zamišljeniji. Opet je složio činjenicu po činjenicu, pokušavajući da nađe odgovor. Rork i Mek Klilen ne bi ubili Sju Kečel, a Blejk ne bi ubio Rorka i Mek Klilena, bar ne u prisustvu Sju.

Prema tome, dole je morao biti još neko.

Džad Kečel! To je objašnjavalo otkud ispred kuće još jedan konj.

Tek što je pomislio na to, Li Hamer je već bio uveren da je tačno tako. Kečel se vratio kući. On je bio sposoban za hladnokrvno ubistvo, a bio je i dovoljno pametan da nadmudri Rorka

i Mek Klilena i nagovori ih da mu priđu. On ih je namamio lepim rečima, a onda ih je hladnokrvno ubio, ostvarujući tako svoj specijalni smisao za osvetu.

Hamer uzdrhta. Tako je, dakle, stajala stvar: Džad Kečel se nalazio u blizini i čekao je u zasedi. Uradio je ono što se očekivalo i vratio se svojoj ženi. Ne zato da bi je video, nego zbog toga da bi bio u kući kada se on, Hamer, pojavi. Od Rorka i Mek Klilena sigurno je saznao da je Hamer dolazio ovamo i iz toga je zaključio da je često tamo i da ne namerava da ode. Prema tome, Džad Kečel će ostati s ciljem da njega, Hamera, ubije.

Duboko je uzdahnuo. Odagnao je strah iz sebe. Desilo se upravo ono čemu se nadao i onako kako je planirao da će se desiti. Prema tome, nije bilo razloga da ustukne i ne nastavi ono što je morao da učini.

Pogledao je u nebo i sračunao da do zalaska sunca ima još oko jedan čas. Pod zaštitom mraka posetiće Džada Kečela u kući. Srediće ga, a onda će otići sa Sju Kečel. U bližoj ili daljoj budućnosti neko će već svratiti u postaju i zateći će Kečelov leš. Niko neće tragati za njegovim saučesnicima, s obzirom da su ga napustili i ostavili da bude obešen.

Donevši tu odluku, Li Hamer se povukao duboko u šumu i rasedlao konja. Naslonivši se leđima na jedno stablo, zavio je cigaretu i počeo razmišljati o Sju Kečel. Otkrio je da ju neodoljivo želi i, tako mu svega na svetu, uskoro će je i dobiti! Osmeh je zaigrao u uglovima njegovih usana

i on sklopi oči u očekivanju da padne mrak.

*

Pod pretnjom Kečelovog revolvera Holidej je odneo Rorkov i Mek Klilenov leš u dvorište iza kuće i položio ih pored Lobanovog i Koriganovog leša. Zatim se vratio u kuću, znajući da je sve vreme bio Kečelu na nišanu. Ovaj ga je zatim ponovo svezao i to za stranicu kreveta. Sju Kečel je još uvek bila u stanju šoka i očigledno nesposobna da progovori i jednu reč. S užasom je gledala sve što je oko nje učinjeno. Zapadnjak je naslućivao da se u njoj gomilao strah i užas i da se bliži kulminaciji, tako da se moglo desiti da mlada žena jednostavno pomahnita. Nadao se da se to ipak neće desiti, jer je shvatao daleko bolje nego ona da je Džad Kečel putem osвете otišao tako daleko da ga niko, čak ni žena koju je tvrdio da voli, ne može zaustaviti. Ako bi se slučajno ispostavilo da mu može propasti šansa da se obračuna s Hamerom, on se ne bi libio da je ukloni isto tako odlučno kao što je ubio Mek Klilena i Rorka.

Obuzet tim mislima, Holidej je sedeo, oslonjen na stranicu ležaja. Osećao je utrnulost u mišicama i ramenima i znao je da će mu ukrućeni mišići onemogućiti da preduzme bilo kakav potez bar za izvesno vreme pošto bude odvezan. To jest, ako ga Kečel uopšte odveže. Posmatrao je bandita, koji je šetao gore-dole govoreći sam sa sobom, nestrpljiv i nesposoban da to prikrije.

Kečel je ponovo počeo da pije i učestalo posmatra prostor oko zgrade. Pogled mu je postajao sve mračniji i Holidej je nagađao zašto. Bližila se noć i bilo je vreme da se Hamer vrati. Ako on nije pošao da nađe putnike, što je Kečel držao sigurnim, onda je možda celo popodne tumarao negde u blizini, a tada njegovim ušima sigurno nisu promakli pucnji. U tom slučaju znao bi da se na stanici nešto desilo i mogao je iz toga izvući za sebe zaključke. U tom slučaju on ne bi, to su i Dok i Kečel znali, došao otvoreno do kuće i dopustio da bude ubijen.

Zapadnjak je krišom počeo da stiska pesnice i mišice kako bi ih tim prikrivenim vežbama koliko-toliko razgibao i zadržao u njima normalnu cirkulaciju krvi. Kako je pri tome zatezao konopce, krevet je počeo da škripi i Kečel se kao oluja ustremio na njega. Lice mu je imalo zverski izraz.

– Prestani! – procedio je kroz zube.

Dok ga je netremice gledao, ali ništa nije rekao. Bandit se onda okrenuo, toliko uveren u sebe da na zapadnjaka više nije ni gledao. Onda je odjednom prišao svojoj ženi i zgrabio je. Dok začu njen uplašeni i zadihani glas:

– Zašto me ne ubiješ, Džade? Učinio bi mi samo dobro. Jer ako se meni pruži prilika, ja ću ubiti tebe.

– Neće ti se pružiti prilika, ženo – odbrusi bandit. Odgurnuo ju je na ležaj i vezao je komadom konopca tako da su njena stopala bila udaljena samo nekoliko santimetara od zapadnjakove glave. Zadovoljan svojim postupkom, Kečel je upalio svetiljku i

pošto je drškom revolvera zakucao ekser u zid iznad ležaja, okačio je svetiljku o njega. Onda se odmakao korak i zadovoljno osmotrio svoje delo.

– Kada Hamer dođe, videće najpre vas dvoje. Ja ću biti blizu s uperenim revolverom. Kao što sam već rekao, ako samo pisnete, bez obzira da li vas on bude zvao ili ne, oboje ću vas ubiti. Najpre tebe, Blejk.

Dok mu ni sada nije ništa odgovorio. Ispratio je pogledom bandita koji se udaljio prema kuhinji i vratio se otuda s jednom gredom, nagorelom od vatre. Do ušiju im je dopro njegov luckasti smeh:

– Hamer će doživeti najveće iznenađenje u životu kada bude došao. Šta kažete na to?

Ni Sju ni Dok nisu odgovorili. Vetar je sve jače duvao i dizao pepeo s poda u izgoralom delu kuće. Ali dnevna žega je minula. Dok se ispružio još malo i spustio potiljak na ženine noge. Ona se nije ni pomerila. Sklopio je oči i počeo se pitati je li to kraj njegovog životnog puta posle toliko mnogo lutanja. Da li će morati da umre tako, s glavom na nogama žene koju je jedva poznavao. Ipak, bio je svestan njenog prisustva i želeo je da joj pomogne, ali nije video načina kako da to izvede.

Hamer će doći, to je sada bilo sasvim izvesno. A krajnje lukavi Džad Kečel mu nije mogao dopustiti da ostane živ, a jedva da je to mogao dopustiti i svojoj ženi. Ma šta da je među njima postojalo, sada je bilo svršeno, uništeno događajima poslednjih nekoliko časova koji su na nju verovatno

delovali tako da nikada više u životu ne bude sposobna za bilo kakvo spontano osećanje sem očajanja.

*

Ejs Mek Klilen nije bio mrtav.

Džad Kečel to nije znao, niti je to znao Holidej, koji ga je odvuкао u dvorište. Bandit se tada nije pomerao. Držao se kao mlitava, kuršumima izrešetana vreća. U stvari, on ni sam nije znao da je živ, jer je ležao onesvešćen. Od gubitka krvi toliko je malaksao da se verovatno ne bi mogao pokrenuti ni da je bio svestan. Vetar je pirkao i milovao mu krupno, blede lice, a prašina se taložila na njegovo ogromno telo i jedini znak da je živ bilo je grčevito trzanje mišića njegovog vrata i čeljusti.

*

Tiho i oprezno, Li Hamer je došao iza magacina i provirio kroz tamu koja je kao zastor pokrivala čađave ostatke kuhinje i dve odaje u kojima su se ranije nalazili Džon Blejk i Rik Loban. Uprkos toplini noći on je spontano uzdrhtao idući prema drvetu pored koga su bili naslagani leševi. Tu je zastao i pokušao da se pribere i zaustavi podrhtavanje ruku. Nikad do tada nije bio toliko nervozan i tako nesiguran u sebe. Svetlost u kući ga je zabrinjavala i znao je da je Džad Kečel još jednom podelio sebi glavne adute. Neće biti tako lako kao što se nadao.

Nije mogao da prepozna leševe naslagane pored zida. Poželeo je da kresne šibicu i pogleda ih. Budući blizu

saznanja šta se na stanici toga dana desilo, bio je ogorčen zbog svoje nesposobnosti da reši zagonetku. Ali kresnuti šibicu bilo bi isto kao i staviti sebi cev revolvera u usta i povući okidač.

Zastao je ne zbog toga što je bio zamoren privlačenjem, već zato što je čuo sopstveno disanje glasnije nego što je mislio da će biti. Pokušao je da se kontroliše. Znoj mu se slivao niz čelo i on ponovo postade svestan užasnog razornog dejstva koje je prisustvo Džada Kečela imalo na njega. Dodavola, čak i kad nije bio vidljiv, Kečel je imao neku vlast nad njim.

Hamer otre čelo. Imao je pred sobom celu noć i nije bilo potrebe da žuri ili preduzima nepotrebne rizike. Do sada nije načinio nikakav šum i nije nameravao da se ni od sada ničim oglasi. Stajao je napregnutih čula, dok je oko njega pirkao noćni povetarac. Samo nekoliko minuta nakon što je ušao u dvorište neki šum u njegovoj blizini naterao ga je da poskoči. Okrenuo se i uperio revolver u tom smeru, ali je njegov pogled naišao na duboku crnu tamu. Hladan znoj počeo mu se slivati niz potiljak i vrat i on u grlu jedva priguši sočnu psovku.

Kečel! To je morao biti on! Tu blizu, spreman, raspoložen da se igra mačke i miša. Li Hameru je došlo da glasno poviče, ali je s krajnjim naporom uspeo da mu vilice ostanu čvrsto stisnute. Usta su mu bila suva, a mišići na vratu tako zategnuti da su ga počeli boleti.

A onda se isti šum ponovo čuo. Podsećao je na grebanje čizme po tvrdom

tlu. Hamer je čvršće stegao dršku revolvera. Ako je to Džad Kečel onda mu se ukazivala povoljna šansa. Zašto je ne bi iskoristio?

Od napregnutog zurenja u tamu Hamera su počele boleti oči. Činilo mu se da nekakvi oblici i siluete podrhtavaju i poskakuju pred njim. Obrisao je rukavom oči i progutao vazduh. Oh, bože, što je mrzeo to čekanje!

Onda je ugledao kretanje ljudske noge. Jedan od leševa naređanih pored zida magacina bio je živ i mrdao se. Noga se pomerila, ne mnogo, ali dovoljno. Zatim se, na Hamerov užas, leš podigao s gomile leševa. U panici Hamer je opalio hitac, a zatim još jedan. Osetio je kako mu revolver klizi u ruci, jer mu je šaka bila mokra od znoja. Ispalio je i treći metak, uzmičući natraške, ne znajući ni sam šta radi.

U tom trenutku grunuo je revolver iza njega. Hamer se okrenuo u mestu, pogođen kuršumom u vrh ramena. Oštar bol prostrelio mu je vrat. U magnovenju opalio je nekoliko hitaca i kuršumi su zviždeći poleteli u mrak.

– Proket bio, Hamere, ubiću te!

Li Hamer je prepoznao glas. Pripadao je Kečelu! Povukao se dublje u tamu, osećajući da mu se niz grudi sliva krv. Opalio je još jednom, pa opet i opet dok mu okidač revolvera nije prazno škljocnuo.

I Kečel je prestao da puca. Iskoristivši prekid vatre, Li Hamer je potrčao. Džad Kečel je za to vreme popunio cilindar svog revolvera novim mecima i zatvorio magacin. Skočio je

zatim u dvorište i naglo zastao. Pogledom je šarao kroz mrak i osluškivao, ne bi li čuo neki šum. Ali Li Hamer je ležao sakriven iza magacina i tiho punio svoj pištolj, spreman da čeka.

– Doći će ti sudnji dan, huljo – zagrmio je Džad Kečel u noć. – Uhvaćiću te onda! Nikada mi nisi bio dorastao, pa zato ostani sakriven i čekaj. Ali gde god da se kriješ, ja ću te naći!

Li Hamer nije odgovorio. Usta su mu bila suva. Obrisao je krvave ruke o nogavice pantalona. Na stanicu se ponovo spustila tišina, prekidana samo tihim žumorom vetra.

Bila je to pat pozicija. To je znao Džad Kečel, ali je takođe znao i Li Hamer. Za tu noć sve je bilo okončano. Svanuće, međutim, dan. Posle toga... Svaki od te dvojice razmišljao je o tome na svoj način. Li Hamer priljubljen uz zid magacina, a Džad Kečel uzmičući iza gomile nagorelih greda, koje je nabacao da bi načinio barikadu.

Obojica su čekali.

*

Sju Kečel je posmatrala čoveka za koga je bila venčana. Tamo gde je on sedeo šćućuren bilo je suviše mračno da bi mu jasno mogla videti lice, ali je znala da Džada trese ubilačka groznica. Pokušala je da ga se seti onakvog kakav je nekada bio, smeo, samouveren, čovek koji je donosio odluke za njih oboje. Pošto je veći deo svog života provela nesigurna u sebe, uplašena od ljudi i nevolja, bilo joj je tada drago što ima nekoga ko se o njoj brine. Džad Kečel je pravio planove za oboje, što je za njega znači-

lo da ode za poslom i da se vrati s dosta novca. Za nju su ti planovi značili da čeka i da stavlja novac na stranu, tako da jednoga dana budu u mogućnosti da kupe sopstveni ranč. Nije joj se dopadalo što je tako često odlazio i onda dugo bio odsutan, ali znala je da ljudi moraju podnositi žrtve ako žele da bolje žive i da u životu dobiju ono za čim žude.

Sada ga je, međutim, gledala bez iluzija. On je bio ubica. Ne čovek koji koristi revolver, nego čovek koji uživa u tome da ga koristi. Zadrhtala je od pomisli na te snažne ruke koje su je nekada grlile, milovale joj kosu i čvrsto je stiskale uz njega.

– Džade, idi odavde, molim te! Ostavi nas na miru.

Na zvuk njenog glasa Džad Kečel je poskočio i pljunuo:

– Zaveži, dođavola!

– Džade, ovde za tebe nema više ničega, a kakvu će ti korist doneti to što ćeš ubiti Lija Hamera?

– Zabrinula si se za njega, ženo? – podrugnu se njen muž.

– Ne, Džade, nisam. Ja sada prezirem Lija Hamera. Među nama nikada ničega nije bilo, a sada sigurno nikada neće ni biti. Želim samo mir i spokoj.

– A možda i Blejka?

Holidej je bio budan i slušao je razgovor. Osetio je da su se njene noge udaljile od njega. Pre nego što je Sju mirno odgovorila, dugo je vladala tišina.

– Ne, Džade, ne želim ni Blejka. Ne želim nikoga. Dokle god sam živa nikada više neću poći ni s jednim mu-

škarcem. Kunem ti se u to i zato idi i dopusti mi da sve zaboravim. Ti možeš početi negde na jugu, gde te niko ne zna i možda će se jednoga dana sve izmeniti.

Od Kečelovog surovog smeha pođišla ju je jeza. Pokušala je da se okrene na drugu stranu, ali konopac je čvrsto stezao njeno vitko telo. Zastenjala je od očajanja:

– Preklinjem te, Džade! Ne mogu više da izdržim. Ili idi ti ili pusti mene da odem. Uzeću konja i otići ću da se više nikada ne vratim!

Kečel nije ništa odgovorio.

Holidej je proteglio noge da bi iz njih odagnao utrnulost. Ramena ga više nisu bolela, jer ih nije ni osećao. Znao je da će mu biti potrebno mnogo vremena da povрати gipkost pokreta. Ali on nije bio čovek koji se predaje! Nešto će se desiti, a kada uluči priliku savladaće Džada Kečela. Bilo kako. On je ubio Korigana, Lobana, Rorka, Mek Klilena i, ako bude mogao, ubiće i Hamera, a neće se ustezati da ubije ni svoju ženu. Prema takvoj zveri nije trebalo imati obzira.

Opustio se koliko je mogao, motreći mračnu zgrčenu siluetu preko puta sebe. Pitao se zašto je Li Hamer odao svoje prisustvo i zaključio da se tobožnji trgovac ničega uplašio i da je izgubio živce. Mora biti da je i Kečel došao do istog zaključka, jer je tiho kao mačka izišao iz kuće.

– Mister Blejk! – začuo se šapat. Okrenuo je glavu koliko je mogao. Ugledao je ženino lice.

– Da, misis Kečel? – uzvratio je takođe šapatom.

– Mislite li da za nas ima neke nade?

– Uvek ima nade.

Sju je neko vreme ćutala i u mraku se čulo njeno ujednačeno disanje.

– Ako budem mogla, izvući ću vas – nastavila je. – Ne znam kako, ali učiniću sve što mogu. Džad me još uvek voli.

Holidej je znao šta Sju ima na umu, ali je sumnjao da Kečel želi bilo šta drugo sem da ubije Hamera.

– Moraćemo da vrebamo šansu, misis Kečel – odgovorio je. – Bio sam ja i u težim situacijama.

– Zaista... dajete reč?

– Dabome.

Zapadnjak je nalegao ramenima na ivicu stranice ležaja i zaključio kako mu taj pritisak umanjuje utrnulost i bol u ramenima. Nastavio je s masiranjem mišića na taj način.

– Mister Blejk, je li istina da ste vi... ovaj... hoću da kažem kako ne smatram da je to samo po sebi neko zlo, ali mislim da ste vi nešto više od toga. Ne verujem da ste toliko umorni od života da bi vam bilo svejedno kuda i kada idete?

– To je duga priča – reče Dok.

– Mislite da vas neću razumeti – upitala je.

– Da. Mislim da me nećete odmah shvatiti. Ni vi, ni bilo ko drugi.

– Je li u pitanju neka žena?

Zapadnjak je neko vreme ćutao, razmišljajući o tome da li je Sju postavila pravo pitanje. Nije li razlog njegovog lutanja dobrim celom i u činjenici da još uvek nije našao pravu že-

nu... ili kad ju je našao, sudbina se isprečila između njih?

– Možda – potvrdio je tiho.

Neko vreme je vladala tišina. Onda je Sju rekla:

– Žao mi je što sam vas uvalila u nevolju.

– Došao sam ovamo svojom voljom, misis Kečel.

Žena se zamislila.

– Pokušali ste da pomognete i meni i Lobanu. Zaslužili ste moje prijateljstvo. Trebalo je da prozrem Hamera i tada do ovoga ne bi došlo. Žao mi je. Strašno mi je žao.

– Tu sada ništa ne može da se promeni – umirivao ju je zapadnjak.

– Vas dvoje zavežite, ili ću vas ja učutkati – grmnuo je Džad Kečel, koji je iskrsnuo u sobi kao duh. – Ako se Hamer makne, hoću da ga čujem.

– Ne možeš me naterati da ćutim, Džade – reče mu Sju. – I ne možeš me naterati da ti pomognem. Radiću ono što ja hoću!

Kečel je krenuo prema njoj, ali pre nego što je stigao da je udari svi troje su čuli šum sa zadnje strane zgrade. Kečel se okrenuo i pohitao kroz kuhinju, saplićući se o nagorele grede. Zatim je noćnu tišinu prolomio pucanj revolvera. Kada je odjek zamro, koraci su se čuli sve slabije, iščezavajući u mraku.

Džad Kečel je ušao, tresnuvši vrata za sobom i potrčao prema glavnom ulazu. Prislonio se uza zid i ostao nepomično da stoji. Sju i Holidej su ga posmatrali kako revolverom drži na nišanu čistinu ispred kuće. A onda je odjednom revolver poskočio u nje-

govoj ruci. Tane se zariło u drvo i zapadnjak je shvatio da je cilj diližansa, koju je Korigan dovezao.

Zatim je paljba prestala i Džad Kečel je užurbano napunio revolver. Onda je ponovo zavládala tišina i u odaji se čulo samo ubrzano, isprekidano disanje bandita.

– Hajde, Kečele – začuo se glas Lija Hamera. – Znaš gde sam. Dođi da me uhvatiš!

Kečel je besno opsovao:

– Dočepaću se ja tebe, budi siguran!

– Deli nas samo dvadesetak metara, Kečele. Hajde, prošetaj!

– Idi u pakao!

Kroz noćnu tišinu odjeknuo je promukao smeh Lija Hamera. Holidej je čuo kako se Sju nervozno promisekoljila na ležaju. Napregnuo je mišiće ruku, ali nije uspeo da olabavi konopce. Onda je ponovo čuo Hamerov glas:

– Džade, svejedno je da li će dan svanuti ili neće. Izdržaću duže od tebe. Čim te uhvatim na nišan, bićeš mrtav!

Kečelov revolver je planuo i metak se zario u diližansu. Do zapadnjakovog uha dopro je Hamerov izazivački smeh. Kečel je bio svestan činjenice da je izgubio inicijativu.

*

Kada se bandit vratio u kuhinju, nad vrhovima planina počela se beleti zora. Zastavši u kuhinji, pogledao je gomilu nagorelih oblica za koje se nadao da će mu pružiti zaklon i izmamiti Lija Hamera iz zasede. Shvatio je da je propustio šansu, ai je i dalje grozničavo razmišljao. Onda je nogom

nagurao na gomilu nekoliko nagorelih letvi i kresnuo šibicu. Trebalo mu je nekoliko minuta da uz pomoć papira zapali vatru. Sačekao je još nekoliko minuta dok se vatra nije rasplamsala, a onda je uzeo jednu od letava iz vatre i prišao vratima. Provirio je na praskozorjem obasjano dvorište pre nego što je naglo izašao i pošto je opalio tri hica bacio zapaljenu letvu na krov diližanse. Iz diližanse je odjeknula paljba, ali je Džad pravovremeno skočio u zaklon.

– E, sada, Hamere, da vidimo! Hoćeš li da se ispečeš živ na tom roštilju? – povika Džad.

Hamer nije odgovorio. Zapadnjak je naćulio uši i konačno začuo kako su jedna vrata diližanse škripnula. Video je i da se Džad Kečel trgao i namrštio. Zatim je podigao revolver i nanišanio.

Opalio je, ali pre nego što je odjek pucnja zamro u brdima, komad zapaljenog drveta proleteo je kroz prozor i pao zapadnjaku pred noge. Holidej je pokušao da ga nogom odgurne, ali je zapaljeno drvo bilo van njegovog domašaja.

Sju Kečel je uzbuđenim glasom vikala:

– Džade, izgorećemo!

Kečel je besno pogledao, a onda ponovo osuo paljbu na kola. Napunivši ponovo revolver, pogledao je ljutito u Doka i nogom šutnuo zapaljeni komad drveta. Zapadnjak ga je ravnodušno pogledao, a Džad Kečel mu je pljunuo u lice, što je Doku bilo skoro isto kao da mu je ispalio metak u čelo.

– Mudriji je i hrabriji taj Hamer nego što sam računao – rekao je. – Ali, svega mi na svetu, uhvatiću ga!

– Molim te, pusti nas – povikala je Sju, zapavši opet u histerično stanje. – Ubij ga ili pogini, ali nas pusti!

Njen muž zavrte glavom:

– Neće tako ići, Sju. Hamer će biti mrtav, a ti i ja ćemo otići s novcem. Posle svega što sam doživeo, zaslužio sam udoban život.

Rekavši to, okrenuo se, jer je spolja čuo neki šum, ali je ubrzo shvatio da taj šum dolazi od vatre koja se u međuvremenu razbuktala. Zastao je i počeo nepomično da zuri u plamen.

– Kuća će izgoreti, Džade! Za ime božje, nemoj dopustiti da izgorimo u njoj!

– Niko neće izgoreti sem Hamera – bio je kratak Kečelov odgovor. Osmeš mu je zaigrao na usnama. Prešao je preko sobe i nogom šutnuo dva velika komada zapaljenog drveta. Varnice su mu poletele u lice i on je psujući ustuknuo, ali je zatim ponovo prišao zidu i odvalio dve zapaljene daske. Odneo ih je do vrata i ne obazirući se na rizik hitnuo ih na diližansu. Kuršumi su praštali oko njega, a on se samo ludački smejao. Ponovio je to više puta, sve dok plamen nije počeo da hvata kola.

Onda je čučnuo pored prozora i, uživajući u prizoru, stao da čeka. Kiša kuršuma, ispaljenih prema kući, naterala ga je da se glasno nasmeje. Zatim je pritrčao vratima i ispraznio revolver prema diližansi. Holidej začu bolan krik. Dim je počeo da se uvlači u odaju i Sju Kečel se zakašljala.

Potrajalo je tako više od pola časa to neprekidno prepucavanje. Kečelov divljački smeh počeo je da nervira zapadnjaka, a i vatra se brzo širila. Za još pola časa kuća će se pretvoriti u vatreni pakao i ako Hamer i Kečel ubiju jedan drugoga on i Sju će izgoreti u kući. Mada je grozničavo trzao konopce, ne obazirući se na bol, nije uspeo da ih razlabavi. I Sju je takođe pokušavala da se oslobodi, ali su i njeni pokušaji ostali bez uspeha.

Onda se Džad Kečel okrenuo i stao pored zapadnjaka. Kašljući, s rukavom na ustima, netremice se zagledao u Doka:

– Mister, ti ćeš mi sada pomoći. Znao sam da postoji neki razlog zbog kojeg treba da te ostavim živog.

Zamahnuo je nožem, prerezao Holideju veze i gurnuo ga prema zidu.

– Hamer ne obraća pažnju na vatru i dim napolju, Blejk – rekao je. – U stvari, namera mu je da pusti vatru da gori kako bi mu dim pružio dobar zaklon. Možda računa da će pod zaštitom dimne zavesе moći da se izvuče iz kola i uzmakne. Zato ćemo nas dvojica otići do njega!

– Ne! – uzviknu Sju. – Li će ga ubiti!

– Pa šta? Blejk može ili ostati ovde i izgoreti ili zaraditi kuršum od mene, ili pokušati sreću tamo napolju!

Bandit je grubo okrenuo zapadnjaka i gurnuo ga revolverskom cevi u leđa:

– Kreći, skitnice!

– Hamer se neće libiti da me ubije – reče Holidej mirno. – Prvo mene, a onda vas. Nećemo uspeti.

– Uspećemo, mister! Imaš ti lepo, krupno telo s dosta mesa. Biće to taman dovoljno da mi pruži zaklon kakav mi treba.

Kečel ponovo gurnu Doka prema vratima.

Piskavim glasom Sju kriknu:

– Džade, ne ostavljaj me ovde!

– Vратиću se po tebe čim budem mogao – obeća joj on. – Ako ovaj lupež makar malo misli na tebe, neće mi kvariti plan.

– Ako uspemo... šta onda? – upita Dok.

– Videćemo.

– S revolverom bih mogao da pokri-
vam jednu stranu kola, a vi biste mogli drugu, Kečele. Pristao bih na pogodbu... i sa samim đavolom!

Bandit ga pesnicom munu u bubrege i zapadnjak posrnu napred.

– Mister, okani se toga! Nisam toliko glup da nasednem. Radi ono što ti se kaže ili ćeš dobiti metak u leđa!

Rekavši to, Džad Kečel nanovo gurnu Doka ka vratima. Zastao je na izlazu i preteći rekao:

– Kad kažem, ti kreni! Idi brzinom kojom hoćeš, ali idi pravo prema diližansi!

Holidej pogleda dimnu zavesu pred sobom. Vatra je već sasvim zahvatila kola i plameni jezici su lizali uz njihov bok. Ali od Hamera nije bilo ni traga.

Džad Kečel ga gurnu na svetlo dana i posle jednog oklevajućeg koraka zapadnjak krenu napred, pravo prema diližansi.

Kečel ga je u stopu pratio. Dim ih je skrivao. Udahnuvši duboko, Holidej

je zakoračio u gust crni oblak. Posle nekoliko brzih koraka prošao je kroz dim i diližansa je iskrsnula ispred njega. Džadov revolver bio mu je prislonjen uz leđa i svaki nesmotren korak značio bi kraj.

Kada se Hamerova glava pojavila na prozoru diližanse, Džad Kečel je trijumfalno kliknuo. Holidej se odjednom bacio u stranu. Bio je to očajnički pokušaj, ali ga je on morao izvesti. Iznenaden zapadnjakovim naglim skokom, Kečel je pokušao da skrene u stranu za njim, ali je Dok potrčao i šmugnuo pored prednjeg dela diližanse. Jedan kuršum ga je okrznuo po ramenu, a drugi ga opekao po butini, ali se Dok nije zaustavio.

Iza njega je zapraštala brza paljba, ali kuršumi nisu doleteli za njim. Čuo je glasan, bolan jauk iz diližanse, ali nije obraćao pažnju na to već je nastavio da trči u krug da bi stigao do začelja stanične zgrade. Stigao je do ugla, zamakao za njega i ušao u kuhinju gde je Kečel bio založio vatru. Probivši se kroz oblake dima pritrčao je do Sju Kečel, razvezao joj konopac i podigao njeno mlitavo telo s ležaja. Sju je otvorila oči i odjednom ga čvrsto zagrlila.

– Vreme je da bežimo – rekao je Dok ozbiljno.

– Znala sam da ćete se vratiti po mene. Znala sam – mucala je žena.

– Nemamo vremena za razgovor – opomenuo ju je.

Rekavši to, Holidej se uputio nazad kroz gusti dim. Ali dok je prolazio kroz kuhinju, neka prilika je utrčala na prednja vrata. Letimičan pogled

kazao je Doku Holideju da je Džad Kečel još živ i da predstavlja pretnju za njih. Pustio je Sju na pod i skočio u stranu istog časa kada je Kečel opalio na njega. Sju je posrćući izašla u dvorište i njen krik saopštio je zapadnjaku da je žena ugledala nagomilane leševe.

Nije imao vremena da saoseća s njom, jer je znao da ga samo sekunde dele od toga da mu bandit priđe i usmrti ga.

Bežeći pred Kečelovom paljbom još jednom je skočio u stranu, a onda napolje. Nije video Sju i potrčao je dalje, nadajući se da će biti u stanju da se snađe. Stigao je nepovređen do štale i tu naleteo na Hamera. Kečelov protivnik bio je ranjen, ali je još imao revolver.

Hamer je nepomično stajao i sunce je obasjavalo njegovo izmučeno, očajničko lice.

– Proklet da si, Blejk – procedio je.
– Ti si ovo sve zamesio.

Holidej nije odgovorio. Osetio je kako ga obuzima gnev dok je Hamer dizao revolver, prikupljajući snagu da opali.

U tom času grmnuo je pucanj. Izraz Hamerovog lica se promenio. Za trenutak je stajao nepomično, a onda je revolver ispao iz njegovih prstiju. Dok priskoči da uzme revolver.

Drugi hitac zario se u već padajućeg Lija Hamera. On je muklo tresnuo o zemlju i ostao nepomično da leži. U tom trenutku i Dok se dočepao njegovog revolvra i skočio u zaklon prvog, najbližeg boksa za konje baš u trenutku kada se Džad Kečel pojavio na vra-

tima štale sa zadimljenim revolverom u ruci. Ne licu mu je lebdeo demonski izraz. Holidej je opalio metak na njega i Džad Kečel se pravovremeno bacio u stranu.

Dok promeni položaj, u pravi čas da bi izbegao kišu metaka koji su se zarili u boks u kome se on dotle nalazio. On trenutno prekinu paljbu, štedeći municiju. Hamer je ležao predaleko da bi se mogao domoći njegovog opasača, a ako Kečel to primeti, brzo će smisliti neki način da okonča borbu. Zato je Dok čekao.

Bandit se konačno pojavio i zapadnjak je ispalio jedan hitac od kojeg je Kečel uzmakao. Odmah zatim začuo se njegov glasan povik:

– Hamer je mrtav, je li, skitnice?

Holidej ozbiljno i kratko odgovori:

– Mrtav je.

– To znači da si ostao još samo ti. Moram da sredim i tebe i onda odlazim.

– To će te stajati dosta truda, Keče. Nisam više vezan, a sem toga imam i revolver. Ovo je prvi put da sam na ravnoj nozi s tobom i videćeš da nisam baš nespretn!

– Ipak ću te srediti, Blejk.

– Do toga će proći još dosta vremena, Keče.

Bandit je posle ovih zapadnjakovih reči začutao. Dok je čekao nekoliko minuta pre nego što je prišao bliže nepomičnom Hamerovom telu. Proverio je revolver u ruci i video da mu je preostao samo još jedan metak. Jedan metak je bio dovoljan za jednog čoveka i Holidej je znao da ako mu se pruži šansa neće promašiti. Ali ipak mu

je trebao Hamerov opasač. Spustio se na tle i počeo da puzi, osećajući da mu krv curi niz nogu. Došavši na dohvat ruke od Hamera, zastao je, napet i spreman na sve.

Pružio je ruku, očekujući Kečelov hitac, ali ruka mu se spustila na Hamerov opasač, a hitac nije odjeknuo. Otkopčao je opasač i snažno povukao. Opasač je kliznuo i okrenuo mrtvog čoveka na bok. Dok je skočio i potrčao prema izlazu iz štale. Tamo je pripasao opasač i izvadio nekoliko metaka. Napunivši revolver, pogledao je u dvorište.

Diližansa je uveliko gorela, a takođe i zgrada u kojoj je Sju Kečel živela. Zapadnjak je shvatio da će od posta-je uskoro ostati samo nagorela ruševina.

Osmotrio je još jednom Hamera i uverio se da je ovaj mrtav. Kečela nije video. Izvirio je još više i tada ugledao bandita s dva konja kako gura ošamućenu Sju u sedlo jednog od njih. Holidej iziđe iz štale sasvim, znajući da je van domašaja revolvera. Video je kada se Sju Kečel okrenula u sedlu i pogledala u njegovom pravcu. Zatim se i Kečel vinuo u sedlo i ošinuvši divljački konja svoje žene, poterao ga u trk. Tek tada je okrenuo svog konja i iskolačenih očiju pogledao ka zapadnjaku. Zatim je bez reči pojurio za Sju.

*

Dve stvari mučile su zapadnjaka. Konj mu je bio odmoran i osedlan, a put pred njim slobodan da krene kud želi. Ali nekako je znao da nijednim

od tih smerova neće poći. Osećao se obaveznim da pođe za Kečelom i da ga jednom za svagda onemogući, prvo zbog toga što je Kečel, živ i na slobodi, bio opasan, a drugo zato što je Sju bila njegov zarobljenik. Znao je da ne može otići i prepustiti je sudbini. Gajio je prema njoj neko osećanje koje nije mogao jasno da opiše, ali ono je svakako bilo dublje od instinkta da se zaštititi jedna žena. U stanici diližanse ona se pokazala hrabrom, nazvavši svog muža ubicom i životinjom. Rekla je istinu, iako je znala da je to može koštati života.

To je brinulo zapadnjaka isto koliko i Kečelov iznenadni uzmak. Bandit je gonio Lija Hamera da bi mu se osvetio i da bi se dočepao opljačkanog novca. Zašto bi sada, kada je Hamer mrtav, odjednom zaboravio na novac? Dok je sumnjao da je to moguće, a ipak je Kečel jednostavno odjahao i pustio ga da ode kud hoće.

I koliko daleko je Kečel otišao? Razmišljajući o tome, Holidej je zaključio kako to ne može biti neko veliko rastojanje. Kečel se nije bojavao nikoga, a nije znao ni ko je zapravo on, pa da realno proceni ima li šanse u ravnopravnoj borbi da se meri s Dokom Holidejem.

Zapadnjak je izveo svog konja iz štale i poveo ga do diližanse koja je još gorela. Umirio je svog ždrepcu, koji se uplašio od plamena što je lizao sa svih strana kola i dima koji se kao gust oblak valjao ka njima. Setivši se da je ceo ovaj nemili događaj počeo zbog opljačkanog novca, Dok je zaključio kako je Hamer, u želji da se ot-

rese Džada Kečela, verovatno taj novac stalno nosio sa sobom. Nije verovao da ga je Hamer negde ostavio. Morao ga je držati blizu sebe i najverovatnije je bio kod njega kada se zavukao u diližansu. Ali da li ga je odatle poneo kada je pobeo?

Pošto kod Hamera nije našao novac, Holidej je zaključio da ga on nije poneo sa sobom. Bilo je dakle osnova za verovanje kako je novac ostao u diližansi i tamo izgoreo.

Zapadnjaka se to nije ticalo. Vinuo se u sedlo i obišao oko zgrade koja je još uvek gorela. Kečel i njegova žena otišli su prema zapadu, u brda, i Dok je bio uveren da bandit, umoran, naelektrisan i nervozan zbog svega što mu se poslednjih sedmica dogodilo, neće dugo čekati da okonča ovaj poduhvat. Biće verovatno u blizini, dobro sakriven i spreman da ubije.

Bez obzira na to, Holidej je išao jasnim tragom, pravo prema brdima. Jahao je dok se sunce lagano dizalo, osećajući slabo žiganje u okrznutom ramenu i butini. Kasnije će potražiti neki potok, okupaće se i previti ogrebotine, ali sada mu je prvi cilj bio da uhvati ubicu i oslobodi Sju iz njegovih kandži.

Jahao je celo jutro kroz dosta ogoleli predeo i negde oko podne skrenuo je na desno. Nešto kasnije zašao je u uzanu, pošumljenu dolinu. Negde na polovini padine njegov Mig je zastigao ušima i frknuo. Zatim je žurno pošao prema potočiću koji se slivao sa vrha brda.

– Polako, mali moj – obrati mu se Dok i zateže vođice. – Ako ti njušiš vodu, kladim se da ju je i Kečel našao.

Konj je nestrpljivo počeo da kopa nogom i Dok je sjahao i poveo ga do ruba potoka. Pustio ga je da se napije, a i sam je popio nekoliko gutljaja. Onda je vezao konja i krenuo dalje pešice. S jednog uzvišenja bacio je pogled i uz i niz potok i tamo opazio neko kretanje.

Izvukao je revolver i tiho pošao pored obale, obilazeći oborena stabla i pazeći da ne načini nikakav šum. Posle desetak minuta stigao je do gustog žbunja i pažljivo prošao kroz gustiš. Tek tada je ugledao Sju Kečel, vezanu za jedno stablo. Glavu je držala dignutu prema suncu, a oči su joj bile sklopljene.

Zapadnjak je zastao i, mada ju je žalio, znao je da ona može biti mamac za klopku. Zatim je ugledao konja pored obale potoka, koji je jednu nogu držao dignutu, kao da mu je kopito povređeno.

To je Holidejeve misli skrenulo drugim tokom. Znači, Kečel nije mogao da se kreće, jer su on i njegova žena morali da jašu zajedno na jednom konju.

Sačekao je još nekoliko minuta, a onda se privukao bliže. Oprezno ju je dozvao tihim glasom:

– Sju?

Sju Kečel je trebalo dosta vremena da okrene glavu. Gledala je staklastim očima, a bolan izraz njenog lica naterao je zapadnjaka da zatrepće.

– Gde je on? – produžio je tiho. – Je li vas ostavio ovde samu?

Žena je liznula usne i pokretom glave zabacila kosu.

– Blejk? Oh, Blejk!

– Ne tako glasno, misis Kečel!

– Oh, mister Blejk, on je tamo, u onom žbunju!

Dok je glavačke skočio prema žbunju... i Kečelov revolver je grunuo, a tane je proletelo iznad njega. Da je bandit opalio sekundu ranije zapadnjak bi bio mrtav.

Holidej se otkotrljao u stranu i zauzeo nov položaj.

Sju Kečel mu je spasla život. Da je stajala nema, uplašena od svog muža, kao što je Džad Kečel verovao da će se zbiti, on bi sada ležao nepomičan zauvek. Bio je dakle toj ženi obavezan i morao je usmrtiti Kečela da bi nju spasao.

Brzo je smislio plan. Krećući se što je brže mogao, uputio se prema potoku. Kretao se od drveta do stene i tako dalje, koristeći pažljivo svaki zaklon.

A onda je ponovo ugledao Sju. Sedela je vrlo mirna, hromi konj je stajao blizu nje. Svuda oko nje je bio prazan prostor. Kečel se za to pobrinuo.

Opet zamka, pomislio je Dok, setivši se starog lovačkog trika da se priveže jagnje, koje svojim blejanjem privlači pumu. Kada puma priđe da je zgrabi, lovac iz zasede puca na nju.

Osmehnuo se. Kečel je postavio zamku, ali će se uloge izmeniti! Sada će Kečel biti zver, kako ga je Sju nazvala, a on, Holidej, biće lovac.

Zastao je, uzeo jedan kamenčić i bacio ga pred njene noge. Sju je digla glavu i videla ga. Pokazao joj je ru-

kom prema padini, a onda prema čistini oko nje. Ona ga, međutim, činilo se, nije razumela. On, opet, nije imao vremena da joj dalje objašnjava. Uzevši jedan teži kamen, bacio ga je prema deblu koje se nalazilo nešto više na padini.

U istom trenutku odjeknuo je pucanj i s tog stabla kuršum je otkinuo iver. Drugi hitac sledio je za prvim i zapadnjak je bio oduševljen kad je čuo Sju Kečel kako je kriknula:

– Ubio si ga! Džade, svinjo, ubio si ga!

Onda je nastala tišina. Dok je čuo grebanje čizama po kamenu i lomljenje žbunja pred snažnim telom koje ga je krčilo. Poslednjih nekoliko stopa Džad Kečel je skočio i za trenutak zastao, zverajući oko sebe, spreman na skok kao planinski lav.

Zatim je zakoračio na čistinu.

Dok Holidej nije bio ubica iz zasede. I on je izišao na brisani prostor.

– Ostali smo samo ti i ja, Keče. Oči u oči.

Bandit se samo malo okrenuo da bi ga video. Shvativši da je prevaren, osmehnuo se u deliću sekunde, a onda je taj osmeh prerastao u grč mržnje i zlobe i on se mašio revolvera, sagnuvši se istovremeno u napadački položaj.

Stojeći uspravan i nepomičan kao ogromno stoletno drvo, Dok Holidej je imao dovoljno vremena da potegne oružje i opali. Revolver je grunuo i Kečel je poleteo unazad kao lutka povučena zategnutim kanapom. Njegov revolver je opalio u vazduh.

Džad Kečel bio je mrtav pre nego što je dodirnuo tle.

Zapadnjak je vratio revolver u futrolu. Prišao je mestu gde je ležao mrtav bandit i pogledao ga. Nije bilo potrebe da proverava da li je još živ.

U tom trenutku negde u žbunu zacvrkutala je ptica i Dok podiže glavu. Činilo mu se da je to znak kako počinje nešto novo. Prišao je ženi i odvezao je. Ona ništa nije rekla čak ni onda kada ju je povukao za ruku da ustane i kada ju je zatim prihvatio u naručje da ponovo ne padne. Pripila se uz njegove grudi i Holidej oseti da podrhtava. Podigao joj je rukom bradu. Ona ga je neko vreme netremice gledala u oči, a onda, ponesena čežnjom koja je iz nje navrla kao plima, pružila je ruke i obgrlila ga oko vrata. On ju je čvršće privukao i prislonio svoje usne na njene. Osetio je da su meke i vlažne i da se kroz njih u njega preliva vreline njenog uzdrhtalog tela. Poljubio ju je još jednom i ona mu je podatno klonula u naručje. Više nije podrhtavala.

Dugo su stajali tako zagrljeni pre nego što su se iz te omame trgli.

– Vreme je da pođemo – reče on i pođe do njenog konja. Odvezao ga je i poveo. Sju je stajala s rukama na leđima i s detinjastim izrazom na licu okrenutom suncu.

– Gde je drugi konj? – upitao ju je.

Sju spusti pogled do njega i osmehnu se. Tek sada, kada je iz nje iščezao strah, zapazio je koliko je divna. Nije mu odgovorila, već se samo osmehivala kao devojčica koja krije svoju tajnu.

Dok ponovi:

– Drugi konj, draga, gde je?

Ona pokaza prema potoku:

– Iza onih crvenih stena.

Zapadnjak klimnu glavom i pođe tamo. Našao je Kečelovog konja i doveo ga, a onda pomogao Sju da se popne u sedlo. Zatim joj je rekao:

– Sačekaj. Neću se dugo zadržati.

– Znam – odgovorila je. Uzela je vođice povređenog konja i ispratila pogledom Holideja koji se uputio nazad prema potoku. Kada je on nestao u žbunju, ona je prstima začesljala svoju dugačku crnu kosu. Na pojasu je našla dugačku ukrasnu pantljiku i od nje načinila mašnu, vezavši kosu iza potiljka. Tako doterana koliko je mogla, stala je da čeka.

Zapadnjak se uskoro vratio jašući svog Miga. Uzeo je vođice hrome životinje iz njene ruke i videvši promenu na njenoj frizuri, osmehnuo se.

– Jesi li gladna? – upitao ju je.

Ona je energično odmahнула glavom, smešeći mu se.

– Vidiš, ja jesam! – reče Dok.

Sju se na to nasmejala:

– U redu, i ja sam gladna!

Nagnula se iz sedla i poljubila ga. Dok se za trenutak kolebao, a onda joj uzvratio poljubac. Tako jašući uputili su se u Silverston.

*

Negde oko podne ugledali su grupu ljudi koji su išli pešice. Bilo ih je šestoro: četiri muškarca i dve žene. Bili su to preživeli putnici iz napadnute diližanse. Dva muškarca su bila ranjena.

Uzvicima olakšanja dočekali su dolazak Doka Holideja, jer su već bili izgubili nadu da će živi stići u grad. Najotresitiji od njih, Brjuster Mejs, mladi advokat, koji je nameravao da u Silverstonu otpočne karijeru, pogledao je zainteresovano zapadnjaka, kao da o nečemu razmišlja. Tek posle nekoliko sekundi rekao je:

– Tamo, na putu, našli smo jednu napuštenu kolibu u kojoj je bilo i vode. Da nije bilo toga, već bismo svi bili mrtvi.

– Pametno ste učinili što ste se držali glavnog puta – reče im Dok. Pogledao je ostale: – Nismo daleko od grada, ali jasno je da vi ne možete dalje.

– Šta predlažete, gospodine? – upita Brjuster s puno poštovanja.

– Pođite prema onom drveću – Dok pokaza rukom. – Čekajte tamo dok mi ne stignemo u grad i pošaljemo pomoć.

– Mi smo u vašim rukama, gospodine – Brjuster Mejs se ponovo zagledao u zapadnjaka. Ovaj ih otprati do drveća, a onda on i Sju poteraše konje punom brzinom ka gradu.

*

Oduševljenje u Silverstonu se konačno stišalo. Većina preživelih iz dilžanse bili su smešteni u postelje, a ranjenici predati lekaru na negu. Zapadnjak je sa Sju Kečel sedeo u restoranu i završavao večeru. Jedna od gradskih dama pozajmila je Sju svoju haljinu i mada je ta haljina bila skromna, isticala je njenu vitku i skladnu figuru.

Tokom večere govorili su vrlo malo, kao da se nad njih nadvila neka neprijatna slutnja. I baš kada su hteli da ustanu od stola, približila im se grupa građana sa gradonačelnikom na čelu. Brjuster Mejs je bio s njima.

Prilazeći stolu gradonačelnik reče:

– Čuo sam da ste uzeli sobu u hotelu, mister... ovaj...

– Za noćas – potvrdi Dok. – Sutra ujutru putujem.

Gradonačelnik pročisti grlo:

– Gradsko veće je upravo održalo sastanak... s ciljem da izabere šerifa! Mi, to će reći ja i moji većnici...

– Skrati, Vinse! – uzviknu drugi građanin. – Izabrali smo vas, mister...

– Da, jednodušno – dodao je Vins. – Posle onoga što smo čuli od mister Brjustera to je bilo jednostavno.

– Šta vam je to mister Brjuster rekao? – upita Dok.

– Pa... – gradonačelnik se uzvrpolji – mister Brjuster kaže da ste vi čuveni Dok Holidej, a takav čovek bi nam izvanredno odgovarao.

Zapadnjak duboko uzdahnu i pogleda Sju Kečel. Ona ga je gledala ne trepćući, kao da ne veruje u ono što je čula. U njenim očima pročitao je čuđenje, nevericu, ali i čežnju. Pogledao je Vinsa:

– Ne, gradonačelniče, nisam ja za taj posao. – Odbornici zažagoriše i on diže ruku. – Počastvovan sam i zahvaljujem vam, ali ne mogu da ostanem.

Građani se polako, jedan po jedan udaljiše. Ostali su samo gradonačelnik i Brjuster. Ovaj drugi reče:

– Vi ste nas spasli i to vam nikada neću zaboraviti. – Razmišljao je kratko, pa dodao: – A šta će biti s misis Kečel? – U njegovim očima, kada ju je pogledao, bilo je nešto više od običnog divljenja.

– Snaći ću se – reče Sju tiho.

– Bićemo srećni ako ostanete u gradu, gospođo – reče mladi advokat.

– Znam i mnogo vam hvala, mister Mejse. Vrlo ste ljubazni.

Brjuster Mejs joj se pokloni i onda obrati zapadnjaku:

– Videćemo se pre nego što odete iz grada, ser.

Rekavši to, udaljio se.

U predvorju Holidej je zastao i pogledao ženu:

– Vreme je da jedno drugom kažemo zbogom, Sju.

– Ne zbogom – odgovorila je.

– Ja odlazim rano ujutru. Uvek tako činim.

– Da, to je tvoj stil.

Okrenula se i žurno se udaljila.

Umornim korakom Dok se popeo do svoje sobe, i ušao. Zatvorio je vrata za sobom i ne paleći svetiljku svukao se i po navici hteo da revolvere stavi pod jastuk. Onda se predomislio i vratio ih u futrolu pa bacio opasač preko odeće. Prišao je prozoru i otvorio ga,

a noćni povetarac se počeo igrati zavesama. Bilo je tiho, samo se u daljini čuo klavir.

Iza njega vrata su se otvorila tiho i ponovo zatvorila. Neko je ušao.

Dok se sledio, zažalivši što je neoprezno ostavio revolver. Polako se okrenuo. Kod vrata je stajala Sju Kečel. U providnoj spavaćici izgledala je divno. Raščešljana kosa padala joj je na ramena, a lice joj se nejasno belasalo u tami.

Bez reči mu je prišla i obgrlivši ga oko pasa pripila se uz njega. Naslonivši mu glavu na grudi, promrmjala je:

– Morala sam još jednom da te vidim.

Nežnim pokretom otkopčao joj je spavaćicu i pustio je da klizne na pod. Uzevši je u naručje, poneo je Sju ka postelji.

– Šta sam ja, Džone, reci mi? – upitala ga je.

Poljubio ju je.

– Juče si bila žena koju je život teško obmanuo. A sutra ćeš početi iz početka. To nije nimalo lako... ali ti to možeš.

– A noćas?

– Noćas si moja, draga.

KRAJ

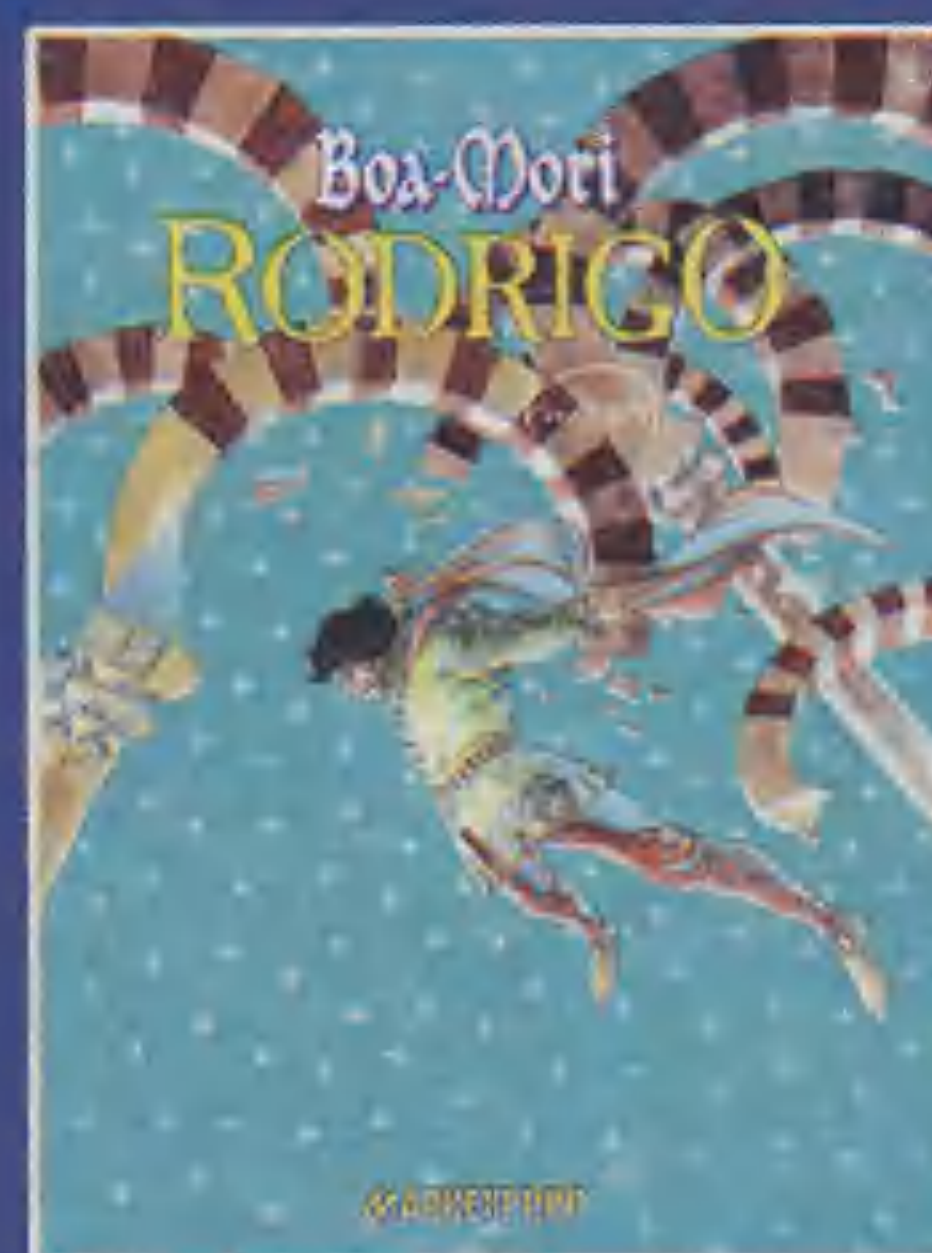
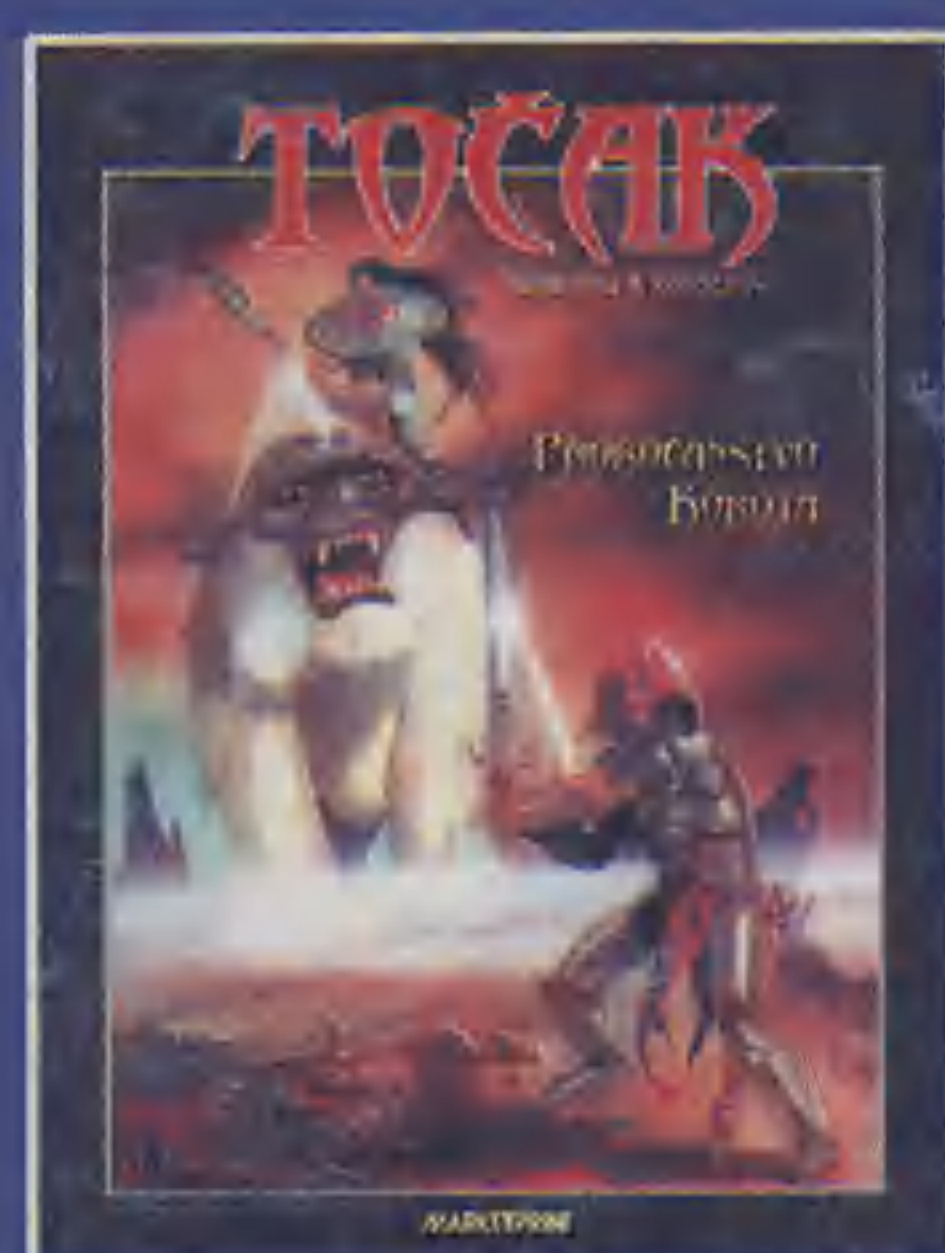
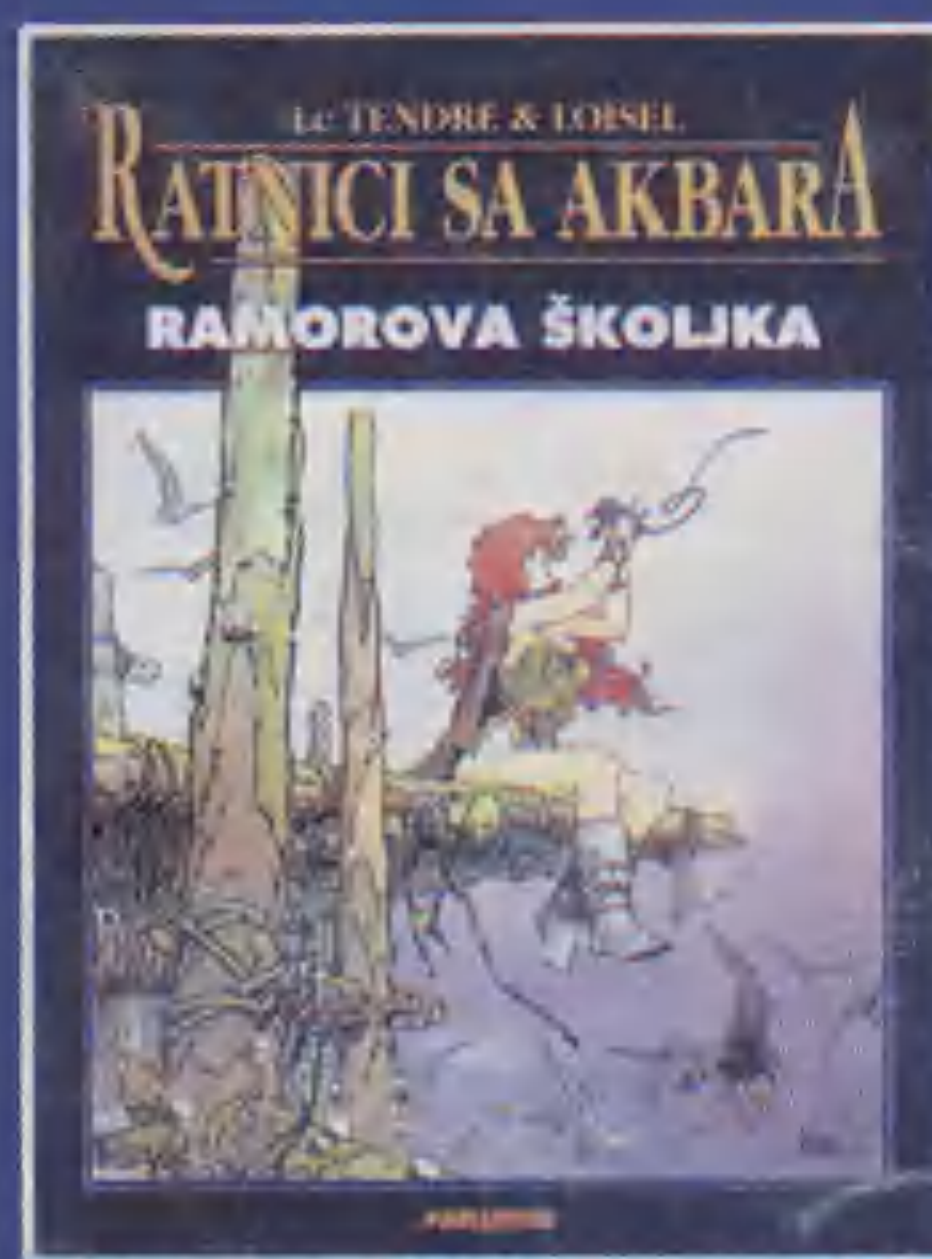
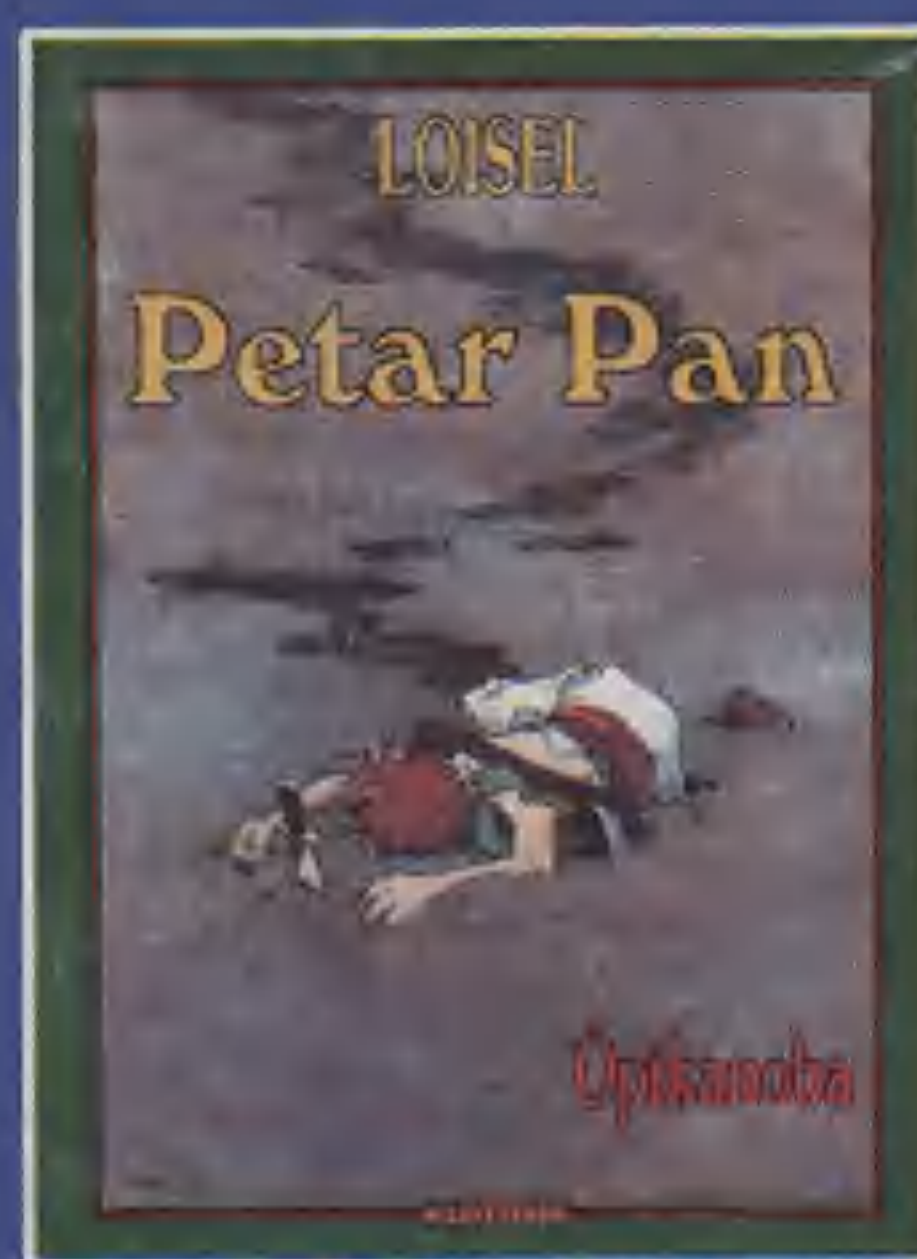
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00347

